

“Gerilim romanının kraliçesi...” —The Times

Alanna Knight

*Hayatlet
İzler*

Çeviren: Öznur Basat

B
BİLGE
KÜLTÜR
SANAT

İskoçya'nın en meşhur dedektiflerinden Başmüfettiş Jeremy Faro'nun kızı Rose McQuinn çocukluk aşkı Danny McQuinn'in peşinden Amerika'ya gidip onunla evlenir. Birlikte geçirdikleri on yılın ardından Dedektif Danny McQuinn bir daha dönmek üzere ortadan kaybolur. Rose, kocasının öldüğünden emin olmasa da güvenliği için İskoçya'ya dönüp kendine yeni bir hayat kurmaya karar verir.

Haziran 1897. Edinburgh, İskoçya. Kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yıldönümünün heyecanı tüm ülkeyi sarmıştır. Polis, kraliçeye yönelik olası bir suikast girişimine karşı geniş güvenlik önlemleri almaktadır. Bugün aynı zamanda 'Gizlilik Garantili Bayan Dedektif Rose McQuinn'in düğün günü olacaktır. Rose'un yaşadığı trajik olayların üzerinden üç sene geçmiştir ve Rose şimdi kendisi gibi bir dedektif olan Jack Macmerry ile evlenmek üzeredir. Ne var ki eski

kocasıyla ilgili korkunç bir şüphe bu yeni hayatının üzerine kara bir bulut gibi çökecektir: Öldü zannedip ardında bıraktığı büyük aşkı yoksa yaşıyor mudur? Peş peşe gelen iki ölüm onu büsbütün bu şüphenin esiri yapacaktır.

İlk kitabını 1969 senesinde yayımlayan yazar bu yıl ellinci kitabının basımını

kutluyor. Roman, oyun ve biyografi yazarı olan Knight'in

eserleri arasında gotik ve tarihî romanlar, polisiyelerin yanı sıra bir de Robert Louis Stevenson üzerine bir çalışması bulunuyor. Victoria dönemi dedektifi Jeremy Faro karakteriyle büyük beğeni toplayan yazarın dünyanın dört bir yanından hayranları mevcut..

ISBN 13: 978-606-6715-23-6

*"Sonrasında başka bir adamı sevmeyeceğim
Zalimce kurban edildi güzel erkeğim;
Tek bir huklesiyle saçının
Kalbimi sonsuza dek zincirleyeceğim."*

"Dul'un Ağıdı" –Eski Border Baladı

Bir

21 Haziran, 1897

Gizlilik Garantili Kadın Müfettiş olarak, geleceğime ufak bir darbe indirmeseydim, kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yılı düğün günüm olacaktı.

Tahta çıkışının altmışıncı yılının heyecanı ülkeyi sarmıştı. İçmeye ve eğlenmeye ender fırsatlardan biri. Bunlar müstakbel kocam Jack Macmerry'nin, Edinburgh halkının kutlamalara bakışına dair sözleriydi.

Onları kim suçlayabilir ki diye ekliyordu, sarhoşlarla, ahlakı bozuklarla, daha fesat meselelerle uğraşarak düzeni sağlayan polisin fazladan mesai yapmasına sinirlenerek.

Jack'in anne ve babası, aksine çok vatanseverdi, bu hoş tesadüfü, kendilerince Macmerry ailesinin tarihine geçecek bir müjde olarak tayin etmişlerdi. Annesinin, şömüne üstünde şimdiden doğmamış torununun gülümseyen resimlerini düşlediğini tahmin edebiliyordum. Tüylerim diken diken oluyordu...

Jack, ailesinin bu günün, unutulmaz bir olay olacağından hoşnutluğunu dile getirirken endişeli görünüyordu.

Haklı sebepleri vardı.

10 yıl önce 1887'deki Kraliçe Victoria'nın¹ tah-ta çıkışının ellinci yıl dönümü, bir grup İrlanda mil-liyetçisinin cinayet teşebbüsüne sahne olmuştu ve olay halktan gizli tutulmuştu.

"Kraliçe iyice yaşlandığına göre, artık belki de uğraşmaya değmez diye düşünecek ve kendi haline bırakacaklardır," dedim.

Ancak, Jack o kadar emin değildi. Hale bakılırsa ondan kurtulmak isteyen sadece İrlandalı milliyetçi-ler değildi.

Doğru anladıysam, hedefe daha yakın olanlar vardı.

Gözlerim kocaman açıldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, parlamentosu, ülkeyi İskoçya'daki sığınağı Balmoral Şatosu'ndan² yönetmeyi yeğleyen yaşlı kra-liçesini pek de tutmuyordu. Galler prensi oğluna kalır-sa, kraliçe, tinselcilik gibi tuhaf zevkleri olan garip adamların fazlasıyla etkisinde kalmıştı. Bunlar Ber-tie'nin umurunda değildi, o hâlâ biraz hali varken ül-keyi ve imparatorluğu yönetmeye hevesliydi.

Hâlihazırdaki hayat tarzı göz önüne alındığında, ülkeyi nasıl yöneteceği meçhuldü.

Gençlikten orta yaşa doğru yol alırken gitgide hantallaşmış ve bu sebepten kral olmak için hiç umu-du kalmamıştı. Öyle zamanlar geliyordu ki dik kafalı sevimsiz annesinin belki ondan da fazla yaşayacağını

1 Kraliçe Victoria: Alexandrina Victoria (1819-1901). Büyük Bri-tanya Birleşik Krallığı'nın ve İrlanda'nın 1837-1901 yılları ara-sındaki kraliçesi.

2 Balmoral Şatosu: İskoçya'da Aberdeenshire mevkiindeki malikâne.

-hatta hiç ölmeyeceğini düşünüyordu. Bu umutsuz manzara karşısında, tahttan uzak günlerini, aylarını ve yıllarını bir o metresinin bir bu metresinin kollarında dinlenip zaman öldürerek geçirmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Uzun süre acı çeken Galler prensesi ise bununla yaşamayı hatta günlük hayatta bu tarz kraliyet eğlenceleriyle karşılaşınca zoraki de olsa gülümsemeyi başarmayı öğrenmişti.

“Bertie kesinlikle annesinin...” diye haykırdım.

Jack başını sallayıp gülümsedi. Her neyse, Edinburgh polisi artık onsuz devam etmek zorundaydı.

Uz atmaya gerek duymadı. Balayında olacaktı. Bir cinayet masası müfettişinin bile zayıf anları olabiliyordu. Jack’in de bu anlardan fazlasıyla yaşamışlığı vardı; tanıştığımız iki yıldan beri, her fırsatta beni nikâh masasına oturtmak ve parmağıma evlilik yüzüğü takmak istemişti.

Buna ne kadar yaklaştığından bihaberdi. Çocuğunu taşıdığımdan kuşkulanıyordum ancak konuyu henüz ona açmamıştım. Nasılsa birkaç hafta içinde evlenmiş olacaktık ve sonrasında bunu açıklayacak vaktim olacaktı. Hem ne yapıp edip bana düğünü erteletmeye çalışacaktı ki bir de bu baskıyı çekmek istemiyordum.

Biraz açıklayayım, Jack’i sevmediğimden değil.

İlk kocam siyah saçlı, mavi gözlü Kelt savaşçısı Danny McQuinn’den oldukça farklıydı Jack. Arkadaşlarım İskoç ovalarından, kumral saçlı, elmacık kemikleri çıkık bu hoş görüntüye hangi kız olsa iç çeker, fırsat bulursa kucığına atlar diye fısıldar, beni dürterlerdi.

Korkuyordum. Ölümünü asla kabullenemediğim Danny'nin, kapının açılıp içeri girdiği rüyadan, Tucson'daki evimizden geri dönmek üzere çıkıp gittiği günden beri geçen üç yıl içinde nerede olduğunun sade ve mantıklı bir açıklamasını yaptığı bu rüyadan korkuyordum.

Danny'yi sevdiğim gibi hiç kimseyi sevemeyeceğimi kendime telkin etmiştim. Bu rüyayı sürekli görür olmuştum ve ikinci kez evlenemeyişime geçerli bahane teşkil eden bir takıntı haline gelmişti.

Babam ünlü Başmüfettiş Jeremy Faro'nun yolundan gittiğim hayatımdan duyduğum büyük memnuniyet daha da gerçekçi bir nedendi. Jack'in gözlerindeki, evlenir evlenmez bu saçmalığa bir son vereceğini açıkça ifade eden o gaddar bakışı görmezden geliyordum.

Aynı meslekteki karısıyla rekabetten çekindiği için değil –ilgisi yoktu. Beni seviyor ve hayatımdan endişe ediyordu.

Beni, unutulmaz iki ayrı olayda, maskesini düşürdüğüm bir katilin elinden kurtardı. Bu kadarı fazla diye düşünüyor olmalıydı ve haklıydı: Her zaman dört ayak üstüne düşmeyecektim, o kritik anlarda her zaman yanımda olacağını garanti edemezdi.

Derken, Jack'in ailesine, Border'ın³ hemen ötesindeki çiftliklerinde yaptığımız beklenen ziyaretimizle beraber düğün hazırlıkları başladı; bu ziyaretten iki sebepten kaytarıyordum.

Köyün Danny'yle uzak da olsa bağları vardı. Bu köye, bir akrabasını, kırklı yılların sonlarında onu

3 Border: İskoçya-İngiltere arası sınır mevkii, kelime anlamı "sınır"dır.

çocukken İrlanda'dan alıp büyüten bir rahibi ziyarette gelirdi. İçimden bir ses bunun sudan bir sebep olduğunu, Peder McQuinn'in hâlâ hayatta olmasının çok küçük bir olasılık olduğunu söylüyordu.

Asıl çekindiğim nokta, Jack'in ailesine yapılacak bir ziyaretin, biricik evlatlarının evleneceğine dair bir işaret olmasıydı. İki yıldır ortada resmî bir bağ; nişan ya da evlilik de yokken, sevgili olduğumuzun meydana çıkması, oğullarına düşkün bir ana baba için çok utandırıcı olacaktı.

Macmerry Çiftliği Eildon'daydı ve köyün çoğu gibi harap Manastır'ın taşlarından inşa edilmişti. Burası sevgililerin ve ailelerin çokça tercih ettiği, yazları piknik yaptıkları güzel bir mevkidi.

Eildon'un şaşıaali günleri altı yüz yıl önce, ben ne kadar evliliğe gönülsüzsem, o kadar evlilik meraklısı olan Sekizinci Henry'nin⁴ Papa'nın ikinci evliliği reddiyle başa çıkma yolunu bulmasıyla sona erdi. Birkaç kelle uçurup kanunları baştan yazdı. Bu kanunlardan biri de manastırları yıkıp servetlerini kraliyet hazinesine aktarmaktı.

Mayısta canlanan doğa, hazıranda açacak çiçeklerin habercisiydi. Sararmış çalılardan şimdilik uzaklaşıp evcil bir hayvan gibi görünen tazım Thane ile bahçede oturmuştuk.

Thane'in başını okşarken acaba yaşlandığından mı yoksa kendini emniyette hissettiğinden mi son günlerde ben ve Jack ile daha fazla zaman geçiriyor diye düşündüm.

4 VIII. Henry: (1491-1547). Altı kez evlenen İngiltere kralı.

Arthur Tepesi'nin⁵ neresinde yaşamıştı? Nereden geldiğinin, nasıl doğduğunun ve bu bakımlı görüntüsünün gizemini çözmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim. Aramızdaki derin bağın, tehlikede olduğumu anlayan ve sanki aklımdan geçeni okuyabilen halinin sırrını da.

O sabah keyfim yerindeydi. Düğüne daha çok vardı. Ilık güneş kollarıma vuruyordu. Ağaçtaki tavus kuşunun serenadı eşliğinde, Jack'in bana o sabah bıraktığı gazeteye baktım.

Gazete tatsızdı. Büyük haber, her zamanki gibi, kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yılının heyecanı ve her gün yeni yazlık panayır ve festivallerin baş gösterdiği Edinburgh'da bu heyecanın hızla yayılışını anlatıyordu.

Oturduğum mevki, Solomon Kulesi,⁶ Arthur Tepesi'nin eteklerine yürüyerek ya da bisikletle gidilebilecek kadar kısa bir mesafedeydi.

St. Anthony Manastırı'nın⁷ rahibeleri o gün, manastırdaki yetimlerine "Küçük Bir Yardım Kermesi" düzenliyorlardı.

Birden bende bir merak uyandı. Bu rahibeler, farklı mertebelerde öğretmendiler. Danny McQuinn de vaktiyle yetimhane öğrencilerinden biriydi.

Danny'nin anne babası İrlanda'daki kıtlıkta ölünce, Eildon'a giden papaz akrabaları, bu oğlanı

5 Arthur Tepesi: Edinburgh'da sönmüş bir volkanın zirvesi.

6 Solomon Kulesi: Edinburgh'da otuz bir metre yüksekliğinde bölgenin en güçlü yapısı ve aynı isimdeki kent.

7 St. Anthony Manastırı: Kuzey İngiltere'de Winster Vadisi'nde kilise.

ne yapacağına bir çözüm getirememiş ve onu St. Leonards'taki⁸ yol üzerindeki Katolik Yetimhanesi'ne bırakmıştı.

Danny akıllıydı, onu eğiten rahibelerin gurur kaynağı olarak yetişmişti. On yedisinde Edinburgh Şehir Polisleri arasında memur olarak yerini almış, sonra da yükselip babam Başmüfettiş Faro'nun güvenilir komiser muavini olmuştu.

Danny, ben on iki yaşındayken beni ve küçük kız kardeşim Emily'yi babamın belalı olaylarından birinde, çocuk hırsızlarının elinden kurtardı. Acısını sonrasında çekeceğim bu öldürücü hayranlıkla, büyüdüğümde Danny ile evlenmeyi kafama koymuş ve kafama koyduğumu yapmıştım. Yaşıma uygun genç adamlardan tamamen habersiz, gözümü kapayıp onunla evlendim. Benim için varsa yoksa Danny'ydi –ama, itiraf etmeliyim ki evlilik kesinlikle onun fikri değildi.

Bana evlilikten bahsetmeye çalışırken, çok da üstünde durmadığı o noktayı, Danny'nin şu içime dokunan eskiden kalma sözünü anımsarım: “Öpenler ve öpülenler; sevenler ve sevilenler vardır.”

Şunu üzülererek fark etmiştim ki Danny'nin kendisi söz konusu olduğunda ben ikinci kategoridendim. Hiç değilse ısrarımdan vazgeçmemiştim. Peşinden Amerika'ya gidip vahşi Arizona eyaletinde hayatı paylaşmayı kafama koymuştum.

Beni ülkeme gönderecek kadar inatçı değildi. Sonrasında evlendik. 1894'ün Ağustos'unda hiç dönmek

8 St. Leonards: Güneydoğu İngiltere'de, Buckinghamshire'da köy.

üzere evden çıkıp gittiği o güne kadar, birlikte on yıl geçirdik.

Pinkerton Dedektif Şubesi⁹ ve Kızılderili Olay Bürosu ile hayatının her gününün tehlikede olduğunun farkında değildim diyemem. Beni ortadan kaybolma ihtimalinē hazırlayan vaktinde bir uyarıyla her iki taraftan da düşmanları olduğunu söylemişti. İhtiyatlı talimatlarla geride bırakılmıştım.

Altı ay bekleyip Danny'nin kaybolduğuna, belki de Arizona'da bir yerlerde meçhul mezarında olduğuna ikna olduktan sonra, güvenliğim için artık Edinburgh'a gitmek zorunda kaldım.

Danny çocuğunu taşıdığını öğrenememişti.

On yıllık evliliğimiz boyunca o kadar düşükten sonra, tedirginliğimden ben de hamileliğimden tamamen emin olamadım. Ne var ki bebeğimiz, Danny'nin özlemini çektiği oğlumuz, sağlıklı ve güçlü doğmuştu. Ancak firar eden Apaçilerin yeni yerleşimcilere saldırısı sırasında, sığındığımız Navajo¹⁰ dağlık bölgesinde havaleden ölmüştü.

Danny ve yeri belirsiz mezarındaki bebeğim hâlâ içimde buruk bir acıydı. Birden çılgınca bir fikre kapıldım. Yetimhaneyi ziyaret edecektim, Danny'yi tanıyan, yaşını başını almış rahibelerden birinin de onu tanımış olma ihtimali, özellikle de ikinci evliliğin eşiğindeyken, beni biraz sakinleştirecek ya da ruhuma teselli olacaktı.

9 Pinkerton Dedektif Şubesi: Allan Pinkerton tarafından 1850'de Amerika'da kurulan dedektif bürosu.

10 Navajo: Arizona'da Kızılderililerin yaşadığı bir bölge.

Yeni bir fikir sayılmazdı bu. Yarım kilometre ötedeki manastırı ziyaret edip rahibelerden Danny McQuinn'e bir Ölü Ayini okutmadığım için hayatımın iki yılında arada sırada suçluluk duymuştum. İnançlı bir Katolik olarak, Danny ayin okunmasını isterdi, ancak biliyordum ki bu hayatımın on iki yılını bir kenara bırakmam gibi bir şeydi. Bu yüzden, hep bahaneler öne sürerek, ha önümüzdeki hafta ha bir sonraki ay diyerek ayin okutmayı hep erteledim. Belki de Danny'nin ruhuna ayin okutmanın benim için son perdeyi çekmek olduğunu hissettim.

Bu düşüncelerimin hiçbirini Jack'e açmadım, tabii ki. Katı Presbiteryen yetişme tarzının bu Katolik usulü batılı kaldıramayacağından kuşkuluydum... Danny'nin bahsine bile tahammülü olmayıp en ufak bir şekilde adının geçmesine karşı susup bakakaldığı, ansızın aramıza mesafe koyduğu, gözlerinin taş kesildiği gibi.

Bu makul sebeple, rahatsızlık belirtilerini fark etmiş ve eski kocamın bahsinin geçmemesine dikkat etmeyi öğrenmiştim. Jack fark edilir şekilde, hiçbir şey yapamayacağı, erişemeyeceği, ölüme yenik düşmüş Danny'ye rakip gözüyle bakıyordu.

Thane'e nereye gideceğimi söyledim, oysa aklı-mı da gazete okurcasına okuyup, bisikletimi yerinden çıkarırken beni izliyordu; hayır, benimle gelemezdi. Bir başıma St Leonards'taki manastıra doğru yola çıkarken, onu arkamda bıraktığımda, oldukça mahzun görünüyordu.

İki

Muhtaçlara Yaz Kermesi'nin Rahibeleri, Edinburgh havasının içindeki cevheri ortaya çıkartmıştı, tek bir yaprağın bile kımıldamadığı ılık ve güneşli bir hava vardı. Danny'nin çocukluğunu geçirdiği yüksek gri eve doğru, bisikletle tepeden aşağı kendimi salıverdim.

O zamanlar Danny nasıldı acaba, diye düşündüm, biz tanışmadan çok önceki yıllara ait bir dizi fotoğrafın en azından ipucu verebileceğini umut ederek. İngiltere'den hararetle nefret edip de "Tanrı İrlanda'yı Korusun" diye şarkı söyleyen, üstüne üstlük Edinburgh Polis Teşkilâtı'na katılan delikanlının esrarını merak ediyordum. Milliyetçi ruhunu yitirmemesine karşın, İngiltere kraliçesini hedef alan bir cinayet teşebbüsünü Papa'nın nezdinde bozguna uğrattığını da biliyordum.

Çayırın karşısındaki, siyah kaftanlı, beyaz başlıklı bedenlerin tezgâhtan tezgâha koşuşturduğu yolda, bisikletimi sürerken aklımda bunlar vardı.

Biraz sonra alınabilecek pek çok güzel eşya keşfettim, rahibelerin olağanüstü terziler ve kâhyalar olabileceklerine şahit oldum. El yapımı reçel ve bahçe

sebzelerinin yanı sıra çeyizlik hoş gecelikler, boro-
nozlar... Sıra sıra dizilmiş masumane bebek takımla-
rı almak biraz işgüzarlık sayılabilirdi, fakat balayı-
nın hemen sonrasında lazımdı.

Önümüzdeki hafta müstakbel dünürlerime veri-
lebilecek makbul hediyelere; iğneli şallara, masa ör-
tülerine, koltuk kılıflarına doğru tezgâhtan tezgâha
atıldım.

Ben alacaklarımı seçerken, Edinburgh'un bu gö-
rülmemiş güzelim havası, aniden bozdu. Bastıran
yağmur, tüm ziyaretçileri sığınacak yerler kapmaya
sevk etti.

Rahibeler böyle bir sonu öngörmüşler ve pek de
hazırlıklılarımış ki alelacele Manastır'da çay servisi
yapılan toplantı odasına alındık.

Etrafıma baktığımda, çiçeklerle bezenmiş dantel
örtülü masalarda beklediğimden az sayıda bayanın,
yerlerini aldıklarını gördüm. Rahibelerin odadakile-
ri saydıklarını fark ettim.

Meryem ve oğlunun heykellerine ve kutsal fe-
nerlere, yan yan sinirli bakışlar atan Edinburgh'un
eğitilmiş Presbiteryen kadınlarının, manevî değeri ol-
mayan kubbeler altında, tezgâhların olduğu yerde
durmaları bir meseleydi; kuşkusuz böyle hüküm
vermişlerdir. Ancak tütsü kokan bu Katolik kurumu-
nun çatısının altına adım atmak da başka bir mese-
leydi onlar için.

Bu tarz kuruntularım yoktu. Çay içip, kek ve
sandviç yiyordum. Solomon Kulesi'ndeki hayatım
aleladeydi. Ufak tefek ve incecik hâlime rağmen,
bugünlerde hep açtım.

Altı peniye bu beklenmedik muamelenin tadını iyice çıkarırken, gayriihtiyarî garsonlara göz gezdirdim. Yetimhanenin büyük kızları temiz gri formalar giymişti; tezgâhların başındakiler ise henüz yemin etmemiş, kiliseye yeni kabul edilen genç rahibe adaylardı. Dışarıda ve burada yerel aksandan başka aksanla konuştukları dikkatimi çekti: Fransız, İrlanda aksanı. Fakat hepsinin yüzünde aynı yumuşak duru ifade vardı... Manastır dışındaki hayatın, çocuk doğurmanın sıkıntısı, aile hayatı ve onun getirdiği sorumlulukların kadın üzerinde bıraktığı izlerden eser yoktu.

Tam dışarı çıkıp havaya bakacaktım ki, kapıdaki ziyaretçi defterini imzalamam istendi. Jack'in, gafil avlanmama sebep olacak bu davetle ilgili alaylı sözlerini duyar gibi oldum.

"Bu merhametli bayanların isimleri, rahibeler kutularıyla ev ev gezip para topladıkları zamanlar çok lazım oluyor."

İçerde oyalanıp, yağmurun dinmesini beklerken yaşlı rahibelerden biri bana yanaştı. Sözü havadan açtı, gülümsedi:

"Küçük defterimizi imzaladığınızı gördüm -Bayan McQuinn." Duraksaması bunun bir soru olduğu anlamına geliyordu. "Bu bir İrlandalı ismi mi?" diyerek gülümsedi. "İrlandalı mısınız, canım?"

Edinburgh'lu olduğumu söyledim. "McQuinn, benim evlilik soyadım."

Ona baktım. Belki de Danny'yi tanıyordu, fakat rahibelerin aile yaşamının çilesinden ve eziyetinden zarar görmemiş pürüzsüz yüzlerinden yaşlarını tahmin etmek zordu.

“Kocam burada yetimhanedeydi. Otuz yıl önce. Tabii sizden çok daha öncedir,” diye ekledim nazikçe.

Güldü. “Pek sayılmaz. Benim daha yeni yemin ettiğim zamanlar. Bu arada, ben Rahibe Angela,” diye ekledi. El sıkıştık. Yüzüne göre daha pürüzlü ve yıpranmış elleri, ağır işlerle çokça meşgul olduklarını söylüyordu.

“Danny McQuinn.” Gülümsedi. “Rahibe Mary Micheal’ın onunla nasıl da gurur duyduğunu anımsıyorum. Eminim sizinle tanışmaktan mutluluk duyacaktır.”

Şans kapıyı çalmıştı. “Hâlâ sizlerle mi?” Az kalsın hayatta mı diyecektim, fakat anımsadım ki, Danny yirmi yıldan fazlaca bir süre önce ondan yaşlı bir bayan diye bahsediyordu, bu yüzden yaşaması pek muhtemel değildi.

“Evet, hâlâ bizimle.” Rahibe Angela hafifçe başını salladı ve iç çekti. “Fakat şimdilik! Yaşı doksanı aşmış durumda, vücudu dirayetsiz. Yaratıcısına ulaşmak için sabırla davetini beklerken, yine de akli gayet sağlam.”

Konuşurken bana düşünceli düşünceli baktı. “İnzivaya çekildi; çok az kişiyle görüşüyor. Yalnız eminim sizin durumunuza istisna olarak bakacaktır, eski öğrencilerinden birinin yakınısınız,” diye keyifle ekledi.

“Onu görmeyi çok isterim.” Rahibe Angela’nın, yaşlı rahibenin hafızasına belki de fazlaca iyimser baktığını düşünsem de, Danny’nin önceki yitik hayatına ışık tutabilecek bu ihtimali zayıf bile olsa kaçıramazdım. “Kısa bir ziyaret yapabilmem için bir vakit ayarlayabiliriz belki.”

“Şimdi olur mu?” dedi cıvıldarcasına. “Fazla meşgul değilseniz.”

Değilim dedim, o da memnuniyetle başını salladı. “Odası yakınlarda.”

Burası gayet sıradan, gayrimuntazam, manastır usulüne uygun bir yerdi, çıplak zeminde ve kaskatı duvarlardaki tek süsleme orada burada birkaç kutsal resim ile Meryem ve İsa’nın heykeli altında yanan kutsal bir fenerdi.

Rahibe Angela, kilisenin açık kapısının önünde, sonra da yanındaki kapıda, üzerinde “Rahibe Mary Michael” yazan tabelalı kapıda durdu.

“Burada bekleyin, Bayan McQuinn.” Hemen sonra görüldü. Olabildiğince tıkiş tıkiş olmasının yanında, içinde ev sahiplerince Edinburgh dolabı diye bilinen, duvara sabitlenmiş ev tipi bir dolap olan manastır odasına alındım.

Hızla, küçük yatağı, masayı süzdüm. Pencerenin kenarındaki tahta sandalyede oturan yaşlı rahibenin vücudu iki büklüm olmuştu.

Rahibe Angela bizi tanıştıtırken doksanın üzerinde bir kadının böylesine rezillik çekmesini içim kaldırmadı. Birkaç köşe yastığı ve fazladan bir battaniye kutsal kiliseyi aklamaya hiç yetmezdi.

“Bu, Bayan McQuinn: Danny’nin karısı.” Rahibe Angela’nın sesi biz konuşurkenkinden daha yüksekti, Rahibe Mary Michael’ın sağır olduğunu belli ediyordu incelikle.

Rahibe Mary Michael yavaşça başını çevirip bana gülümsedi. Yaşlılıktan körelmiş, önüne perde inmiş gözlerle ne görebilirdi, kestiremiyordum.

Rahibe Angela kapıya doğru geri çekildi. Oturacak bir yer bulma isteğiyle tereddütte kaldım. O küçük sert yatak hiç yoktan iyiydi.

Birkaç saniye kadar otursam mı diye titizlendiğimin farkındaydım.

Tahminimce rahibeler muhtemelen Newington'daki Roma Katolik Kilisesi'ni gayet iyi biliyorlardı. Rahibe Mary Michael dinî eğilimleri kendininkinden farklı olan biriyle yapacağı bu ender konuşma için uygun anı kolluyordu.

Derin bir nefes aldım. "Danny öldü rahibe. Ben dulum, yaklaşık üç yıldır dulum."

Duyduklarına şaşırmıştı. Elleri titredi. Gözlerini bana dikip, "Kesinlikle hayır, olamaz!" diye mırıldandı.

"Maalesef öyle."

"Üç yıl dedin!" Şaşırıp kalmıştı, başını salladı. "Fakat bu olamaz." Rahibe Angela'ya dönüp işaret etti.

"Bana mukavva kutuyu getir, lütfen, dolapta."

Buyrulduğu üzere Rahibe Angela kutuyu getirdi. Kapağı kaldırırken onu izliyordum, bir tomar katlanmış sarı kâğıt ve not dökülüp saçıldı.

"Burada bir yerlerde."

Kâğıtları karıştırırken sabırla onu izliyorduk. "Buraya koymuştum," dedi çaresizlikle.

Rahibe Angela'nın yardım girişimi sabırsız bir harekete maruz kaldı. Yaşlı rahibe kutudaki zapt edilmez kâğıtları eline sıkıştırmış halde, bana baktı.

Hiddetle, "Danny'den bir not aldım," dedi. Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatıp başını salladı. "Ne zamandı? Evet, evet daha geçenlerde. Hatırlıyorum."

Olamazdı. Ne var ki kalbim yine de hızla çarptı.

“Geçenlerde dediğiniz?” diye sordum.

Pencereye doğru baktı. “Üç hafta –evet, eminim. Üç hafta önceydi. Fakat notu kaybettim hâlâ bakılırsa.”

Yanılıyor olmalıydı. Rahibe Angela’nın acırcasına bakışını yakaladım ve kâğıtları kurcalamasına müdahale ettim.

“İmkânı yok –üç hafta olmasının yanı.” Sabırla, “Bakın, Danny üç yıl önce öldü,” dedim.

Beni duymamış gibi kâğıtları kutuya alıp koymaya devam etti. Bazıları yere düştü, tutup yerine koyduk.

“Evet, mümkün Bayan McQuinn,” dedi. “Danny’nin notu burada bir yerlerde.”

Çok yaşlı dedim kendime, rahibenin akli belli ki karışmıştı, rahibe üzülererek itiraz etmeye devam ederken, mırıldanarak:

“Kesinlikle buradaydı, kısa bir müddet önce.”

“Gözlüğümü kullanmak ister misiniz?” diye sordu Rahibe Angela, gözlüğü cebinden çıkararak.

Buz gibi karşılık verdi: “Madem ısrar ediyorsun... faydası olacak diyorsan. Notun şeklini çok iyi hatırlıyorum, yalnız.”

Bir kez de gözlükle arasın diye bekledik sabırla, fakat değişen bir şey olmadı. Umutsuz ve sinirli bir bakışla kutuyu kenara koyup içinden büyük kahverengi bir zarf çıkardı.

Umutla izledik. Başarmış gibi iç çekti. “Bunlar sınıf fotoğrafları. Eminim Danny ile de bir fotoğrafımız vardır.” Gözlükleri düzelterek zarfın içinden fotoğraflar çıkardı.

“Evet, bu Danny’nin bize geldiği yıl. Çok net hatırlıyorum, geldiği gün çekilmişti.”

Bir çocuk topluluğu ön sırada bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Bir tanesi minicik, güzeller güzeli bir çocuktü. Bu Danny idi. Rahibe bana parmağıyla işaret etmeden onu tanımıştım, kalbim yerinden fırladı onu tanıyınca, gözlerime yaş doldu.

Burada benim hiç bilmediğim Danny vardı. Yaşasaydı, bebeğimizin, bu resimdeki gibi olacağını umduğum görüntüydü bu.

“Yaşlı bir akrabaları, bir papaz onu bize İrlanda’dan getirmişti. Hep uğrar çocuğu görürdü, bizimle de irtibatını koparmadı...”

Yaşlı rahibenin sesi kısılmaya başladı. Ağır ağır nefes alıp veriyor, gözleri kapanıyordu. Bütün bu beklenmedik heyecan ona fazla geldi, bizimle konuşurken uyuyakaldı. Rahibe Angela mukavva kutuyu ve içindekileri yere dökülmeden tam zamanında tuttu.

Yaşlı rahibe bu hareketle kıpırdandı, silkelenip dirildi.

“Biz çıkıyoruz,” diye fısıldadı Rahibe Angela.

Rahibe Mary Michael gözlerini bana dikti. Danny’nin notunu bulup size gösteremedim, kusura bakmayın, Bayan McQuinn. Fakat söylediklerini tam olarak hatırlıyorum. Şöyle diyordu: “Beni affedin. Bir günah işledim. Benim içi dua edin.”

Son hareketlenme fazla gelmiş olacaktı ki, yenden çenesi göğsüne gömüldü.

Ona baktım. Bu olamazdı. Kalmak, ona aksini kanıtlamak istiyordum ki Rahibe Angela hafifçe kolumdan tutup özür dilercesine bakıp, beni kapıya yöneltti.

Dışarıda, "Bugünlerde sık sık böyle oluyor. Zor durumda, biliyorsunuz," dedi.

Duvara yaşılandım. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Kendinizi üzmeyin, Bayan McQuinn. Aman Yarabbi, renginiz nasıl da atmış."

Kafamı toparlamaya çalışırken, başım fırıl fırıl dönüyordu.

Danny -üç hafta önce!.. Ben ki Arizona'da korku ve tehlikeyle iç içe yıllarca yaşamış ve de kılım kıpırdamamışken hayatımda ilk kez bayılmıştım.

Ayıldığımda kanepeye yaslanmıştım, elimde bir bardak su vardı. Rahibe Angela'nın yüzü gözümün önünde belirdi. "Birkaç yudum için, evet böyle." Hafifçe elime vurdu.

"Üzgünüm. Üç hafta önce -yalnız bu imkânsız."

"Böyle kendinizi üzmüyor musunuz, canım. Rahibe Mary Michael'ın bizden farklı olduğunu göz önünde bulundurmalısınız. Yaşlı insanların zaman mefhumu böyle olur. Üç hafta, iki ya da üç ay." Omuz silkti. "Onun için hepsi aynı pekâlâ."

"Yalnız, üç yıl değil, rahibe. Bundan oldukça emindi. Danny'yi en son görüşüm üç yıl önceydi. Öldüğünü kanıtlayan her türlü neden mevcut."

Rahibe Angela başını salladı. Bu anlayabileceğinden öte bir yaşanmışlıktı. Ne söyleyeceğini, kime inanacağını bilemedi.

“Ya şu not,” diye üsteledim. “Hatırladığı gibi doğruysa. Danny neden af dilesin, ne günahı işlemiş olabilir? Anlayamadım. Bunları söyleyen Danny olamaz.”

Rahibe Angela memnuniyetle bunun üzerine atladı. “Öyleyse işte buldunuz. Muhtemelen haklısınız. Not bir başkasındandır. Hem her şeyden önce Danny ender bulunan bir isim değil, değil mi? Rahibe bütün ziyaretçilerinin notlarını saklar. Evet, bu şekilde olabilir. Not başka bir Danny’denir,” diye ekledi teskin edercesine.

Fakat ben ikna olmamıştım. “Rahibe onu fotoğrafindan tanıdı, aralarından onu seçti. Hiç de yanılmış gibi durmuyordu.”

Sesimde bir hâkimiyetsizlik söz konusuydu ve Rahibe Angela bana kaygıyla bakıyordu.

“Hem ziyaretçi Danny ise neden benimle irtibata geçmedi?”

Bakışlarını kaçırdı. Utanmıştı. Evli insanların hayatları, aklının ermeyeceği, ona yabancı bir mevzuuydu.

Yalpalayarak yerimden kalktım. Kendimi son derece rahatsız hissediyordum.

Kolumdan tuttu. “Bakın, Bayan McQuinn, çok üzücü olduğunun farkındayım, ancak size söylediğimi anımsayın.” Aniden gizli gizli: “Rahibenin durumu kötüye gidiyor. Daha geçen hafta bölge papazıyla daha önce karşılaşmadığını iddia ediyordu -dahası papaz her hafta ayin okumaya gelir...”

Kendi iyeliğime söylenen bütün sözlere kulağımı kapamış, artık hiçbir şey dinlemiyordum. Keskin

tütsü kokusunu fark ettim. Temiz hava almak için kendimi dışarı zor attım.

“En azından yağmur durdu,” dedi coşkuyla normale dönmeye çalışarak, Rahibe Angela. Sonra da bana kaygıyla bakarak, “Yolunuz uzun mu? Hâlâ çok solgun görünüyorsunuz,” diye ekledi.

Omuzlarımı doğrulttum. “İyiyim. Bisikletimle geldim. Şurada duvara yasladım. Bir kilometre ötede oturuyorum.”

“Belki de Peder McQuinn ile irtibata geçerseniz iyi olur. Bir yerlerde adresi olmalı. Gidip bakabilirim... biraz beklerseniz,” dedi, yardım etmek istercesine.

Gerek yok deyip teşekkür ettim, yağmurla tenhalaşan sütunlardan aşağı bisikletimi sürerken beni izleyen rahibenin kaygılı ifadesinin farkındaydım.

Üç

Temiz hava pek işe yaramadı. Solomon Kulesi'ne vardığımda hâlâ dehşet içindeydim. Dehşet içinde –ve de buruk.

Tanrı aşkına, Danny McQuinn yaşasaydı herkes-ten önce benimle, karısıyla irtibata geçmez miydi? Artık bir önemim yok muydu yani? Onu büyüten yetimhaneden daha mı önemsizdim?

Kendi kendime bunların doğru olamayacağını söyledim. Kesinlikle bir yanlışlık vardı, değilse de, Rahibe Mary Michael'a gelen ziyaretçi notu, gördüğü kâbusların eseri demek oluyordu. Danny'yi görme isteğimin depreşmesine neden olan, kapıyı açıp gülümseyen yüzünü gördüğüm o ufacık ihtimalin sevincini yaşıyordum, o süregelen rüyadaydım yine. Beni kollarına alıyordu...

Ardından uyandım.

Şimdi, rüya tatminkârlığının bir anlık sarhoşluğu, yerini feci akıbetin yaklaştığı hissine bırakırken o kutsal putperest uyarıyı anımsadım: Tanrılardan ne istediğinize dikkat edin, sorunuzu uygunsuz bulabilir, beklediğiniz şekilde karşılık vermeyebilirler.

Pırl pırl havaya rağmen, Kule ıssızdı ve sessizliğe bürünmüştü. Bölge insanların buraya neden uğursuz ve perili dediklerini anlıyordum. Canım boşluktan çınlayan odalara oturmak istemediğinden, dışarıdaki, huzur verici bir rahatlık vadeden banka oturup ılık güneşle avundum.

Başka da bir şeyim yoktu zaten. Bu rehavet halinde kendime acırken ne zaman şefkat ve güvene ihtiyaç duysam korkumu hafifleten Jack Macmerry'nin yanımda olmadığı sonucuna vardım. Kuşkusuz, Leith Walk'taki suçluları kovalamakla meşguldü. Sıcak bir karşılamaya özlem duyduğumda Thane bile ortalardan kaybolurdu.

Bu tuhaf tecrübemden Jack'e bahsetmeli miydim? Danny McQuinn'in lafı geçince sımsıkı mührlediği ağzını ve donuk bakışlarını anımsayınca aniden aksi hüküm verdim.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım. Yaz çiçeklerinin ve yeni kesilmiş çimlerin hoş kokusuna kendimi bıraktım.

Ah, Danny... Bunun gerçek olmasına imkân yok. İlk bana gelirdin. Herkesten önce bana bir haber gönderirdin.

En acımasız tarafı da buydu. Danny'nin anlattıklarını, Pinkerton Dedektiflik Bürosu ve Kızılderili Olay Bürosu ile yaşadıklarını bir kez daha düşününce beni her iki taraftan da düşmanları olduğu ve tehlikede olduğuna dair uyardığını anımsadım. Danny'nin Edinburgh'a dönmek için altı ay beklemem yönünde kesin talimat vermesinin su götürmez sebepleriydi bu uyarılar. Hayatımdan sonsuza dek çıkıp gittiği gün, uzunca

müddet süren düşükler ve asılsız uyarılardan sonra, çocuğunu taşıdığımı öğrenmemesinin de. Hamile kalmam artık tamamen imkânsız görüldüğü bir zamanda, uzun zaman özlemini çektiğimiz küçük oğlumuzu doğurmuş, sonra da yüksek ateşten kaybetmiştim.

Arizona'dan ayrılmaya niyetlenmişken Pinkerton'un Tuscon'daki şubesine yönelik çılgınca sürdürdüğüm soruşturmalarımdan doğru düzgün yanıt alamadım, soruşturmalarımın zalim bir kayıtsızlıkla karşılık bulduğunu düşündüm hatta. Ya bana söylemeye yetkileri olmayan bir şeyler biliyorlar ya da gerçekleri konuşuyorlardı, iki türlü de Danny'nin yok oluşu karşısında elim kolum bağlanmıştı.

Keşke onu tanıyan bir arkadaşı, konuşabileceğim birisi olsaydı, ancak buna neredeyse hiç ihtimal yoktu, hep hareket halinde olduğumuz ve Arizona'nın derme çatma kasabalarında kaldığımızdan, uzun süreli arkadaşlıklar kurma şansımız neredeyse hiç olmadı.

Danışabileceğim bir meslektaşı da yoktu. Danny, her zaman eylemlerinde oldukça ketum bir insandı. Hakkında konuşmak istemediği İrlanda aksanlı da-imi bir ziyaretçimizden, Danny'nin, İrlanda asıllı Amerikalıların kurduğu, İrlanda'yı İngiltere'den bağımsızlaştırmayı hedefleyen bir topluluğun, Caen na Gael'in, yanlış olduğunu anladım. Böyle başka gizli ziyaretçiler de vardı ve gösterdiğim misafirperverlik hoyratça reddedilince Danny'nin de gizli bir devlet casusu olduğundan şüphelendim.

Bir keresinde Danny'yi casuslukla itham etmiştim. Bu düşüncemi duyduğunda nasıl da kahkahayı patlatmıştı.

Parmağını sallayarak bana, "Pinkerton Bürosu hakkında bilmek istediğin her şeyi sor, ben de sana bilmek istediklerini anlatayım. Hadi, sor," dedi.

Bu davet dayanılmazdı. En çok konuşmak istediğim, geleceğimi ilgilendiren bir konu vardı.

"Bir kere, bayan dedektiflere iş verdiklerini biliyorum."

Yanlış anladı, kaşını kaldırıp alay edercesine, "Demek, başka bir kadını beğendiğimi söylüyor-sun," dedi.

Hiç de öyle bir düşünceye kapılmadığımı itiraf etmek zorunda kalmayayım diye nefesimi tuttum.

Şaşkınlığımı kaygıya yordu, hafifçe beni öptü. "Senden başkası yok, Rose'um."

"Merak ettim, o kadar."

Şüpheyle bakıp iç çekti. "Tabii ki, Allan Pinkerton birkaç cesur kadın çalıştırıyor. Dedektiflik mesleğinde erkekler kadar kadınların da akıllı ve cesur -dahası hayal güçlerinin daha da geniş- olduğuna inandığından, onlara da iş vermekten yana." Danny'nin sesindeki Pinkerton'un bu alandaki görülmedik güveninden ve cesur girişimlerinden bahsederkenki güvensizlik, örgütünde olumsuz tepkiler uyandırmıştı. Kimse kendi karısının, hünerlerini meşhur babasından almış olabileceğinden tedirginlik duyan Danny McQuinn'den daha fazla endişelenemezdi. Bazen, babamın erkek çocuğum olsaydı diye hayıflandığını söylerdi. Bunu da anneciğimin, sevgili Lizzy'sinin, yaşamına mal olan, ölü doğan erkek çocuk için hissedilen efkâr- lı bir acı ve suçluluk olarak değil de babamın benim yerime erkek çocuk istediği şeklinde yorumlardı.

“Bay Pinkerton onaylarsa neden olmasın -yani- beni tavsiye edebilirsin, Danny. Lütfen. Suçluları yakalamak konusunda kendimi denemek istiyorum. Daha çok küçük yaşlarda babam beni gözlem ve tetkik konularında eğitti, biliyorsun.”

“Gözlem ve tetkik!” Başını salladı, sonra ciddi- yetle, “Suçluların soruları adam öldürdükten sonra cevapladığı, bu kanun tanımaz diyarda nereye kadar gidebileceğini sanıyorsun?” dedi.

İçerlemiştim: “Ama...” diye başladım.

Danny elini kaldırdı. “Hayır, Rose. Kesinlikle olmaz -Ne şimdi ne sonra. Neden bahsettiğinden ha- berin yok. Öyle bir şeyi düşünemem...”

“Ama Danny,” diye yalvardım. “Yalnız olmaya- cağım. Birlikte çalışabiliriz.”

Sandalyede arkasına yaslandı, bana dik dik baka- rak, eleştirircesine beni süzdü. Sanki beni ilk kez gö- rüyormuş gibi, bakışları ona güvenilir miyim diye soruyordu ve beni sadece rahatsız etmekle kalmayıp korkutuyordu da.

O an ışık hızıyla geçti. Güldü, elimi tuttu. “De- mek cesur bir kadın olduğunu düşünüyorsun, Rose,” dedi usulca. “Ünlü baban sana bazı usta gözlem ve tetkik yöntemleri öğretti, sen de kanunsuzlukla ve katillerle başa çıkabilirim, sanıyorsun.”

Başını sallayarak devam etti: “İnan bana, kendi- ni öyle durumlarda bulursun ki bu sandıklarından çok daha fazlası gerekir; hayvandan biraz daha iyi, benim her gün karşılaştığım, insanlığın en aşağılık yüzünü görebileceğin cinayetler gibi. Orada olama- yacağım durumlar olabilir, hatta seni kurtarmam ge- reken haller de; tecavüz, işkence ve yavaş ölüm.”

Söylediklerini umursamadan karşılık verdim, “Ne dersen de, yine de Bay Pinkerton’la konuşmak istiyorum.”

Geriye yaslandı, yine kahkaha attı, yavaşça çene mi eline aldı. “Şimdi de bu mu? Bu önemli buluşmanın neyle ilgili olduğunu bilmediğimi sanma. Aklından geçenleri okuyabiliyorum.”

İsrar ettim, “Bay Pinkerton’la konuşmak istiyorum. Hem, o da İskoçyalı. Ortak bir yanımız var.”

“Evet, Glasgow’lu. Bil bakalım, neden Amerika’ya gelmiş?”

“Pek çok göçmen gibi Amerika’yı fırsatlar ülkesi zannetmiştir, sanırım.”

Danny başını salladı. “Onun durumunda, böyle gerçkiyordu. Kırklı yıllarda işçi sınıfı yanlış faaliyetleriyle adaletin dikkatini iyice üzerine çekince o da ülkeden kaçmaya mecbur kaldı.”

Bu hikâyenin bir kısmını doksan dörtte (öldüğü yıl basılan) zevkle okuduğum otobiyografisinden, *Otuz Yıllık Dedektif*’ten biliyordum.

Şikago’da aynı kafadan, uyumlu bir topluluk ve temel polis gücü ayarında bir iş buldu. İnatçı, cesur ve çalışkan kanun adamı küçük ölçekli suçları, büyük çeteleri, kalpazanları kısa zamanda incelemeye aldı. Bu onun başarısıydı, sadece sekiz yıl Amerika’da kaldıktan sonra, Pinkerton kendi bürosunu kurabilmişti.

Altmış ve altmış iki yılları arasında Pinkerton, Başkan Abraham Lincoln’ün kişisel güvenliğinden sorumluydu. Bir süre de İç Savaş boyunca düşman hatların arka safında çalışan General McLennan’ın gizli başdanışmanıydı.

Savaş bitince, general bürosundan taşındı, faaliyetlerine ihtiyaç kalmamıştı, Pinkerton da kendi dedektif bürosuna döndü.

Pek çok Amerikalı gibi, Danny'nin de Lincoln suikastıyla ilgili kendi kuramları vardı. General McLennan gizli serviste kalmış olsaydı kıvrak zekâlı Pinkerton planın kokusunu alabilir, böylece Amerika için millî bir facia olan bu olayın önüne geçebilirdi.

"Pinkerton da acımasızdı," dedi Danny. "Amaç adaleti sağlamaksa adalete giden her yol mübahtır, sloganıydı. Kanunları çiğner, saldırgan bir tutum sergilerdi. Yasa dışı ev soygunlarını müşterilerin lehine azmettirmekle tanınırdı; bir de mahkemeye çıkartılıp jüri tarafından suçsuz bulunurlarsa diye banka soyguncularını öldürmekle..."

Pinkerton pek çok başka kitap da yazmıştı, ölümlünden sonra, kurduğu büronun şanı şöhreti gideerek arttı. Kocaman bir göz, sembolleriydi ve dünya çapında "Biz asla uyumayız" sloganlarıyla bilinirlerdi. Gözleri hep Danny gibi tecrübeli kanun adamlarındaydı.

Danny McQuinn'in konu hakkındaki son sözü serti:

"Dedektiflik evli bir kadının işi değil."

Danny'nin sözleri intikam alırcasına gelip beni bulmuştu. Tarih, erişilmez, ölü rakibine karşı ne hisse derse hissetsin, bu özel durumda onunla aynı duyguları paylaşan Müfettiş Jack Macmerry ile kendini tekrarlıyor.

Edinburgh Polis Teşkilâtı'nın kadın dedektiflere, daha yumuşak tabirle "bayan müfettiş"lere nasıl baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak tahminimce söz konusu suç soruşturmalarına "salt erkek" alanı olarak bakarlardı.

Bu güce karşı çok hırslandım. Kadınlara oyuncak ya da çocuk yapan makineler gibi bakmaktan vazgeçtikleri ya da kadınların erkeklerle eşit haklara sahip oldukları bir gün gelecek miydi acaba? Oy haklarını kullanma yanlısı kadınların cesur mücadelelerini anlatan, üzülererek Jack'ten gizlediğim broşürü görünce tüylerim diken diken oldu.

O akşam yemekte onu izlerken gününün iyi günlerinden biri olmadığını fark ettim. Morali bozuktu. Kaşını çatışması bilmek istediğim her şeyi anlatıyordu. Araştırması iyi gitmiyordu, benim de tutup Rahibe Mary Michael'ın Danny'den aldığı gizemli nottan bahsetmem akıllıca bir hareket olmazdı.

Ben de bu nefes kesen kısa ve sonuçsuz görüşmenin ayrıntılarını aklımda çevirdim durdum ve rahibenin bana önemli bir şey anlattığının farkına vardım. Şimdiye kadar, ölmüş olduğunu sandığım Danny'nin akrabası Papaz Sean McQuinn hem hayatıydı hem de sık sık Edinburgh'a gelip Manastır'ı ziyaret ediyordu.

Birdenbire, bir ihtimal papazın bana vereceği haberler vardır diye, Jack'in ailesini ziyaret etmeye heveslendim.

Jack, bu coşku patlaması karşısında şaşkına döndü, ancak sonraki günlerdeki hazırlıklarına geçmişin

izleri, yanlış umut ve hayallerimle dolu üç yılın acısı eşlik etti.

Mantığım ve gururum -yaralı gururum- Danny yaşasaydı böyle acı çekmeme asla izin vermezdi diyordu ısrarla. Biz birbirine düşkün bir çifttik. On iki yaşındayken alevlenen sevgimin sonsuza dek süreceğini düşündüğümünden, Danny benim tek aşkım ve kederimdi.

Yeniden başka bir adamı sevebileceğim, arzula-yabileceğim ve de evlenebileceğim aklımın ucundan geçmezdi -ve sonunda, Jack Macmerry bu varsayımı çürütmenin eşiğindeydi.

Bazen onun sevgisinin benimki gibi tutkulu ve kör olmadığı gibi şüpheler sarsa da beni Danny'nin de beni sevdiğine inandım. Her şeyden önce, peşinden Amerika'ya gitmişim, doğrusunu söylemek gerekirse, onu zor durumda bırakmışım. Böyle olması suçluluk duygusu uyandırır da bu coşkun duyguların evde oturup ailesine bakan ve eşini bekleyen kadınlara özgü olduğunu söyledim kendime metanetle. Bu kadar ateşle savunduğum kadın haklarının yanında yakışmadığını kabul etmem gereken duygulardı bunlar.

Sonuç olarak, her şey dönüp dolaşıp o kurtulmadığım yaralı gururuma geliyordu. Danny halen yaşasaydı ve İskoçya'da olsaydı irtibata geçeceği ilk kişi, hayatındaki en önemli insan, ben olurum, bu güvenceye ihtiyacım vardı.

Mantığımın ilaveten dayanaklara gereksinim duyduğu sonraki günlerde, yaşlı rahibenin yanıltmış

olduğunu ve onun için, zaman aralıklarını şaşırdığından, üç haftanın üç yıl olabileceğini kendime telkin ettim. Böylece Rahibe Angela'nın sık kullanılan İrlandalı isimlere dair içime su serpen açıklamasıyla huzur bulmuşken, Eildon'a gidip Peder McQuinn ile tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Peder McQuinn, Danny'nin gerçekten öldüğünü ve Jack Macmerry ile evlenmemde artık bir sakınca olmadığını teyit edecekti.

Dört

Sonuç olarak, müstakbel kocamın ailesiyle ilk kez tanışmak üzere, yalnız başıma bir tren yolculuğuna çıkmak zorundaydım.

Jack, polis şahit olarak mahkeme huzuruna çıkmak üzere Glasgow'da bir duruşmaya çağırılmıştı. Planlardaki bu son dakika değişikliği bana başmüfettişin evindeki, çocukluğumuzdaki özel günleri hatırlatarak huzurumu bozdu; kız kardeşim Emily ile ben babamıza ihtiyacımız olduğunda, onun ortada olmadığını görürdük hep.

İkinci kez polis eşi olmak... Kaderim mi böyleymiş, diye düşündüm, çaresizlik ve öfke içinde. Daha iyisini ummak saflık ya da çılgınlık mıydı?

Hayatın hiç de tozpembe olmadığını Danny için Amerika'ya gittiğimde anlamalıydım. Tuzaklar ve belirsizliklerle hayat beni sonunda dul bırakmıştı. Acıyla ve kederle yaşamayı öğrenmiştim, fakat ikinci evliliğimi bir polisle yapmayı aklımdan bile geçirmekle doğru mu yapıyordum, hem de tam özgürken ve mesleğimde başarılıyken?

Jack bu tercihimin hiç ama hiç onaylamasa da susması gereken yeri ve Edinburgh Emniyet Teşkilâtı'nın

faaliyet alanına girmeyen “gizlilik güvenceli” davalarla baş edebileceğimi de kabullenmesini bildi.

Akraba ilişkileri, aldatan karı-kocalar ve kandırılan metresler gibi birbirinin benzeri aile içi vakalar... Seyir defterim bunlarla doluydu. Üniformalı polis sonuç vermeyebilir ya da tedirginlik uyandırırken saygın bir genç bayan, hiç şüphe çekmeden, hırsız hizmetçileri ve dolandırıcı akrabaları enselemek üzere evlere girebiliyordu. Hali vakti yerinde Edinburgh’lu ailelerin, ne pahasına olursa olsun olası rezaletlerin önüne geçtiği gayet makul bu düzen, hizmetimin karşılığının şık bir şekilde ödeneceği anlamına geliyordu aynı zamanda.

Waverly İstasyonu’nda, trende, oturmuş bir an önce kalkmasını beklerken aklımdan geçenler bunlardı.

Fakat görülen o ki burada bile Muhtaçların Rahibelerinden kaçış yoktu. Son dakikada, genç bir rahibe perona koşup kompartımanıma girdi. O, soluk soluğa karşımdaki koltuğa gömülürken tam vaktinde geldiniz dercesine içtenlikle selamladım onu.

Başını sallamakla yetinip gözünü camdan dışarı, uzaklara dikti.

Kaba olmayayım diye bu kez de farklı bir başlangıç deneyip şöyle dedim: “Yaz kermesinizi olağanüstü başarılı buldum, havanın bozması hariç.”

Neden bahsettiğimi anlamıyormuşçasına boş boş bakıp başını salladı. Utanmış gibiydi. Ben de manastırdan olduğunu varsayarak konuştuğumu fark ettim. Bu kurumlardan Edinburgh’da bir sürü vardı,

ancak St. Anthony'nin de türünün tek örneği olduğu şüphesizdi.

Tekrar cama döndü ve tren sonunda hareket etmeye kalkıncaya kadar yerine yerleşmedi.

Durumdan çok rahatsız olsam da rahibeler başlıkları ve kıyafetleriyle ilk bakışta birbirlerine çok benzedikleri için, hatalı varsayımımın doğal olduğunu anladım.

Bu seferki rahibe, rahibe adayı olacak yaşıydı, küçük görünüyordu ve gözü besbelli başka yerdeyken ben de bazı zihinsel çıkarımlarda bulundum. Tek kelime dahi etmemişti, oysa yeni bir rahibe henüz sessizlik yemini etmiş olamazdı kesinlikle.

İfadesinde bir şeyler gizliydi. Rahibelerinki gibi mahzun değil, gizli ve hırçın bir ifadesi vardı. Cama ısrarlı bakışları benimle muhatap olmamak için değil de belki de trene birini beklediğindendir, diye düşündüm. Şimdi rahatlamıştı. Uzaklaştığımızdan ötürü hoşnuttu –hatta ferahlamış mıydı acaba?

Rahibelikten fazla nasibini almamıştı. Ne tespihi ne de haçı vardı, arkasına rahatça yaslanıp gözlerini kapadığında da bir parfüm kokusu almıştım. Oldukça baştan çıkarıcı bir koku. Tütsü ya da lavanta özü olmalıydı aldığım koku. Fakat manastır hayatına çok dünyevî gelirdi koku. Tahrik edici hisler uyandırıyor-
du, bir âşıkla aşk dolu bir akşamı çağırıyordu.

Gözlerim, aşığılara, ayağındaki hoş ipek çoraplara ve rahibelerin gelişigüzel giydikleri ayakkabılardan oldukça farklı, bu kaliteli deri ayakkabalara, takıldı.

Bakışlarımı üzerinden hemen çekmedim. Birden gözünü açtığında ve göz göze geldiğimizde nereye

baktığımı görüp aceleyle ayaklarını cübbesinin altına sakladı.

Bense, hâlâ o çorapları ve ayakkabıları düşünmekteydim. Bunlar, belki hediye idi ya da belki de rahibenin münzevî hayata girmeden önceki son dünyevî hevesiydi. Cübbesini örterkenki eldivensiz, çıplak narin elleri de ayrıca bir yorum konusu olurdu. O, pembe pembe parlayan özenle manikür edilmiş tırnaklar, olması gerekenden biraz daha uzundu: Bütün hayatı boyunca elini hiçbir işe sürmemiş orta ya da yüksek sınıftan, bir Edinburgh'lu bayanın ellerine bakıyordum.

Babamdan öğrendiğim, beni geçmişe götüren bu küçük tetkiki hiçbir zaman sonuca bağlayamayacağım için aklım karışmıştı. Tren yolculuklarında vakit öldürmek için bana yol arkadaşlarını gizlice süzüp, kişi tahlilleri yaptırmaya çalışırdı. Yol arkadaşlarımız trenden indikten sonra, verilerimizi tartışır, bu kişilerin kim olduklarını ve ne iş yaptıklarını karara bağlardık.

Benim için tek bir sonuç vardı. Karşımda oturan genç kadın, üstüne başına rağmen, ne rahibe ne rahibe aday ne de başka bir şeydi.

Durağımıza geldiğimizde, şans eseri o da inecekti. Bu, bir ihtimal kasaba kilisesiyle işi olabileceğini akla getiriyordu.

Peronda Macmerry'leri beklerken aceleyle istasyonu terk ettiğini görünce yolculuğumun boşa gittiğine nasıl da pişman olmuşum. Border mevkiindeki bir İskoç kilisesinin Roma Katolik kilisesinden fazlası olması muhtemel değildi. Rahibenin nereye

gittiğini öğrenmek için yeterince azimli olsaydım belki de kendim için Peder McQuinn ile ilgili bir şeyler öğrenebilirdim.

Ömründe ilk kez yolcu karşılayan birinin, şaşkın ve kaygılı ifadesiyle, kırmızı suratlı yaşlı bir adam, setten geçerek soluk soluğa koşturuyordu.

Ten renginden çiftçi olduğu belliydi, nadiren giyildiği aşikâr olan şık melon şapkasının bu nadir varlığı onu rahatsız ediyormuşçasına, sık sık eli şapkasına gidiyordu. Peronda gidip gelirken tüvit takımının ceketini çekiştirmesinden özel bir gün için dikilen bu en şık kıyafetin, şimdi, ona ilk dikildiği halinden çok daha bol geldiği anlaşıyordu.

Tıknazca ve kısa olmasına rağmen Andrew Macmerry'nin, Jack'e benzerliği gözden kaçamazdı. Olduğu tarafa doğru gülümsedim, o da bana doğru hızla yaklaştı.

"Rose, değil mi?" Elleri her zamanki çiftçi şapkasını aradı, ancak melon şapkayı buldu. İncelikle şapkasını kaldırdı, yüzü sıkıntıdan ter içinde kalmıştı, elimi sımsıkı kavradı.

Tanışma kısmı tamamı, gülümseyip valizimi kaptı. "Aman ne güzel, sizi başka yerde görseydim de tanırdım, küçük hanım, tam da Jack'in tarif ettiği gibisiniz." İmrenerek bir yan bakış attı. "Yalnız, size haksızlık etmiş." Mahcup mahcup öksürerek, ekledi: "Çok daha güzelsiniz, küçük hanım, düşündüğümüzden çok daha güzelsiniz."

Düşündüğümüzdeki "biz"den kasıt orada olma-
yan Bayan Macmerry idi. Durmuş etrafıma bakıyordum ki, bakınmam yarıda kaldı ve aniden şöyle dedi:

“Çiftlik istasyona bir adımlık yer, Jack’in annesi de biraz alışveriş yapayım dedi. Ah, işte şimdi şurada.”

Çiftçi karısı deyince insanın aklına tombul ve pembe tenli kadın gelir. Oysa Jess Macmerry bu tanımdan son derece uzaktı. Kocasından uzun ve oldukça da inceydi, kır saçları tepesinde bir çörek varmışçasına o abes tarzda toplanmamıştı, kaşları çatıktı ve burnu şu soğuk havada akıp duran kırmızı sivri uzun burunlardandı.

El sıkışırken yüzünde tepeden tırnağa süzen bir gülümseme vardı. İstasyon çıkışına yol alırken bu kurnaz, üstü kapalı bakış bana Bayan Macmerry’nin kişiliği hakkında çok şey söylüyordu. Oğlunun evleneceği kadını yargıladığını çıkarıyordum bu bakıştan.

Hüsrana uğramıştı. Bu Rose McQuinn cennetten çıkma da olsa, Tanrı’nın sevdiği kulu da olsa yine de Jack Macmerry’ye yakışmazdı, hükmüne çoktan varmıştı. Dul bir kadındım ben; lekeli kumaş, ikinci eldim; oysa onun gönlünde bir tanecik sevgili evladı için tek geçerli ve uygun tercih, genç, taze, baki-re bir gelin yatıyordu.

Tek atlı arabanın ön koltuğunda beraber otururken Bayan Macmerry acımasız tetkiklerini öne sürdü.

“Tahmin ettiğimizden daha ufak tefeksiniz,” dedi pat diye. Kırsal meclisin uzman gözüyle vücudumu süzen o keskin bakış, acaba yeterince sağlıklı mı ve -doğacak olan onca neşeli ve sağlıklı torun arasından- ilerde çiftliğe bir erkek vâris çıkacak mı değerlendirmesini yapıyordu.

“Boyu değil işlevi önemlidir, Jess.” Hafif bir kabalık sezdim, Bay Macmerry imdadıma yetişirken.

“Saçınıza taktığınız şapka da hoş, küçük hanım,” dedi kibarca.

Edinburgh’daki şapkacıdan ucuzluktan bir an boş bulunup aldığım küçük ve modası geçmiş boneyle, gelişigüzel yatıştırdığım sarı, vahşi ve karman çorman saçlarımla utandırılma sırası bendeydi.

“Hep fazla saçın, insanı kuvvetten düşürdüğünü söylerler.” Bayan Macmerry’nin burnunu çekişi bir adamın göz zevkinde yanılmış olabileceğine dair sert bir hatırlatmaydı. Bana dönerek: “Jack bize Edinburgh’da yalnız yaşadığınızı söyledi. Arthur Tepesi’nde eski bir kulede.”

Sesi yalnız yaşamanın pek de rastlanmadık bir iş olduğunu; gözden uzak kulenin de olağanüstü kırık dökük, sefil bir yer olduğunu ima ediyordu.

“Öyle bir yerde tek başıma uyumaktan korkardım. Bu sizi korkutmuyor mu?”

“Hiç de korkmuyorum. Kendimi oldukça güvende hissediyorum.”

Buna hayret etmiş bir hali vardı, az daha Jack’in çoğu gece yanımda uyuduğunu itiraf edecektim.

“Rose gerçekten de çok sevimli bir isim,” dedi Bay Macmerry üzgün üzgün.

Karısı bana ciddiyetle baktı. “Rose? İskoç ismi değil gibi, değil mi?” diye hatırlattı Bay Macmerry’ye.

Bay Macmerry başını salladı. Sönük kahkahası gücenmemem içindi. “Haberiniz olduğunu sanmıyorum Rose, ancak babanız bir kez dava için buraya gelmişti. Ne zamandı tam hatırlamıyorum, fakat bayağı oldu.”

Durdu, gülümsedi. "Ancak ufak oğlumuzun bir gün ünlü Müfettiş Faro'nun kızıyla evleneceği aklımızın ucundan bile geçmezdi..."

"Ah, onunla tanıştınız mı?" diye hevesle sözünü kestim, Bayan Macmerry'nin buz gibi bakışlarını umursamayıp açabileceği olası konu sebebiyle bu yeni sohbet konusunun üzerine atladım.

"Şöyle küçük hanım: O cuma Peebles'ta pazar vardı." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu, ben de davasının ne olduğunu anlayamadan kalmıştım, Bayan Macmerry hızla araya girdi, "Davanın bizim arkadaşlarımızla ya da çiftçi ahalisiyle Tanrı'ya şükür bir ilgisi yoktu, tabii."

Bay Macmerry kaşlarını çatı. "Milliyetçilerle ilgili. Ben öyle anladım." Kararsız ses tonundan millî siyasetin, çiftçilerin merakının ve sınırlarının ötesinde olduğu anlaşılıyordu.

Atın yapraklı yolda geçişinde nallarının çıkardığı sesi, sessizlik takip etti, ben de iç çekişimi tuttum. Şu an Jack'in yanımda olması için neler vermezdim.

Nasıl olduysa babası kaygımı hissetmiş olmalıydı. "Delikanlı uzun sürmez gelir," dedi içtenlikle, sanki Jack az evvel yolun aşağısındaki dükkânlardan sipariş almaya gitmişti.

Haklı olduğunu umarak hafifçe gülümsedim. Nasıl oluyordu da suç davalarının dalavereleri, gün deyip haftalara sarkması, aylar süren duruşmaları hakkında bu kadar az bilgi sahibiydi. Annesinin acımasız bakışları altında Eildon çiftliğindeki yakkın gelecekte geçireceğim hesapsız günlerimden

hazzetmediğimden orada olmayan Jack'e duyduğum bu coşkun burukluğumu yine bastırdım.

"Jack öğretmen olduğunuzu söyledi," dedi babası.

"Evet, Arizona'ya gitmeden önceydi."

"Arizona mı?" diye sordu annesi.

"Evet, Jess; Amerika'da, batıda."

"Ariz-ona," diye tekrarladı, en yakın kasabadan daha öteye gitmemiş bir taşralıya özgü bir sesle. Dünyanın öteki ucu hayal bile edilemez. "Orada ne kadar kaldınız?"

"On yıl."

"Öyleyse öğrenciydiniz o zamanlar." dedi Bay Macmerry nazikçe.

"Pek sayılmaz, birkaç yıllık öğretemdim."

Bayan Macmerry'nin yanımda durduğunun farkındaydım. Bazı keskin zihinsel hesaplar yaparken dudaklarını oynatıyordu. Jack'in onlara bahsetmediğini öğrenince şaşırmişti; en az otuz yaşında olduğumu, belki Jack'ten de yaşlı olduğumu. Başka bir çarpıcı gerçek daha açığa çıkmıştı.

Sonrasında birkaç bakışa maruz kaldığım rahatsız edici sessizlik hüküm sürdü. Şüphesiz Arizona'daki hayatımın ve bu uzak vahşi yere beni neyin götürdüğünün hesabını vermekle konuşmama devam etmem bekleniyordu.

Kurtulmuştum. Kavşaklar ve tabelalar uzakta belirmişti. Sağa keskin bir dönemeç ve yapraklı yol, uzaktaki evlerin önünü açtı. Eildon Tepeleri'nin eteklerinde konuşlanmış bir köy.

Birazdan evde olacaktık, dediklerine göre.

Kalbimde bir sıcaklık, bu tarihî tepelerin gölgesinde yaşamamın bendeki olağan çekimini hissettim. Orada da tepeler vardı; kızıl çölle sınırlanmış, saçaklı tarih öncesi sıra sıra dev kızıl kayalıklar vardı Arizona'da. Orayı bana sevdiren belki de, bu dünyada bir daha asla göremeyeceğim, kaderimi yaşadığım yendi.

Sonsuza dek yitirilmiş bir hayat ve bir çocuk.

Ve de bir koca. O anda yaşlı rahibenin yanıldığına ve Danny'yi bir daha asla göremeyeceğime şüphem kalmamıştı.

Beş

Kalıntıları vaktiyle istismar edilmiş, sökülen taşlarla Eildon kasabasının inşa edildiği, iskeleti kalmış virane manastır, bakıma alınıp etrafı parmaklıklarla çevrilmişti.

Bayan Macmerry, bana mimarî yönden pek de şanslı olmayan, oldukça biçimsiz bu modern kiliseyi gösterdi.

“Evlendiğimiz kilise burası. Oğlumuz Jack burada vaftiz edildi. Edinburgh’da herhangi bir kiliseye bağlı olmadığınıza göre...” cüretle böyle bir eksikliğe sızlanarak iç çekip, “Jack, eminiz, bütün hayatını bilen insanlar önünde, burada evlenmenizi isteyecektir,” dedi.

Uygundur anlamında nazikçe gülümsediğim fasıladan sonra devam etti: “Belediye başkanıyla karısı yakın arkadaşlarım. Çok anlayışlıdırlar.”

“Başkan, kilise ziyaretçisi olmamanızı önemsemeyecektir,” diye hemen araya girdi Bay Macmerry.

Karısı, farklı inanç sahibi gelin ve damadın evlilikleri konusunu ele alırken ben de nazikçe dinliyor ve düşünüyordum: “Çok güzel Jack, ne iyi, mutfak

masanızda çok defa incelenmeye alınmışım. Ben teklifine evet demeden çok önce, evliliğimiz bu mahlum ailede gerekli onayı almış. Sevdiğim haşın ve güçlü adamın bu yepyeni hali, gözümün önüne geldi ve hatta uslu evlat rolündeki Dedektif Müfettiş Jack Macmerry, evvela ailesinden evlilik izni almış mıydı, merak ettim.

“Burada Katolik kilisesi var mı?” diye sordum.

Dehşet dolu gözlerle bakma sırası onlarındı bu kez.

“Ah, Roma Katolik kilisesinden değilsiniz, değil mi?” diye haykırdı Bayan Macmerry kederli bir sesle.

“Hayır. Ama eski eşim İrlandalıydı ve oldukça dindardı.”

“Mezhep değişikliği mi yoksa?” dedi sıkıntılı bir ses tonuyla.

“Tabii ki, hayır. Öyle bir şey bana uymaz.” Paldır küldür atılarak, “Danny’nin akrabalarından biri eskiden burada papazdı, ondan merak ettim,” dedim.

Eski kocamın adını bir kez daha anmamla çöken derin ve utanç verici sessizliği, Jack’in babası bozdu.

“Papaz Sean McQuinn olmasın?”

“Evet,” diye yanıtladım en kötüsünü umarak.

Bay Macmerry gülümsedi. “Papazdı, hâlâ da öyle, küçük hanım. Yıllardır burada. Kendisiyle tanıştınız mı?”

“Hayır, ama uğramak istiyorum. Bir merhaba için.”

Bayan Macmerry, Roma Katolik kilisesiyle uzaktan bağlantılı olduğumun şaşkınlığını üzerinden atmıştı. Başını salladı, ağzını sımsıkı kapayıp bana baktı –papaz ziyaret etmenin Katolik nezdinde inanca sekte vurmak olduğu iyice anlaşılın anlamında.

Jack'in babası, "Eminim sizi kabul edecektir," dedi. Onun bu yüce gönüllü tavrı, karısının hoşnutsuz sert bakışıyla karşılık buldu.

"Katolik kilisesi bize lazım değil. Köyde zaten bir sürü var. Hiçbiri kendi cemiyetimiz gibi olamaz," diye ekledi Bayan Macmerry kibirli kibirli.

Bay Macmerry, "Olamaz mı? Papaz uzak yerlere gidip kilisesi olmayan Katolik cemaatinde görevini yapmak zorunda," dedi. Bayan Macmerry, çiftlik evine giden yola girdiğimizde bu küçük malumatla birlikte ağzını karşı çıkmak için açıp tekrar kapamak zorunda kaldı.

"Hâlâ, toprak sahibi Lort Verney gibi, reforma aldırmandan Stuart¹¹ hanedanına bağlı kalan bazı aileler var," dedi Bay Macmerry atlı arabadan inmeme yardım ederken. "Lort Verney'in atlı arabası, treninizdeki genç rahibeyi karşılamak üzere tren istasyonundaydı."

Bu da, rahibenin neden böylesine giyinip kuşandığının açıklamasıydı diye düşündüm. Aklımda daha sonrasını kurdum, genç rahibenin son yeminini etmeden önce ailesini son kez ziyaret ettiğini canlandırdım gözümde.

Jack'in doğduğu ve büyüdüğü eve ilk kez adımımı atarken dışarıdan kare şeklinde ve gösterişsiz duran evin içinin gayet hoş ve şaşırtıcı görüldüğünü fark ettim. Yüzyılın başlarından kalma tarzıyla mutlak, geniş ve rahattı, aslında geniş bir aile otursun ve

11 Stuart'lar: 1603-1689 yılları arasında İngiltere'yi yöneten aile, İskoç hanedanı.

etrafında hizmetçiler dolanabilsin diye düşünülmüş devasa masa, bir oda büyüklüğündeydi.

Bunu dile getirdiğimde Macmerry'lerin hakikaten ekonomik bir derebeylik sistemiyle yaşadıklarını öğrendim. Hiçbir şey boşa gitmiyordu. Çiftlikteki işçilerin karıları, Bayan Macmerry'nin ev işlerine bakıyorlardı. Ücretsiz. Bu hizmet, ödemedikleri kiranın, yolun kenarındaki küçük sıra sıra müstemilatlardan ve Verney malikânesinin kulübelerinde oturmaktan istifade etmelerinin, karşılığı olarak bekleniyordu.

Bayan Macmerry, bu açıklamaya, işçi ailelerinin genç üyelerine de iş sağlandığını, başka bir amaçları yoksa ve isterlerse kendilerinden ailelerinin izlerinden gitmelerinin beklendiğini de gururla ekledi.

Şayet Eildon Tepeleri'nin sınırları ötesindeki el değmemiş meraları isterlerse olumsuz tavrı bana bu isteğin nankörlük olarak anlaşılabileceğini söylüyordu. Toprak sahibinin dinini yadırgayabilirdi, ancak siyâsi tutumunu onaylıyordu. Amerika'nın güney kıyılarındaki köle tacirleri, Jack'in annesinden yeni bir şey öğrenememişlerdi.

Arkasından geniş, çıplak merdiveni tırmanırken, "Size en iyi odayı verdik." dedi gururla. "Banyonun ve tuvaletin bitişiğinde. Hazır olunca aşağı gelirsiniz. Akşam yemeğini yedide yeriz."

Yalnız kaldım, odayı görür görmez beğendim: Beyaza bürünmüş duvarlar, engin tavan kirişleri, meşe döşeli ve özenle cilalanmış zemin, yere serilmiş birkaç şık kilim. Çiftlikteki işçilerinin karılarının yardımıyla Bayan Macmerry'nin düzenlediği kilisenin yıllık indirimli satışlarının kaçırılmamam gereken bir olay olduğunu geçirdim aklımdan.

Çıplak duvarlar, yerin her noktasının saksı bitkileri ya da sehpaarla donatıldığı ve abartılı kabartmalı duvar kâğıtları ile kaplanmış şu anki Edinburgh ev modasından hoş bir farklılıktı.

Haliyle, toprak ağasının su ve gaz gibi modern tesisatları hariç, Jack'in evi geçen yıllarda çok az değişmişti ve Kraliçe Victoria'nın tahta çıkmasından önceki tekdüze tarza hâlâ bağlıydı. Maun mobilyaya, kar beyaz örtülü geniş yatağa, bir koltuk ve tuvalet masası ile devasa kıyafet dolabına şöyle bir beğeniyle baktığımda, gerçekten de onurlandırıldığımı gördüm. Bu en güzel oda, Jack ve benim düğünden sonraki odamız olacaktı.

Evin dışına doğru çıkıntı yapan pencere, döşemeli bir oturmaıyla, Eildon Tepeleri'ne doğru bakıyordu. Hemen ön tarafta başlayıp ağaç sıraların sonlanmadan gözün erişebildiği en uzak yer, koyunların otlak alanıydı. Hiç bu kadar çok koyun görmemiştim, aslında varlıkları benzersiz bir artıydı. Uykusuz kaldığımda tarif edilen şekilde onları sayabilirdim.

Valizimi boşaltırken son aldığım kitabı çıkardım: Anna Katherine Green'in¹² *Leavenworth Davası*. Tahmin gücü ve uzmanlık alanı puro külü ve yazı kâğıdı olan orta yaşlı bir polis memurunun yardımcılığını üstlenen Amelie Butterworth'ün, en son maceralarını olağanüstü doyurucu buldum. Dikkate almadığı "kadın romanları"na burun kıvrırsa da babamın Polis Memuru Ebenezer Gryne'i çok beğendiğini biliyordum.

12 Anna Katherine Green: (1846-1935). Amerikalı dedektif roman yazarı.

Günahkâr bir sır gibi, kitabı, çekmecenin arkasına, kadın dedektif Carolis Urquhart'ı bir zamanlar zengin, soylu genç kızlara mürebbiyelik yapmış bir kişilik olarak nitelendiren, "*Sen Erkeksin*" adlı kitabın yanına sıkıştırıverdim. Yazarı Bayan Brad-don'un hayatı, kitapları gibi içliydi ve kitaplarından çok daha fazla rezalet barındırıyordu. Bayan Brad-don'un, Londra'daki yayınevi sahibi, evli ve iki çocuklu John Maxwell ile birlikte yaşadığı ve karısının da tavan arasına kapatıldığı (Tıpkı Jane Eyre ve Bayan Rochester gibiler!) dedikodularıydı bunlar. Bayan Braddon ona iki çocuk vermişti, bu sayede de kadın hakları hareketine hoş görünmek için geleneklerden bağımsızlığını göstermiş oluyordu.

Bu ülke, dürüst aydınlarca alenen sakınılan ve bağıra çağıra hor görülen "ucuz romancıların" ülkesiydi. Ancak, biz Amerika'dayken çıkan dedikodulara göre, Robert Louis Stevenson gibi yazarlar bunları büyük ölçüde eğlenceli zaman geçirten kitaplar olarak görüyormuş.

Danny, Kaliforniya'daki zor günlerinde Stevenson'ın sahte bir isim altında, "dalgasını geçercesine yazdığı zırvalamaları" sayesinde kıt gelirine gelir ekleyip eklemediğini merak etmekte çok ileri gitmişti. Sahte ismin bütün izleri kocasının edebî ününü muhafaza etmek isteyen üstün zekâlı Fanny Osborne tarafından ortadan kaldırılacaktı.

Danny beni boş zamanlarımda okumaya teşvik ediyordu. Bense okumaya kitap yetiremiyordum. Danny kitapların, Jack'in söylediği gibi, "hastalıklı hırslarımı" gizlice tetiklediğinden endişe duymuyordu.

İkimiz de haddinden fazla şiddet ve ölümle doğrudan karşılaşmıştık, bu yüzden romanların ortaya koydukları hiçbir şeyin, gerçek hayattaki dehşete eş değer olamayacağını biliyorduk. Ancak ben de ne istediğimin ve içimde yanan bu hırsın bilincine bu kitaplardaki kadın kahramanlarla vardım.

Gran'ın Orkney'deki evinde kaçakçılık yaptığı "Bayan Audley'in Sırrı"nı¹³ okumadan çok önce, içimde işlenmeyi bekleyen tohumlar vardı. Bu tohumlar babamın yardımıyla büyüyüp yeşerdi. Tren yolculuklarındaki 'gözlem ve tetkik' oyunlarımızın, ilk davamı çözmemde kesinlikle çok faydası olmuştu.

Keşke erkek olsaydım, hep sızlanıp durmuşumdur. Büyük ihtimalle ünlü babamın izinden gidip Edinburgh Polis Teşkilatı'na katılmam teşvik edilirdi. Kimse yadırgamaz, herkes kararımı övgü ve takdirle karşılardı. Benden beklenen karar da bu olurdu.

Oysa bir kadın. Korkunç, rezalet! Hayat çok adaletsizdi.

Baba demişken, artık Vince ve Emily'ye, yaklaşan evliliği yazarak bildirmekte daha fazla gecikmem gerekiyordu. Sevineceklerdi, her ikisi de Jack'i seviyordu. Fakat kız kardeşimin küçük bekle Orkney'den buraya yolculuğu göze alabileceğinden kuşkuluydum. Tabii ki üvey kardeşim, babamın, arkadaşı Imogen'le şu anki seyahatlerinden haberdardı, ancak çiçeği burnunda bir doktor olarak majestelerinin evinde uygulamalı eğitimine yeni başlayan

13 Bayan Audley'in Sırrı: İngiliz yazar Mary Elizabeth Braddon'un romanı.

Vince'in, Londra'dan çıkıp yolculuk yapabilmesi pek de mümkün görünmüyordu.

Gelişigüzel yazılmış, davetiyeden biraz uzunca bu kısa mektuplarla aşağı indiğimde açık bir kapıyla mükâfatlandırdım, nüfuzlu ve kodaman ziyaretçilerin eğlendiği çiftlik evinin salonu gözüme ilişti.

Burada Bayan Macmerry, günlük konulara eğilmişti, hali vakti yerinde bir ev sahibesinin görmüş geçirmiş misafirperverliğini sunuyordu: Bal mумundan meyveler ve tropik hayvanların olduğu cam altı resimler, yansımaları parlak, iyi cilalanmış masada kendini gösteren altın çerçeveler içinde birkaç kasvetli gök gürültülü manzara resmi, misafirler rahatça yaslansınlar diye dimdik bir sandalye takımı.

Kızarmış etin hoş kokusuyla uyarılınca mutfağa yöneldim. Ailenin müstakbel üyesi olarak, yemeklerin mutfakta servis edildiğini sezince buna şükrettim.

Şöminenin yanında yatan iki labrador halsizce gözlerini bana çevirirlerken Bayan Macmerry'nin kafasını hafifçe sallaması geldiğimi ifade ediyordu. Bayan Macmerry'nin: "Rahat durun!" diye keskin uyarısından önce bile keşif amaçlı bir koklamaya değmeyeceğimi anlayıp, takatsiz halleriyle kuyruklarını salladılar ve pineklemeye devam ettiler.

Akşam yemeği için henüz erken olduğundan kahve içmek ister misiniz diye sorulduğunda memnuniyetle kabul ettim.

Jack'in annesinin biraz şaşkınlıkla izlediği iştahla, iki fincan kahve içip ikinci reçelli çöreğimi kremalı kocaman bir meyve dilimiyle yedikten sonra

—nazıkçe üçüncü fincanı reddettiğimde— kadın sessizce sordu:

“Şimdi ne yapmak istersiniz?”

Posta kutusunun yerini sordum.

“Sabahtan beri hiçbir şey gelmedi.”

Hiç dert değildi. Zaten Peder McQuinn’i aramaya gidecek ve o da acil soruma hemen açıklık getirip Rahibe Mary Michael’ın Danny’den üç hafta önce haber almadığını doğrulayacaktı.

“Bir yürüyüş yapacağım, sanırım,” dedim karalama defterimi ve mektuplarımı göstererek.

“Jack bize sanatçı olduğunuzdan bahsetmemiştii,” dedi suçlarcasına.

Bu kalender başıboş hayatı yaşamamın ufak bahsiyle, bana kötü gözle bakılacak mı diye düşündüm. Böyle beklentileri ılımlı bir şekilde bir kenara bırakıp, Jack, asıl mesleğimi açıklamış mıydı acaba diye merak ettim. Ailesine haberleri patlattığında hakikaten burada olmak istemezdim.

Kapıda Jack’in babasıyla karşılaştım, yanında colly cinsi iki çoban köpeği vardı. Köpekler, itaatkâr bir şekilde peşinden geliyorlardı. Onları cezp edecek kadar yünüm yoktu.

“Nereye çıkıyorsunuz, küçük hanım?”

Cevap verdim ve posta kutusu yeriyle ilgili daha düzgün bir yol tarifi aldım.

“Yolun aşağısında şahane manastır manzarası var.”

Dışarı çıktım. Bay Macmerry gözden kaybolunca yolumu değiştirip atlı arabayla geçtiğimiz yoldan köye doğru yöneldim.

Gideceğim yeri hemen gördüm. Peder McQuinn'in kilisesi dışından zengin Presbiteryen kiliselerinden biraz daha derme çatma görünüyordu.

Kapısı açıktı. Sıralar boştu, birkaç mum mağrurca yanıyordu ve tütsünün kokusu içeriye sinmişti.

Bağırdım: "Merhaba!" Cevap yok. Yolun karşısına, kilisenin bitişiğindeki mütevazı ve minik kulübeye geri döndüm. Elimi kaldırıp zile basacaktım ki, papazın kendisi kapıyı açtı.

İlk bakışta hayal kırıklığı. Peder, Danny'ye benzer sanmıştım, ama ailevî hiçbir benzerlik söz konusu değildi.

Resmî bir halde kepini ve cübbesini giymiş, on iki yaşlarında bir delikanlıya öncülük ederek, elinde haç çılgınca bir aceleyle dışarı çıktı.

"Papaz Sean McQuinn?" dedim gülümseyerek ve kendimi tanıttım. "Ben Danny'nin karısıyım."

"Danny mi? Hangi Danny?" Danny'yi çıkarana kadar bir süre suratıma baktı. "Hım, Danny. Siz Rose olmalısınız, evet tabii."

Elimi hafifçe sıkıp yanındaki gözü yaşlı çocuğu işaret etti. "Kusura bakmayın, Şimdi duramam. Delikanlının babası," diye fısıldadı. "Ölüyor. Sonra konuşsak."

"Tabii. Ben birkaç gün daha buradayım."

Yoldan aşağı koştururken gerisin geri bağırdı. "Akşam geç saatte kilisede olurum. Ayinden sonra. O zaman konuşabiliriz."

İyi olur diye düşündüm. Sadece bir iki saat sonra.

Hiç de öyle olmayacaktı. Çiftliğe dönerken, yağmur başladı ve durmadı, kesintisiz bardaktan boşala-

lırcasına yağan yağmur, o akşamın kalan kısmında elimi kolumu bağladı.

Macmerry'lerin ana öğünü öğlen yeniyordu. Akşam yemeği öğle yemeğinin biraz daha hafifiydi, yine patates ve et, fakat bu kez çorba yok, öğlenki pastanın ve çöreğin yerini akşam yemeğinde bol erikli muhallebi ya da kaymaklı ekmek muhallebisi alıyordu.

Yağmurun cam üzerinde bıraktığı su damarlarına baktım.

"Tüh, bir yürüyüş iyi gelirdi."

Jack'in babası yanıma geldi. "Bu havada çıkmak olmaz, küçük hanım. Ecelin olur bu hava." Sonra başını salladı. "Korkarım ki sabaha ancak durur, küçük hanım."

Gerçekten öyleydi. Ne mazeretim ne fırsat vardı evden çıkmak için, Jack'in anne babasının eski taşra kanunlarına göre yaşadıklarını fark ettim: Hava karardı mı yatılır, güneş doğdu mu kalkılır.

Mutfak masasında boş boş oturup Bayan Macmerry'yi günün son işlerini toparlarken izlemekten- se erken yatmaktan hiç de müteessir değildim.

Yardım teklifim Jack'in babası tarafından bir hayli utangaçlıkla reddedildi. Bana, "Rahatınıza bakın küçük hanım," demesi, ellerimin kirlenmesine müsaade etmekle her ikisinin de Jack'e karşı yükümlü olabileceğini gösteriyordu.

Memnuniyetle yukarı çıktım, Eildon'da Edinburgh'da olduğundan çok daha fazla yorulduğuma kanaat getirmiştım. Havayla ilgilidir diye düşündüm.

Sabahtan Peder McQuinn'i görecektim, bunu halledince Jack gelmeden kafam rahatlamış olacaktı. Beyaz keten çarşaflara ve yumuşacık lavanta kokulu yastıklara gömülürken Jack'in benim Solomon Kulcsi'ndeki evimde, kendi halindeki çatımın altında böyle bir lüksü hiç yaşamadığını fark ettim.

Yatmadan en son aklımdan geçen oydu. Nadiren düşündüğüm Jack'i hayal ettim nedense. Kapıyı açıyor, gülümsüyor, bekliyor, beni kollarına alıyordu.

İlk kez bu malum rüyam Danny'sizdi.

Uyandığımda suçluluk hissine kapıldım; artık onun yerini Jack almıştı.

Altı

Ertesi sabah aşığıya indim, mutfaktan kadın sesleri geliyordu.

Bayan Macmerry'nin ziyaretçisi vardı, komşuları Bayan Ward.

Bana samimiyetle baktığına dair hiçbir şekilde renk vermeyen nazik bir gülümsemeyle, "Tanıştığımızı sevindim, Bayan Faro," dedi. Bu sebeple ben de içeri girmeden masaya yatırıldığım hissine kapıldım. Hakkımda hiçbirisi de iyi olmayan çok şey öğrenmiş olduğu her halinden belliydi.

Zafer kazanmışçasına tuhaf bir gülümseyişle, kızının ve Jack'in beşikten beri arkadaş olduğunu açığa vurunca aynı zamanda Bayan Ward'ın Macmerry'lerin çok eski dostu olduğu ortaya çıktı.

Bundan ötesini de bilmeme gerek yoktu. Sohbetin geldiği nokta, kaçırdığım kısım aniden ortaya çıktı; Bayan Ward, kızı ve Jack'in annesi, zamanı gelince beşığı düğün yatağıyla değiştirecekleri umudunu besliyorlardı. Sohbetin kaçırdığım kısmı masanın karşısındaki yenik davetsiz misafirin boşa çıkan umutlarıydı.

Bayan Ward, buralara kadar beni görmek için gelmişti –darmadağın saçlarımı, uykulu ve perişan halimi– ve biliyordum ki buradan çıktığı gibi, bu ilk karşılaşma köyün uzun zamandır beklenen sohbet konusu olacaktı. Sonunda nasıl bir görüntü çizdiğimin hiçbir önemi olmadan ilk izlenimler hesaba alınacak ve onların gözlerinde asla değişmeyecektim.

Ayrılırken Bayan Ward tekrar elimi sıktı mesafeli ve nazik bir tavırla. “Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Faro.”

Kızgınlıkla Jack’in annesine baktım, hiç oralı olmadı. Hatasını düzeltmek için hiç çabalamadı.

Bayan Ward’ı gereğinden fazla oturdukları mutfaktan kapıya kadar geçirirken izledim onu. Müstakbel gelinin dul olduğundan bahsetmiş miydi acaba?

Tabii ki Jack ona bahsetmişti, diye düşündüm çaresizce, o da dönüp itinaıyla nasıl uyuduğumu sordu.

“Şüphesiz çiftçi kahvaltısından ziyade, bir parça tost, bir fincan çay, biraz da yulaf lapası istiyorsunuzdur.”

Çok yanıliyordu. Mutfak sobasının altından yayılan kızarmış domuz etinin leziz kokusunu anında hissetmiştim. Her daim aç olan ben de, çiftçilerin sıklıkla, hiç şüphesiz çok daha erken saatte yaptığı, bu çiftliğe özgü zengin kahvaltıya hemen oturdum.

Jack’in annesi, besbelli şaşırmış bir halde beni izliyordu. Bir hanımefendi tavrıyla reddedeceğimi umduğundan, ikinci porsiyonu, tereddütsüz kabulüm karşısında kalakaldı.

Ben iyice yağlanmış tostun ikinci dilimini yiyip bitirirken, “Bu kadar minyon bir hanıma göre, gerçekten de iştahınız yerinde,” dedi.

Kendimce biraz düşüncelerini okudum ve şüphelerinde haklı olduğu sonucuna vardım. Gözünde Jack'in ne zorluklarla kazandığı maaşının yiyeceğe gittiğini canlandırıyordu. Jack'in babasına bahsettiğini duyar gibi oldum: "Jack'i yiyip bitirecek."

Önüme yiyecek konulduğunda hiç hayır demediğimi açıklamaya ya da özür dilemeye uğraşmadım. Arizona'da, çoğu zaman, günlerce hiçbir şey yemeden dururdum. Hain Apaçilerden kaçmaya çalışırken, ölüm kalım savaşı verirken, kızıl çölde bebeğimle bir başıma kalmışken enfes yemekler hiç de gözümde değildi. Bizi uzun yürüyüşlerimiz boyunca hayatta tutacak bir su kabımız vardı sadece. Açlığın ne olduğunu iyi biliyordum.

Canla başla masayı temizleyip, un kâsesi ve pişirilecekler için yer ayarlarken, "Bugün ne yapmak istersiniz?" diye sordu.

"Görülen o ki işleriniz var ve sizi rahatsız etmek istemem. Sanırım keşfe çıkarım. Ya da," un çuvalını göstererek, "bir işe yarayabilirim," diye cesur bir çabayla ekledim, tam o anda Jack'in mutfığa giren babasına gülümseyerek.

"Yok, küçük hanım hiç gerek yok," dedi Jack'in babası. "Buraya dinlenmeye geldiniz, ufak güzel bir tatil yapın, Jack'in memleketini tanıyın. Manastır'a göz gezdirmekle başlayabilirsiniz."

Bir şeylere yardım etme teklifimi kurnaz Bayan Macmerry es geçmek istemedi. "Sonra birkaç yumurta toplayabilir hiç değilse, Andrew. Pek faydası olur." Görünüşe bakılırsa, Jack gelene kadar bana rahat vermek gibi bir gayreti de yoktu.

Olur tabii, dedim ve mutfak kapısından yumurtaların saklandığı yer işaret edildi. Bisikletim yok diye hayıflanırken çiftlik yolundan aşağıya doğru yol aldım.

Manastır'a değil, Peder McQuinn'in kilisesine doğru gidiyordum.

Kapı açıktı. Bugün cumaydı ve dini bütün Katoliklerin hepsinin günah çıkarmaya gideceklerine dair geçici bir fikre kapıldım.

Tütsüyle ve azizlerin heykellerinin üzerinde ışıldayan fenerlerle karşılandım, fakat Peder McQuinn yoktu, öteki kapıdan eve girmeye karar verdim. Evde kâhyası ya da görüşebileceğim birisi vardı muhtemelen.

Tombul gül yanaklı orta yaşlı bir kadın kapıya çıktı. Elindeki toz bezi ve çalı süpürgesini sallayıp, sağlık ve enerji fişkıran bir kadın resmi çiziyordu.

"Papaz sabahki telefon görüşmelerini yapmak üzere dışarıda, canım. Uzun sürmez. Tekrar uğrayın, iki saat sonra, mesela. Geldiğinde, sizi gördüğüne sevinecektir."

Öylesine tatlı ve davetkâr bir sesle söyledi ki neredeyse ona Danny'yi tanıyor musunuz diye soracaktım. Fakat o esnada, hizmetçi kız görünümündeki genç bir kız, başını dışarı çıkarıp kaygıyla fırının durumunu sordu.

Onları ev buhranıyla baş başa bıraktım. Güneşli manzara beni çağırıyordu, ben de dolaşıp Eildon Tepeleri'ni yakından tanımakta karar kıldım. Başka bir efsaneye göre, tepelerin gizemli derinliklerinde ve

mağaralarda Kral Arthur ve şövalyelerinin huzurla uyuduğu bir yer olduğu söylenirdi.

Kralın ve soylu lortların Orta Çağ'ın öncesindeki devirlerde, çok şey başardıklarını itiraf etmeliyim. Cornwall'dan Britanya'ya, oradan İskoçya'ya çok yol katetmişler. Seyahatin hiç de kolay olmadığı bir zamanda, anlaşılan Arthur ve şövalyeleri, asil kraliçelerin de uyudukları söylenen, pek çok mezarı kendilerine yatak yapmışlar.

Sonunda köye tepeden bakan patikaya tırmanmıştım, patika tepeye çıkan keçi yolundan biraz daha iyiydi. Ilık güneş omuzlarıma vururken kuş cıvıltılarının arasında ve ağaç gölgelerinin altında, iki kilometre kadar daha gittim. Sonra bir çite vardım, tepelerin gölgelediği resim gibi görünen vadinin dibine sokulmuş yassı, ufak bir konağa tepeden bakan bir tarlanın karşısına geldim.

Bu bina soylular için etkilcyici bir konut değildi, gözde İskoç tarzından yoksun olmasından dolayı doğrudan şato diye addedilirdi.

Ağaçlar arasındaki büyük kapılar ve uzun yol, burada yerel bir kraliyet üyesi yaşadığının ipucunu veriyordu. Bahçede işler yoğundu, hareketli bir manzara söz konusuydu, evin önünde hizmetçiler ileri geri koşturuyordu. Uçsuz bucaksız çimlerin üstündeki tenteler önemli bir olay gerçekleşeceği hissini veriyordu. Aile düğünü ya da belki de kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yıl dönüm kutlaması için başka bir gösteri.

Manzarayı keyifle izliyordum. Bu açıdan harika bir resim çizilebilirdi. Karalama defterimi çıkarıp bir destekle sabitleştirdim. Derken yüreğim ağzıma geldi.

Yanımda beliren bir çoban köpeği hırlayıp üstüme sıçradı. Bu Thane değildi. Bu arsız, sarı dişlerin ve beni tehdit eden homurtunun gizemli tazımla hiçbir ilgisi olmazdı.

Sahibi neredeydi? İyi köpek gibi sözlerle yatıştırmaya çalışıp bu mahluku nasıl ikna etsem de pençelerinden kurtulsam diye düşünürken, tepenin arkasından bir adam boy gösterdi.

Hayvan bekçisi gibi bir görüntüsü vardı, ısrarla sordu: “Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz, bayan. Burası özel mülk.”

İnsan görmenin rehavetiyle özür dileyip karalama defterimi işaret ettim: “Fark etmemişim. Merdivenlerden çıkmıştım...”

Sinirli bakışlarını bir süre üzerimden çekmedi; sonra da tavrında değişikliği dışa vuran sevimsiz bir gülümsemeyle baştan aşağı beni süzmeye başladı. Sıcak bakışlarını görmemiş gibi yapmak için yönümü çevirdiğimde tekrar, “Burası özel mülk,” dedi.

Bu gözden uzak yerde tehlikenin farkına varınca bayağı korktum o anda. Hiç savunmasız, yardımdan kilometrelerce ötede, hırlayıp duran vahşi bir köpeklerle ve itici bir hâlde dudaklarını yalayan azgın bir adamla yüz yüzeydim.

Bana doğru geldi, elini uzattı. Geri çekildim.

“Hadi,” dedi sabırsızlıkla. “Ne çiziyordun? Resmini görmek istiyorum.”

“Daha başlamadım,” diye kekeledim, evi göstererek. “Gerçekten de... gerçekten de hoş manzara.”

Omzumdan aşağı bakıp, şöyle dedi: “Lort hazretleri mülkiyetinde yabancılardan hoşlanmazlar, hem sanatçılar da umurunda olmaz, izin vermediyse tabii.”

“Tabii.” O an kendimi daha cesur hissediyordum, bir taraftan da hiddetle bana bakan köpeği gözlüyordum, ama o, adamın yanına oturmuş uslucu bir sonraki emrini bekliyordu. “Peki, izin nasıl alınabilir?”

Bakışları, nefis kemiğini düşünen bir köpeği andırıyordu. “Benden alamazsınız... düşündüğünüz buysa. Köydeki emlakçıdan alıyorsunuz. Emlakçıya başvurun.”

Birden kapıldığım korku, şimdi uçup gitmişti. Saygının elverdiği en kısa süre içinde hızla uzaklaşmaya hazırlanırken, merakım beni yenmişti.

“Şu an herkes çok meşgul görünüyor. Altmışıncı yıl kutlamalarına mı hazırlanıyorlar?”

Kızgın bir bakış. Köpeğini kışkandıracak şekilde hırladı: “Sizi ilgilendirmez, bayan. Uzak durun - kendi iyiliğiniz için, başınızı belaya sokmayın.” Köpek de ayaklarının üstünde sıçrayarak bu ortamdaki ruh değişikliğine havlamasıyla katıldı.

Yeterince ikna olmuşum. Tek kelime etmeden oradan ayrıldım, aklımda lort hazretleri ve merhametsiz mizacı vardı. Evinin uzaktan bir resmini bile çizdirmeyecek kadar mı kibirliydi?

Ancak, kusurlarımdan biri olan merakımı yene-memiştim. Jack’in babasından, o kendini beğenmiş adam ve meymenetsiz köpek bekçisi hakkında her şeyi öğrenmeye kararlıyım.

Hepsi de tedirgince çırpınan yavru kuşlarla dolu çitlerden geçip tepeden aşağı yol alırken dev bir

kapının yanındaki yaşlı ağacı yakalama azmiyle kiralama defterimi açtım.

Aşağıda, insanların dünyasında, arabacı yolda takırdarken, benim tepemdeki kuzgun korosu, durup durup böğüren ineklere ya da uzakta acıyla meleyen koyunlara aralıkla eşlik ediyordu. Uzaktan teker güm-bürtüsü duyuldu. Epey büyük bir atlı araba, yanılmıyorsa görkemli evin olduğu yönden geliyordu, kuru ot yüklü araba geçebilsin diye, hafif yana yatmıştı.

Belki de bu atlı araba genç rahibeyi manastır hayatına döndüren tren istasyonunda gözüme ilişen arabaydı. Her zaman olduğu gibi resim yaparken, dünyadan tamamen uzaklaşmış, pürdikkat, resmin içinde âdeta kaybolmuştum.

Sonunda, kilise saatinin çanının yankısı köyden doğru tepeye yükseldi.

İki saat kadar ortalarda yoktum. Peder McQuinn artık gelmiş olmalıydı. Kalemrimi defterimi toplamış, on dakika sonra evinin kapısındaaydım. Kapıya cevap veren yoktu, kilisede de kimse yoktu.

Daha sonra tekrar deneyebilirdim ancak gergindim, içimdeki aceleci his Jack gelmeden bu konuyu halletmem gerektiğini söylüyordu. Düşünümüzden hemen önce, ondan önceki hayatıma dair uzaktan da olsa hiçbir şeyi, Danny McQuinn ile uzun ve mutlu evliliğimi, anlayışla karşılayacağını sanmıyordum.

Çiftlik evi de boştu. Günün bu saatinde herkesin bahçede işi vardı ve masanın üzerindeki not keyfime bakmamı söylüyordu. Ekmek, peynir ve süt erzak dolabındaydı.

Aç değildim ve odamda, dalgalanan bu muhteşem Border manzarasının yanına rahat bir sandalye çekip trende okuduğum kitabı çıkardım.

Bayan yazarların yazdığı gözde polisiye hikâyelerinin müptelası olmuştum. Özellikle de hiçbirinin cinayetini neye benzediği ve nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikirleri dahi yokken. Gerçek hayatta öylesine çetrefilli bir iştir polislik. Kanlı ölü başını karşılığında bulsalar, nazik bayan dedektifleriyle bu edebiyatçı hanımların, ilk ağızda korkudan renkleri atardı.

Sanırım biraz kestirdim. Camın aşağısındaki ayak seslerini duyunca omzunda yaralı bir koyun taşıyan Jack'in babasına koştum.

Merhametime cevap olarak şöyle dedi: "Tepenin yukarısında buldum, sürünün geri kalanından uzaklaşmış. Zavallı hayvan, sırtının üstüne düşüp kalkmamış da. Orda günlerce yatmış zavalılık."

Gözüme ölecek gibi gözükse de, "İyileşecek mi?" diye sordum.

"Yok, küçük hanım, iyi bakılmamış, yaşlı da... hem sonra bacağı da kırık." İç çekti. "Tabancamı almak için yanımda getirdim, sadece," dedi şöminenin üzerindeki rafa doğru yürüyerek.

"Tabancanız mı?" diye tekrarladım, kafasından geçenleri anlayarak.

"Evet, küçük hanım. Bu hayvanı iyi tanırım. Jess öksüz kaldığında onu besledi. Orada onu bırakamazdım, iki kilometre ötede acı içinde..."

Sütün çalkanırkenki sesin yaklaşması, Jack'in annesinin inek sağmış olduğunu gösteriyordu.

“Bu ne, Andrew? Hastanene bir tane daha mı?”

“Çok ilerlemiş,” dedi hastalıklı yüküyle silahını almış dışarı çıkarken.

Söyledikleri kafamı karıştırdı. “Hayvan hastanemiz mi var?” diye sordum.

Bayan Macmerry küçümsercesine güldü. “Hayır, yok, böyle bir girişimde bulunmaya gerek yok. Bu adam hayvanlara deli oluyor ve kasabalılar kilometrelerce öteden gelip hasta hayvanlarına baktırıyorlar. Hayvanlarla arasında bir bağ var. Şıfalı elleri var derlerdi insanlara baksaydı, ama onun elleri Tanrı’nın yarattığı insana bakma hünerine erişmemiş.

Bu da Jack’in, zaten çok sevdiğime çoktan hükmü verdiğim babasının, yeni bir yönüydü, böylece gözümde bir kat daha büyümüştü.

“Andrew, Jack’in üniversiteye gidip doktor olmasını isterdi, fakat hayır, delikanlı bildiğini okudu, kan görmeye hevesli değildi.”

Bunu biraz kinayeli buldum. Hayvanların hayatını kurtaran baba ve insan hayatını mahvedenleri kovalamak için didinen bir oğul.

Aç olmamam hiç de şaşırtıcı değildi, köyü biraz daha yakından tanıma bahanesiyle, bana sunulan çorba teklifini reddedip tekrar Katolik kilisesine doğru yol aldım.

Aralarında önceden tanıştığım Bayan Ward’ın olduğu bir grup kadın yakınlarda toplanmıştı. Bayan Ward beni tanıdı. Elim kilise kapısında, tepem attı.

Dedikodu, köyün her tarafını yangın gibi sarmıştı. “Gördünüz mü şunu? Ken nereye gidiyor acaba?

Dinna, Jack Macmerry'nin evleneceği bayan Roma Katolik mezhebinden deme bana!"

Bu Yunan korusu görüntüsüne daha fazla bakamayacaktım ve yönümü çevirdim. Şans eseri papazın kâhyası kolunda sepetle postane tarafından görüldü.

Onu selamladığımda durdu, biraz şaşkın baktı ve özür dilercesine gülümsedi.

"Pederi görmek istiyordunuz? Geç kaldı. Sık sık geç kalır." Sonra da meraklı bir ifadeyle, "Ziyaretçi misiniz?"

Harika bir şanstı. Peder McQuinn'e evlilik bağıyla akraba olduğumu söyledim, defalarca tekrarlamak zorunda kalmam ve pür dikkat dinlemesi sağır olduğunu gösteriyordu. Sonunda en çok duymak istediğim şeyi duydum. Danny ile tanışmıştı.

"Evet, çok oldu, ben genç kızken. Tek bir kez gördüm, bir müfettişle dava üzerinde çalışıyordu..."

Bu babam olmalı, diye düşündüm.

"...sonrasında, biraz sohbet etmeye uğramıştı." Biraz durup, ekledi: "Amerika'ya gittiğini duydum."

Şu aşamada dul kalışımın hazin öyküsünü anlatmaya kalkmaya hiç isteğim yoktu, sadece Peder McQuinn'in Danny'den hâlâ haber alıp alamadığını sordum.

"Mektuplar demek istediniz." Kaşlarını çatı. "Birkaç tane olacaktı... evet, sanırım birkaç tane var..."

Konuşmamız bu noktada mahsul yüklü çiftlik arabası yolda yuvarlanınca kesildi. Muhtemelen bütün kadınların beklediği buydu ve kâhya kadın kaygıyla o yöne doğru baktı.

“Gelin de benimle bir fincan çay için. Öğleden sonraları çoğu zaman evdeyim, ama pederi göreceğinizden emin olmak isterseniz, en uygun vakit ayinden sonra saat sekizdir...”

Gözleri arabanın etrafındaki bir grup kadına takıldı; ben de “Peder McQuinn’in Danny’den en son ne zaman haber aldığını hatırlıyor musunuz?” diye sordum.

Fakat beni duymamıştı. Arkasına dönmüştü. Koluna dokundum, o ise bana boş boş baktı.

“Gerçekten önemli,” dedim, tekrarlayarak.

Hafifçe başını salladı, şaşkın şaşkın bakarak. “Daha sonra gördüğünüzde kendiniz sorabilirsiniz.”

Artık bununla yetinmek zorundaydım. Manastır’a, tam karalama defterime layık şahane manzaraya doğru yürüdüm.

Enkazın arasında yürürken yalnız olduğumu düşünüyordum.

Yanılmışımdı. Belirsiz bir kişi görünmemek istencesine pusuya yattı, sonra da sanki görünmemek istencesine gözden kayboldu.

Bir an huzursuzlandım. İzleniyor muydum? Çok anlamsız! Tabii ki yanılıyordum. Omuz silkip karalama defterimi çıkardım.

Yedi

İzlendiğimi, hareketlerimin sıkı takibe alındığını fark etmeden önce, Manastır enkazını ne zamandır çizdiğime dair pek fikrim yoktu.

Orada bir başıma, tepemdeki ölçüsüzce badana edilmiş taşlar, kırık dökük kemer parçaları ve Tanrı'dan heder olmuş günlerin ihtişamını dileyen çıplak pencereleriyle, bu mahal sadece bana aitmiş gibi davrandım. Aksi halde fazla çalışan hayal gücümü kararlılıkla bir kenara bırakıp durumun hemen farkına varabilirdim.

Girişin yanındaki levhada, binanın temelinin aslen 1126'da İskoç Kilise Islahatı zarfında, Kral I. David zamanında atılmış olduğuna dair kısa bir hikâye yazılıydı. Yoksullara tahsis edilen Cistercian kilisesi için düşünülürken, dönemin büyük manastırları gibi, binanın eşsiz bir zenginlik yaratması tertiplenmişti. İşin iç yüzü, yan yana belirivermiş ufak mezzalar ve köylerde saklıydı.

Asıl manastır bir ibadet yeri idi, ancak 1385'te Border'a saldıran İskoçları izleyen İngiliz ordusu tarafından yerle bir edilince, manastır önceki sade haline tam bir zıtlıkla tekrar inşa edilmişti. Yeni binanın

süslemeleri, Border manastırlarının en görkemlilerinden biri olarak kilisenin sivrilmesine sebep olmuştu.

Manastır'ın etrafa saçılmış taşlarının devamlı yağmalanmasıyla yükselen küme küme evlerden, artık sadece Eildon köyü kalmıştı. Derin düşünen bir kimsenin, bir harap mihrabın taslağını çizmek üzere, yıkık manastır duvarını seyir noktası olarak seçmesinin bir sebebi vardır, diye düşündüm.

İşime iyice dalmışken, bir kuşun çığlık atıp göğe yükselmesiyle sessizlik bozuldu. Başımı kaldırdığımda, yükselip, aşağıya bakarak etrafı gözetleyen biçimin silik karaltısını gördüm.

Uzun bir adam... Arkasındaki ışık, kimliğini belirsiz kılıyordu.

Fakat bu duruşta tuhaf bir şey vardı –tanıdık bir şey.
“Jack?”

Ansızın dönmüş ve nerede olduğumu da tahmin edip, bana sürpriz mi yapıyordu acaba?

Jack mi? Hayır, bu Jack'in tarzı değildi.

Gözlerimi karartarak başımı yukarı kaldırdım. Adam, hemen geri adım attı.

Kesinlikle Jack değildi.

Çizimime devam ettim, meraklandım ancak en ufak bir tedirginliğe kapılmadım –şimdilik.

Birkaç dakika sonra, uzaklardan gözlerin üzerime dikildiğini bir kez daha fark edince, yeniden döndüğünü anlayıp başımı kaldırdım.

Bu kez ona el salladım, seslenip onu selamladım. O ise birden gözden kayboldu. Bu sinsî hareketi de beni korkutmaya yetti. Artık, bu geniş enkazda yalnız oturmak, bana güven telkin etmiyordu.

Sırada daha kötüsü vardı. Girişe doğru yol alırken yıkık tünele giden sarmal merdivenleri geçtim ve sinsice aşağı inen ayak sesleri duydum.

Daha cesur bir kadının, kendisini takip eden gizemli adam ortaya çıkana kadar beklemesi gerekirdi. Fakat tenhahlığın bilincinde ve izlendiğimden emin olunca daha fazla duramadım.

Kaçmaya başladım ve kapı arkamdan çarpana kadar da durmadım. Ancak o anda arkama bakmak için durdum.

Manastır bahçesi boştu ve şarmal merdivenlerdeki her kimse çimlerin üzerinde görünmüyordu.

Doğam gereği sinirli değilimdir, tehlikelerle yüzyüze sürdürdüğüm hayatım, sinirlerimi çelik gibi sağlamlaştırmıştı. Fakat bu karşılaşmada, hinlik ve gizem gibi bir şey, karabasanı andıran bir hâl vardı.

Kalbimin hızla çarptığının farkına vardığım sırada, Jack'in babasının atlı arabadan seslenmesine çok sevindim.

Bay Macmerry, Rex'i, çoban köpeklerinin küçük olanını almış önceden keşfettiğim araziye işaret ederek, "Hemen yukarıdaki bir çiftçiye," dedi. Arabada, servis edilmek üzere iyi bir dişi vardı. Jack'in babasıyla yolculuk etmeyi istiyor muydum?

Arabaya atlarken, hayvanlar böyle durumlara kendilerini hazırlarlar diye düşündüğümü söyledim, şöyle dedi Jack'in babası:

"Kıymetli, iyi yavrulayan, asil soydan gelme bir dişi... biraz iç organlarından dertliydi, bir süre önce. Ancak birkaç doğru ot ve biraz da bakımla bu sorunu

hallettim. Evet, yakında yavrulayacak. Bu Rex'in ilk kez baba oluşu... resmen," diye gururla ekledi.

Bay Macmerry bana neler yaptığımı sordu, ben de Manastır'ı keşfettiğimi söyledim. Geride bıraktığımız, okuduğum o küçük tabeladaki Manastır'ın hikâyesinin tümünü dinlerken, beni takip eden sinsî adamdan bahsetmemekte karar kıldım.

Nitekim biz yıkık Manastır'dan ne kadar uzaklaşırsak, etraf da o kadar sessizleşiyor gibiydi, tedirgin hayal gücümün ürünüydü herhalde. Daha da önemlisi, o anda lort hazretlerinin, ucundan görünen malikânesine giden yola hemen hemen varmıştık.

Soruma karşılık verdi: "Verney'ler burada iki yüz yıldır yaşıyorlar. Aslen İrlandalılar, Stuart'lara sadık kalmışlar. İnançlı Katolikler, yığınla parayla-İskoç kilisesi tarafından tahtın bir kısmına da vârislerken- yine de kendi hallerinde yaşamışlar."

Bölgedeki toprak ağasının farklı inanç sahibi olmasının sorun teşkil edebileceğini tahmin edebildiğimi söyledim.

Başını salladı. "Özellikle de evlilik yoluyla kraliyet ile bağlantısı da varken. Kraliçenin vaftiz kızının pek yakında rahibe olacağı da yerli halk tarafından hoş karşılanmıyor."

Bu rahibe, Edinburgh'dan buraya birlikte seyahat ettiğim rahibe olmalıydı.

Devam etti: "Hep yerel siyasetten uzak durmaya dikkat etmişimdir, özellikle de din söz konusuysa. Lort hazretleri koyunlarımı arazisinde otlatmama izin verdi, ben de herkes gönlünce yaşasın dedim."

Atlı arabaya “Çüş” dedi. “Evet, küçük hanım, sizce manzara buradan nasıl?”

Muhteşemdi. O kadar yüksekteydik ki, âdeta bir kuşmuşum hissini veriyordu bana, Border kırsalının dalgalanan manzarasına, tam da Northumberland’a ve Midlothian’ın kuzeyine bakıyorken. Aşağıda çok ötede, koyunların harika gelgiti görünüyordu.

Sorumu gururla cevapladı: “Evet, bunlar bizim. Zannederseniz sizin için bütün koyunlar aynıdır, fakat bu kaide bu sürü için geçersiz. Bizim beyaz suratlı, kıvrık, gaga burunlu sınır Şevyot’larımız isimlerini bu tepelerden almışlar. Buraya yerleşen ilk Keltler, beraberlerinde koyun da getirmişler ve gaga burunlu koyunların doğudaki koyunların soyuna çektiği söylenir. İlk önce Akdeniz halkınca evcilleştirilen koyunlar, Avrupa’dan kuzeybatıya getirilmiş.”

Sadece yün olarak baktığım hiçbir koyunu bundan böyle aptal ve donuk mahluklar diye küçümsemeyeceğime söz verdiğimi söyledim.

Güldü. “Küçük hanım, hiçbir yaratık koyun kadar, toprağımızın refahına katkıda bulunmamıştır. Şevyot arazisinin dinî kurumlarının da, arkadaki manastırımız gibi, Pennie Tepeleri’nden Blackface sınırlarına kadar dayanan topraklarda otlayan kendi koyun sürüleri vardı.”

Andrew, dönemeçli tarla yolundan aşağı, atlı arabayı durdurmaya çalışarak, “Bir dakikaya kalmaz geleceğim, küçük hanım,” dedi. Havalı havalı hızla yürüyen Rex’i çiftlik evine giderken izledim. Kendinden beklenileni yerine getirmek için hazır, istekli bir haldeydi, arada sırada durup havayı kokluyordu.

Bir kapı açıldı, sesler yükseldi, köpek havlamasıyla selamlandılar ve yeniden sessizlik çöktü. Bir kez daha tek başıma beklerken, beni izleyen adamdan bahsetmeli miyim diye düşündüm. Bu fikir, bir kez daha anlamsız geldi.

Kafamı en çok yoran hızla geçen o andı, tanışı-yormuşuz yanılgısı, dikizci sanki kim olduğumu biliyordu. Öyleyse ve bu masum bir karşılaşmaysa neden görünmekten tedirginlik duydu?

Ya beni yeniden izlemek için bir kez daha geri gelmesi. Hepsinden de kötüsü sarmal merdivenin sonunda, yollarımızın kesiştiği yerde karşılaşmamamızı.

İndiği yerden vakit kaybetse de, yüzümü çıkış kapısına döndüğümde tam arkamda kim olduğunu görmem gerekirdi. O geniş, ıssız çimler, böyle masum görünürken, sinsî bir görünüm almıştı.

Jack'in babası tahminimden daha çabuk dönmüştü. Tekrar yola koyulduğumuzda, "Nerede kalmıştım... ah, evet koyun..." diye sürdürdü konuşmasını. "Bu yüzyıla kadar bilimsel besicilik başlamamıştı. Belford'lu bir adam, James Robson, üç Lincolnshire koçu -bu da başka eski bir ırk- getirdi ve bunları Şevyot Koyunları Derneği'ne göre uygun şartlar altında yerli dişilerle çiftleştirdi. Yün kırkma işlemi yüzde yirmi pahalansa da ilk aşamada büyük gelişme kaydedildi. Sonuç olarak Belford koçları Şevyot arazisinin ötesinde çok tutulmuştu."

Hâlâ kulağım onda mı diye bana baktı ve ekledi, "Bu tepelerde nereye gitseniz, otlarken gördüğünüz koyunları diğer türlerden ayıran tuhaf özelliklerinden

biri de kaçmaya fazla yeltenmemeleridir. Sürülerin akşam yaklaşırken dik dağ yamaçlarında ilerledikleri görülür çoğu zaman. Neden dersiniz?"

En ufak bir fikrim yoktu.

Memnun olmuştu, kamçısıyla işaret etti. "Koyunlarla beslenildiğine inanılır. Bunun koyunların akşam karanlığı çökmeden istilacıların izledikleri yoldan uzağa sürüldükleri Border istilacıları zamanlarından kalma bir şey olduğuna inanılır."

Çok geçmeden öğrendim ki, hayvanlar Andrew Macmerry'nin en sevdiği sohbet konusuydu. Biraz eğitim alsaydı bu içsel tedavi hünerleriyle başarılı bir veteriner cerrah olabilirdi, yazık olmuş anlaşılan.

Bunu dile getirdiğimde kahkaha attı. "Basit bir hayatın, kırsalda yaşamının olumlu tarafları vardır, küçük hanım. Büyük şehirde hiç gözüm olmadı. Burada hayatımdan gayet memnunum, benden önceki atalarım gibi. Yüzyıldır çiftlik Jess'in ailesinin olduğu için Jess, bizden sonra vâris olacak kimse olmasına üzülüyor."

Çiftliğe geri dönmüştük, o muazzam kuzu kızartmayı –nereden geldiğini soruşturmadım– gerçekten de hak etmiştim. Onlara yatmadan yürüyüş yapacağımı söyledim. Soru sormadıklarına memnundum ve saat sekizde Peder McQuinn'i ziyaret etmek üzere yola çıktım.

Eski kapı açılırken gıcırdadı. Güneş tepelerin arkasından batmıştı ve kilisenin içi loştu; sabitlenmiş sıralar dizilmiş, tütsü ve bal mumu kandillerin kokusu her yeri sarmıştı.

Ani bir hareketle, mumlar üzerinde çarmıh olan sunağın yanındaki karanlık alanda titredi.

“Peder McQuinn?” diye seslendim.

Sorum, günah çıkarma odası olduğunu sandığım, kapalı kulübelerden birinden gelen hafif bir perde hışırtısıyla karşılık buldu.

Utanmıştım, daha erken geldiğim kararına vardım, yine de tekrar papaza seslendim.

Söylediklerime hiç karşılık gelmedi, tek bir kıpırtı yoktu. Ağır ve derin bir sessizlik egemendi.

Başım karıncalanmaya başladı. Burada bir şeyler oluyordu. Bu eski hissi biliyordum.

Sunağa giden koridordan aşağı doğru indim. Ayak seslerim taşların üzerinde çınlıyor ve o durgun yüce simalara bir an için hayat veren, duvarlarda devasa gölgeler oluşturan kutsal heykellerin altındaki titrek mumlar ilerlediğim yolu aydınlatıyordu. Sunağın basamaklarında birisi kollarını germiş yüzükoyun uzanmıştı.

Peder McQuinn duadaydı.

Oturaklardan birine, hemen yakındaki bir sıraya yavaşça ilerleyip ihtiyatla kalkmasını bekledim, fakat yaklaştığımı duyması gerektiğine karar verip, orada olduğum anlaşılsın diye usulca öksürdüm.

Ses yükselip kilisede yankılandıysa da peder hareket etmedi.

Artık geri adım atamayacağımı anladım. Bu yüzden bir kez daha ismini fısıldadım.

Yine kıpırtı yoktu.

Daha da yaklaştım, pederin yanında durdum. Yüzü bana dönüktü. Bir bakış ve ölü olduğunu anladım. Bu konuda yanılmayacak kadar çok ölü insan görmüştüm.

Yanında diz çöktüğümde, şakaklarında kan gördüm. Kalp krizi geçirmiş, başını da taştan merdivene mi vurmuştu? İlk düşündüğüm buydu ancak sonra yanında bir şamdan gördüm. Kalın bir kan tabakası papazın yattığı yere doğru akmıştı.

Ayağa kalktım, sarsılmıştım, dehşet içindeydim.

Peder McQuinn öldürülmüştü!

Hemen uçuşan perde, titreyen mumlar geldi aklıma. Kilisede birisi vardı. Çığlık attım.

“Kim var orada? Yardım edin, lütfen.”

Cevabım cansız ayak sesleri ve kapanırken gacırdayan kilise kapısının sesi idi.

Koşarak koridora çıktım, açık kapıyı hızla ittim, bahçe kapısına atıldım. Fakat sokak boştu. Yolda kimse yoktu.

Köy polisi. Onu bulmalıydım. Fakat burada polis merkezi var mıydı?

Yardım edecek birini bulmalıydım. Kiliseden eve giden kısa yolda koşmaya başladım, kapıya vurdum. Cevap yoktu. Kâhya evde yoktu.

Ellerimi ovuşturarak dışarıda duruyordum, şimdi ne yapacaktım?

Kapana kısılmış fare gibi aklım başımdan gitmişti. Jack'in babasını aramaya karar verdim. Pek tabii ne yapacağını bilirdi o.

Tabii ki, Katolik kilisesinde ne işim olduğuyla ilgili sorular sorulacaktı. Ama artık umurumda değildi.

Bayan Macmerry'nin ağızını sımsıkı kapatarak kındığı görüntü, konuya son noktayı koymuştu.

Bir adam, Danny'nin bir akrabası, öldürülmüştü.

Ben çiftliğe giden yoldan yukarı koşarken, oradan sesler yükseldi. Bayan Macmerry'nin tiz sesi, itiraz ediyordu. Köpekler havlıyordu.

Jack'in kalın sesini seçtim, hepsinden önce.

"Jack!"

Tanrım şükürler olsun, Jack ne yapacağını bilirdi.

Kapı dışarı açıldı. İri, gri bir gölge üzerime atıldı.

Çığlık attım.

Sekiz

“Thane!”

Thane, dört ayağından üçünü kullanırken ve boyundan bir iple bağlanmışken bile Jack’ten çok daha hızlıydı.

Yanıma vardığında bir kez daha, “Thane,” diye bağırdım; o üç destekle fırlayıp tam zamanında ayağımın önünde durdu. Olduğu yere oturdu. Oturduğu yerde bile omzuma geliyordu, bana hayranlıkla bakıyor, neşeyle yanağımı yalamaya çalışıyordu.

“Thane... Burada neler?..”

Thane, istese de, doğası gereği konuşma yeteneğinden yoksundu, sıra Jack’teydi. Jack, kapıdaki ane babasına aldırmadan Thane’i kenara itti ve bana tutkuyla uzun uzun sarıldı, ayaklarımı yerden kesip beni havada döndürdü.

Thane bu hareket karşısında insan gibi iç çekti. Daha önceleri de birçok kez görmüştü. Esnedi.

“Seni özledim,” dedi Jack şefkatle. Omzunun üstünden, iki labrador, Whisky ve Soda ile yaklaşan anne babasına kızgınca bakarken, “Keyfin nasıl?” diye ekledi. Whisky ve Soda, Harika Köpeğin gelişiyile

uyuşukluklarından sıyrılmış, küskün dullar gibi mutfak kapısından gözlerini dikmişlerdi.

“Jack, Tanrı aşkına. Çıldırдың mı? Thane burada ne yapıyor?”

Bu yorumu yakından takip eden Thane, açıklama mahiyetinde, bezle gelişigüzel sarılmış patisini kaldırdı.

“Ne oldu sana?”

“İyi soru,” dedi Jack. “Şuna bak, onu Edinburgh’da bırakamazdım. Patisi yarılmış, bir tuzağa kaptırmış ya da onun gibi bir şey. Sen de evde değildin... ona kim bakacaktı?”

Jack konuşurken, aklımdan hızla bir dizi sahne geçti. Doğal ortamı, Arthur Tepesi olan Thane yaşadığı yerden kilometrelerce ötede yabancı bir çevreye getirilmişti. Arthur Tepesi’nde nasıl yaşamıştı, kim beslemiş, ona kim bakmıştı?.. Çözemediğimiz bir sırdı bu. Şimdi önemli olan nasıl bir tepki vereceği ve Gildan’da nasıl yaşayacağıydı, bu da bizim sorumluluğumuzdu; hayalimde ürkmüş ruhanî bir yünlü koyun sürüsü tarlalarda son sürat koşarken, “Jack ne yaptın?” diye sızlandım.

Ayağını sabırsızca yere vurdu. “Beni dinlemiyorsun, Rose! Sana, onu bırakmadığımı anlatıyorum. Kule’ye uğradığımda arka kapıdaydı ve ben onun her gün orada oturup eve gelmeni beklediğine adım gibi eminim.”

Thane’in boynunu okşamayı bırakıp, “Çok da zavallı görünüyordu. Sen de Kule’de kalsın istemezdin, merakından ölürdün,” dedi.

En azından bu doğruydü.

Yorum yapmadım, Jack'in gözlerinin içi güldü. "Derken kafamda iyi bir fikir oluştu. Bütün düşündüğüm babamın hayvanlarla ilişkisinin inanılmaz olduğuydu, gerçek bir hayvan doktoru, mesleğini kaçırmış. Burada yaşayanlar da aynı şeyi söyleyecektir. Böylece onu buraya getirmeye karar verdim," diye kararlılıkla ekledi.

Thane'e baktım, gözlerini dikkatle benden kaçırıyordu. Başını okşadım. Bana dönüp göz kırptı. Jack alınmış gibi bir sesle, "Mutlu olursun diye düşündüm," dedi.

Anne babası bize katılırken, uygun bir cevap bulmaya çalışıyordum. Annesi atılarak, "O köpek burada kalamaz," dedi tereddütsüz bir ifadeyle.

Thane de Jack de ona baktılar. Jack sükûnetini muhafaza etmeye çalışarak, ama gururla, "O, köpek değil anne, tazi," dedi.

Bayan Macmerry bu düzeltmeyi düşündü, omuz silkip, "Her ne ise, o benim evimde kalamaz orası kesin. Her şeyden önce çok büyük, ayrıca Whisky ve Soda ona tahammül edemez," dedi.

Jack'in babası heyecanla ellerini ovuştururarak bize doğru gelirken gözlerinin içi gülüyordu. Thane de onlara dayanamazdı, diye düşündüm.

"Ne tatlı oğlan bu. Biz bu civarda tazi görmeye-
li seneler oldu, değil mi Jack?"

Thane, Bay Macmerry'ye onaylarcasına baktı. Yaralı pati ileriye atıldı bir kez daha.

"Hey, harika bir hayvan. Charity ile ahırda uyuyabilir."

Thane ve ben öfkeli bakışlarla birbirimize baktık. Charity de kimdi? Sonra atlı arabayı çeken yaşlı kısırağı hatırladım.

Thane'in bu yabancı yatak arkadaşına nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Pontius Pilate'nin¹⁴ çağımıza uyarlaması, Jack konudan elini çekmiş, ona göre sorun halledilmişti.

"Ayarlandı o zaman. Bir ya da iki gün böyle gider." Annesi böyle istemişti, "Sonra onu tekrar yanımıza alırsınız."

"Bana bırak, oğlum. O patinin hemencecik çaresine bakacağız, değil mi Thane?" dedi Bay Macmerry yatıştırıcı telkinle.

"İşte böyle, Rose," diye tekrarladı Jack, yürekten gülümsüyordu. "Memnun olacağını biliyordum, her şeyden önce onu Kule'de arkamda bırakamazdım -ölüme."

"Ölüm." Bu korkunç kelime Thane'in beklenmedik gelişiyile aklımdan tamamen çıkan korkunç olayı çağırıyordu.

"Geldiğinde burada olamadığım için çok üzgünüm, Rose. Fakat işler karıştı ve Glasgow uzadı..."

Artık dinlemiyordum. Jack'i kolundan kavradım.

"Jack, seni gördüğüme çok sevindim. Benimle gelmelisin, hemen! Şimdi! Peder McQuinn... yolun aşağısındaki Katolik papaz, öldü!..."

"Öldü," diye tekrarladı Bay Macmerry. "Ne kadar üzücü?"

14 Pontius Pilate: Hz. İsa'yı Yahudilerin kralı olmakla suçlayıp çarmıha gerdirerek cezalandıran Roma valisi.

“Ölmedi!” diye bağırdım. “Birisi onu öldürdü!”

Bayan Macmerry’den, kulaklarına inanmadığını anlatan şaşkın bir çığlık geldi.

İlk önce Bay Macmerry kendine geldi ve sordu. “Size öldürüldüğünü düşündüren ne?”

“Çünkü şimdi ordaydım. Onu kilisede buldum.” Jack’in beni uyarmak için kolumun üzerine koyduğu elini fark ettim. Kekeleyerek ekledim: “Konuşmak... istemiştim... onunla.”

Bu söylediklerim, kafalarında, “Neden?” gibi soru baloncukları oluşturmuştu.

“Boş verin bunu.” Jack’e, Muhtaçların Rahibelerine göre Danny’nin hayatta olma ihtimalinin çok kuvvetli olduğunu anlatamazdım... İki kişiyle birden evli olmakla damgalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu, tek akrabası, onu İskoçya’ya getiren papazla, küçük bir ihtimalle gerçeği bilebilir diye konuşmak istediğimi.

“Lütfen Jack... hadi gidelim, sonra anlatırım.”

Jack ikinci kez söyletmedi. Thane’in ipini babasının eline tutuşturdu; sonra beraberce koşar adım kiliseye yöneldik.

Kapı kapalıydı. Kapıyı açık bıraktığıma emindim.

İçerde mumlar hâlâ titriyordu. Hızla koridora indik. Sunağın basamaklarında dua eder halde yüzükoyun uzanan, ölü ya da diri bir adam yoktu.

“Ee, Rose papaz nerede?” diye fısıldadı Jack.

Etrafa bakındım. Devasa şamdan hâlâ oradaydı, ama ceset neredeydi? Kan izi de yok olmuştu. Taş zeminin hâlâ ıslak olduğuna bakılırsa çarçabuk silinmişti.

Jack yanımda iç çekti. Tanıdık bir iç çekmeydi bu; acılı, içten fakat tek kelimesine bile inanmadığını ifade eden bir iç çekiş. "Rose, bu da ne demek oluyor? Şaka falan mı?"

"Şaka mı! Jack Macmerry, böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin."

Bir kez daha iç çekti. Ne demek istediğini yine anladım.

Tarih kendini tekrarlıyordu. Bir keresinde de Arthur Tepesi'nde St. Anthony Kilisesi'nin enkazında ölü bir kadın bulmuştum. Jack'e anlatıp olay yerine gittiğimizde ceset yok olmuştu. Yakında ortaya çıkabilecek mantıklı bütün açıklamaları kabul lenmeyi reddedip inatla araştırmaya başlamıştım ve az daha ölümüne sebep oluyordum.

Garip bir şekilde sakinleşmişti. "Evet, şimdi ne yapmamız lazım, Rose, bir fikrin var mı?"

Ürkmüş ifademi görmüş, bana acımış ve beni kollarının arasına almıştı. Beni en yakındaki sıraya oturtup nazıkçe, "Biraz oturalım mı?" dedi.

"Hayır," dedim itiraz ederek. "Ben iyiyim. Sabredip dinlersen sana tam olarak ne olduğunu anlatacağım."

"Devam et. Kulak kesildim, seni dinliyorum."

Üstü kapalı alaycılığını hiç umursamaz göründüm. "Peder McQuinn'i görmek için uğramıştım... Danny hakkında konuşmak için."

O tanıdık ürpermeyi göz ardı ettim, aniden buz kesilip, "Misafirlik için tuhaf bir vakit," dedi.

"Hayır, tam vaktiydi. Bana ayinden sonra burada olacağı söylendi. Uğradım, kilise boştu. Fakat kırırtılar duydum ve peder günah çıkarma kulübesinde

sandım. İlerdeki şu kabinlerde. Perde sallandı. Bağırdım, fakat cevap vermeyince sunağa indim, içeri-si loştu...”

“Hâlâ öyle,” dedi Jack etrafa bakarak, ses tonu herkes yanılabılır diyordu.

“Sunağa indim, sonra da onu gördüm. Yerde yatıyordu... tam şurada.” Ayağımla yerdeki ıslak zemin-i işaret ettim. “Ölmüştü.”

“Öldüğünü nereden anladın?” diye, ısrarla sordu Jack.

Aklınızdan çıkmış galiba, Jack Macmerry, bu konuda oldukça bilgi ve deneyim sahibiyim. Amerika’da, biz tanışmadan çok önce, hatırla, pek çok... görmüştüm.”

Sunağın şamdanına doğru yürüdüm. “Bu şamdan yerde pederin yanında duruyordu. Üzerinde kan vardı ve alnından da ince bir çizgi halinde kan akıyordu, aldığı bir darbe öldürmüştü onu.”

Ben konuşurken, Jack şamdanı inceledi. “Sence bu aynı şamdan mı?”

Tabii ki öyle dedim ve Jack başını salladı. “Bunda kan izi falan yok, Rose. Yerde de yok. Ancak şamdan oldukça ağır bir nesne,” dedi elinde tartarak. Kafana bununla vursan, hasar verebilir...”

Papazın cesedinin yattığı ıslak zemin kafamı al-lak bullak etmişti. Birisi kanı çabucak ve güzelce temizlemişti.

Bunun ne anlama geldiğini düşününce ürperdim ve “Sanırım, papazın katilini saniye farkıyla kaçırdım,” dedim. “Kapıyı açtığımda, ‘Peder McQuinn’ diye bağırdım. Sana bahsettiğim gibi kulübelerin

olduğu taraftan kırırtılar geldi. İlk başta ayin dinliyor sanmış ve müdahale etmek istememiştim. Bu yüzden bekleyeyim diye düşünmüştüm.”

Durmuş Jack’e bakıyordum. “Gördüğün gibi kırırtı yapan, onun katili olmalı. Cesedin kenarında diz çöktüğüm sırada, ayak sesleri duydum. Birisi kiliseden kaçıyordu.”

Jack, şüpheci görünmemeye çalıştı ama başaramadı. “Peki, Rose, öyleyse ceset nerede o zaman?”

“Bulmaya çalışsak iyi olur değil mi?”

Jack iç çekti. “Thane’i de getirmeliydik belki de. Kan kokusuna hassastır ya da bunun gibi şeylere...”

Thane’in bu konudaki uzmanlığına dair kendimce kuşkuvarım vardı. “Ceset uzaklarda olamaz. Nereye götürdüler acaba?..”

Yakında sırrı çözüldü. Dışarı çıktığımızda papaz evinin etrafı bir hayli hareketliydi.

Kapı açıktı. Bayan Aiden ellerini ovuşturarak dışarı çıktı.

“Ah, siz misiniz, Bayan Faro?” Acısıyla benim Bayan McQuinn olduğumu unutmuştu. “Korkunç bir şey oldu. Peder... Peder öldü.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedim.

Şaşırarak bana baktı, başını sağa sola salladı. “Çok ani oldu. O kadar ani oldu ki. Ayinden sonra kalp krizi geçirmiş olmalı. Yemeğin hazır olduğunu söylemek üzere kiliseden içeri girmiştik ki... oradaydı... sunakta yatıyordu.”

Bu şok halinde, tabii ki öldürüldüğünü eklemek istememişti.

Aniden gözyaşlarına boğulmasıyla beraber yüksek sesle hıçkırmaya başladı. "Ah zavallı adam, rahat uyusun. Sunağın merdivenlerine diz çökmüş her zamanki gibi, eve gelmeden son duasını ediyormuş. Düşüp taş basamaklara başını vurmuş. Ne yapacağını bilemedim. Onu taşıyamazdım. Yardım çağırmak için dışarı koştum. Oradan geçen bir adam onu buraya, eve taşıdı. Sonra hemen doktor bakmaya gitti."

"Nasıl bir adamdı?"

Kaşlarını çatarak bana baktı, başını salladı. "Kim, peder mi?"

Tekrarlamak zorunda kaldım. "Hayır, şu size yardım eden adam."

Boynunu uzatıp pürdikkat dinledi. Soruma şaşır-mış görünüyordu. "Nasıl biri olduğuna fazla dikkat etmedim. Öyle sıradan bir adamdı."

"Peder McQuinn'i eve taşıyacak kadar güçlü olmalı."

Omuz silkti. "Evet, sanırım oldukça uzun ve yapılıydı."

"O zaman onu tanımıyorsunuz, buralı değil."

"Hayır. Daha önce hiç görmedim." Ben konuşurken, şaşır-mıştı; kederli bir halde, bütün bu sorular ne ile ilgili diye meraklanarak beni izlemeyi sürdürdü. "Zannedersen Manastır'ı ziyaret ediyordu."

Kilise dörtte kapanırken, saat sekizde gelmişti. Bu durumu çok şüpheli buldum ve beni izleyen adam aklıma geldi. Adam uzundu. Fakat daha fazla soru sormadan, koridorda bir kapı açıldı ve seçkin görünümlü bir adam, tahminimce bölgenin doktoru, çantasını kapatırken göründü.

Doktorun peşinden giden üniformalı bir polis memuruydu. Önemli bir iş yapıyormuş edasıyla, şapkasını düzeltip hızla dışarı çıktı.

Doktorun arkasından seslenince, doktor da “Belaya ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum, memur bey. Hâkim bu konuda kafa yormayacaktır,” dedi.

Sonra da Bayan Aiden’dan özür dilercesine, “Taziyelerimi sunarım,” dedi. “Hazin bir görev. Çok talihsiz bir kaza. Böyle şeyler oluyor işte. Kilise bile tehlikeli bir yer olabilir.”

Jack’in ve benim kapıda durduğumuzu fark edince, ikimize de gülümsedi. “Hey, Jack, seni çok sık göremiyoruz. Aile ziyareti, değil mi? Mutlu günlere hazırlıklar olmalı? Zannedersen bu bayan, nişanlın, Bayan Faro?”

Jack gururla gülümsedi ve ismimi düzeltme gereği duymadan, beni Doktor Dalrymple’la tanıştırdı. Doktor içtenlikle elimi sıktı.

“Pedere ne oldu?” diye sordum.

“Kalp krizi. Hepimizi çok şaşırttı. Yaşına göre çok dinç bir adamdı. Civarda yaşayanların sağlığı yerinde mi diye bakmak için her hafta kilometrelerce yol katederdi... Talihsiz bir kaza gerçekten de,” diye tekrarlayıp başını salladı. Düşüğünde taş basamaklarda başını yarmış,” diye ekledi Bayan Aiden’in ifadesini doğrulayarak.

Başka gelenler de vardı. Kilise cemaatinden bazı kimseler, haber almışlar, kederli kâhyayı teselli etmek üzere oradaydılar.

Oradan ayrılıyorduk. Gönülsüzce Jack’i takip ediyordum, doktorun yanında yavaş yavaş ilerliyor

ve ona papaz evine pederi kimin taşıdığını sormak istiyordum. En önemlisi de önceden bu adamı görmüş müydü?

Sanki aklımı okuyormuş gibi, Jack de aksine doktorla Eildon'a son ziyaretinden bu yana kasabadaki değişikliklerden bahisle şuradan buradan konuşuyor, bu arada da uzakta, geldikleri görünen anne babasına doğru yürüyorduk.

Jack'in anne babası, Doktor Dalrymple'ı iyi tanıyorlardı. Jack'i dünyaya onun getirdiğini öğrendim. Jack ile ben de onları ölüm ve hiçbir uyarı vermeden ölümün gençleri ve pek de genç denmeyecekleri nasıl da vurduğu konulu felsefî sohbetlerine devam etsinler diye kendi hallerine bıraktık.

"Doğal unsurlar, değil mi?" dedi Bay Macmerry rahat bir ses tonuyla.

"Tabii ki Andrew. Başka ne olacak? Her günkü olanlar," diye cevapladı doktor. Ancak Jack'in anne babasının meraklı bakışlarının farkındaydım, çünkü pederi birisinin öldürdüğüne dair feveranımı unutmamışlardı.

Bütün bunlar can sıkıcıydı. Hem de gerçek dışı diye düşündüm, Jack beni kolumdan tutup mutfığa soktuğunda.

Thane tıbbî bakıma alınmak üzere ahıra götürülmüştü. Bay Macmerry'nin sadık çoban köpeği Rex, "hemen yukarıdaki" çiftlikteki kısa balayından yeni dönmüştü. Rex, görevini tamamlamış, şöminenin önünde, ezeli bekâr iki labradorun yanında keyif çatıyordu.

Jack, Rex'in başına hafifçe vurdu. "Babam bana bunun ilk baba oluşun olduğunu söyledi. Pek tabii,

balayı delikanlıyı yorar,” dedi manidar bir sırıtışla. Sonra beni kollarına alarak, “Yeniden beraber olmak çok güzel,” dedi; beni ne kadar da özlemişti.

Hepsinden önemlisi, anne babasının eşikte ayak sesleri duyulurken, Jack fısıldadı: İhtimal var mıydı -bu gece? **Her**n nerede uyuyordum?

Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum, aynı duygular benim için de söz konusuydu. Onun sıcak kollarına ihtiyacım vardı. Fakat başımı salladım.

“İmkânı yok,” diye fısıldadım. “Annen ahlak bekçimiz kesildi. Sen kendi odânda koridorun en ucundasın, ben de evin başka bir köşesinde, misafir odasındaayım.”

“Annemlerin yatak odası aramızdayken, muhafıza ne gerek var?” dedi Jack homurdanarak. “Tanrı’nın gazabı gibi, kahrolası eski parkeler de gacırdıyorlar...”

Anne babası odaya girerken, sesini bir nebze kısımaya çalıştı. “Peder McQuinn hakkındaki düşüncelerini kendine sakla. Başka bir şey söyleme... anladın mı... cinayet olduğunu sandığın gibi.”

Sanmıyordum. Cinayet olduğuna emindim.

Her nedense, akşamdan kalma konuların sosyal tarafını konuşmaya başlamıştık. Jack, annesi ve babası dünyayı iki parçaya ayırıp tekrar birleştirmeye kalkmıştı, Eildon’da ve her yerde. Kaçınılmaz bir şekilde, bütün gelinlerin mutlaka dinlemesi gereken bir nevi aile geçmişi ve Jack’in çocukluğu hakkında çok şey konuşuldu. Ne kadar da gururlulardı! Polis memurluğundan, dedektif muavinliğine, şimdi de dedektif müfettişliğe kadar yükselmişti.

Bana baktıklarında gülümsedim, daha acilen sorulması gereken yasaklı sorular içimi yakıp kavuruyordu. Ya da bu mide ekşimesi, yaşadığımız fazla üzücü olaylardan, Jack'in dönüşünün sevincinden miydi... yaklaşan nikâhımızdan?

Her şeyden önce bu özel bir durumdu. Aile çatısı altında ilk buluşmamızdı. Annesi "gidişata bakmaya" yukarı çıktığında ve babası da Rex'le birlikte çiftliğin kapılarını kontrol etmek, Whisky ve Soda'yı da güvenlik için bahçeye salmak üzere kalktığında, biz de baş başa bir süre geçirdik.

Jack masanın üstünden ellerimi kavradı. "Seninle gurur duyuyorlar," diyerek mutlulukla iç çekti. "Eildon'da herkes senin Müfettiş Faro'nun kızı olduğunu biliyor."

"Hale bakılırsa, dul olduğumu bilmiyorlar ama."

Jack, kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bayan Faro diye takdim edildiğime göre, anlaşılan, evliliğim kayıtlardan özenle silinmiş."

Jack rahatsız olup lafı değiştirdi. "Yani, annemi biliyorsun."

Bilmiyordum, fakat çok hızlı öğreniyordum.

Sert ifademi görünce, "Anneler bazen kurnazlık yapar," dedi Jack aniden. "Sanırım bütün herkesin, oğlunun bir... şey... dulla... evet, dulla evlendiğini bilmesini istememiştir." Oldukça yakışksız bir ses tonuyla dul demişti! "Bir annenin gururu işte... biricik oğul ve öyle şeyler. Bunun hiçbir zararı yok." Başını mutsuzca sallayarak ekledi, "Çok hassastır..."

Hassas olan sadece o değildi, diye düşündüm öfkeyle, ona sert bir bakış atarak.

Jack, utandığı zaman yaptığı gibi, hafifçe öksürdü, devam etti: “Küçük topluluklarda insanların nasıl konuştuğunu bilirsin, özellikle de Katolik papaza bağlı olduklarını biliyorlarsa... Babam eski bir kilise mensubudur ve bunun gibi şeyler.”

“Her pazar okunan nikâh ilanlarında, bizimkinde ismim nasıl duyurulacak?”

“Sorun değil. Oldukça kolay, Hristiyan ve kızlık soyadı okunacak.”

Ayak sesleri anne babasının döndüğünü haber verirken, Jack, annesinin hayatım üzerindeki baskıcı tavrına pek de kırılmamıştı diye düşündüm üzülerek. Nasıl bir aileye giriyordum Tanrı aşkına? Hangi devirden kalmalardı?

Jack güldü. “Yatma zamanı.”

Evet, yatma zamanıydı. Yukarıya çıkarken annesi ayağımızın dibinden bizi izledi, bakışlarını Jack’in her zamanki saf iyi geceler öpücüğünden uzaklaştırarak odamın kapısını açıp içeri girmemi bekledi.

Kapıyı kapatırken, son gördüğümde, Bayan Macmerry koridor boyunca Jack’i odasına götürüyordu, pek bir gururla. Jack, sanki çok zaman önce bıraktığı çocukluğuna geri dönmüştü.

Bu sıcak sahne, Jack’e yatak hikâyesi de okunacağını akla getiriyordu.

Yatağa oturduğumda, yapayalnızdım. O anda Macmerry’lerden bıkkınlık gelmişti. Solomon Kulesi’ndeki odamı özlemiştim. Arthur Tepesi’ni özlemiştim ve Thane’i düşündüm, geçici meskenini Charity adında bir atla paylaşıyordu...

Bu düşüncelerle tükenmiş olarak hemen uykuya dalarım sandım. Hiç de öyle olmadı, aklım kâhyanın hikâyesine takılmıştı.

Kâhya, Peder McQuinn'e her ne yakıştırırsa yakıştırın, peder öldürülmüştü. Kâhyanın bir anlık öfkeyle, pederin başına sunaktaki şamdanla vurması inanılır gibi olmadığından, pederi eve taşıyan muhtemelen onun katiliydi.

Bu adam, ben cesedi bulmak üzereyken, günah çıkarma kulübesinde gizlenen adam mıydı?

Jack Macmerry ne düşünürse düşünsün bu olay artık davalarımından biri olmuştu.

Hassas itibarı tehlikede olan orta sınıf Edinburgh insanına gizlilik garantili bir soruşturma değil, tam tekmil bir cinayet soruşturmasıydı bu.

Dokuz

Ertesi sabah kahvaltının arkasından, Jack, bu ziyareti, Verney Şatosu'na yapılacak kraliyet ziyareti için güvenlik önlemlerini gizlice kontrol etmek üzere ve Thane'in yaralı patisinin doğru düzgün bakım gördüğünden emin olmak için yaptığını ve bunun sadece kısa bir ziyaret olduğunu ileri sürdü.

"Bu gerçekten gizli saklı bir konu, Rose. Annemlere tek kelime etmek yok. Polis şefi, olayın ben bu civarda yaşadığım için çok fazla tedirginlik ve şüpheyandırmadan sonuçlanabileceğini düşünüyor."

"Ne şüphesi? Olay çıkması mı bekleniyor?" dedim kaygıyla.

Jack, başını salladı. "İrlanda milliyetçilerinin bu civarda olay çıkarabilecekleri haberlerini aldık. Tabii sadece dedikodu da olabilir."

"Baban Verney'lerin Stuart'lara bağlı, köklü bir Katolik ailesi olduğunu söylemişti. İrlanda ile bağlantıları olduğunu da."

"Bu birçoğumuz için geçerli." Cevabı alaycı bir cevaptı. "İrlandalı olup kraliyete bağlı adamlar, kadınlar var. Lort hazretlerinin de papaz kisvesi altında,

bir İrlandalı terörist gizlediğini sanmıyorum. Bu kadar dramatik bir şey yapmaz. Temiz bir sicil var, fakat kraliyet ailesi söz konusu olduğunda polis, söylentileri daima ciddiye alır.”

Durup bana parmağını salladı. “Ünlü bir başmüfettişle geçirmiş olduğun eski yaşantından bilmen gerek bunu.

Omuz silktim. “Ama o senin gibi ailesine açılmazdı.”

“Akıllıca bir hareket,” dedi Jack. “Gizli gözetim emirdi. Ev ziyaretim Borders polisine gerekli cevabı sağladı. Merkez Büro’ya bildirmem gerek –kısa ca tabii,” sonra rahatlıkla ekledi, “gizli görevime tam da oturan acil bir iş daha olduğunu.”

“Ne olabilir ki?” diye sordum ne olduğunu gayet iyi bilsem de.

Alay edercesine, kaşlarını kaldırdı. “Düğün hazırlıklarımızı unuttuğuna inanmam, şu an gün sayıyoruz,” diye sevinçle iç çekti. “Kaç gün var?”

Umursamadım. İlla ki gerek yoktu hatırlatmaya. “O zaman, sen Edinburgh’a dönerken ben burada kendi halime bırakılacağım,” dedim ters ters.

“Pek kendi haline sayılmazsın. Hem anneye baba sana bakarlar.”

“Bakmak.” Bu kelime beni nasıl da ürpertmişti. Sanki küçük bir kızdım, öyle konuşuyordu. O ciddi ciddi konuşurken ben çok gücenmiştim: “Bir şeylerle uğraşabilirsin. Anneme yardım edecek birisi gerek.” Haklı çıkmaya çalışan son bir ifade, “Her şeyden önce, evlilik hazırlığı kadın işidir.”

Hiç de iyi bir oyuncu olmayan Jack, yorucu ayrıntı ve hazırlıklardan kurtulmak üzere erkekçe bir mazeret bulunca rahatladı. Beni hiç de tanımayan bir adamla evleneceğime, aramızdaki geniş belirsiz mesafenin bir kez daha farkına varınca sinirlendim, ilk defa olmamak üzere. Jack'in sevdiği ve evlenmek istediği Rose McQuinn'in bu halinin neye benzediğini Tanrı bilirdi sadece. Ben, bu Rose McQuinn'e hiç rastlamadığıma emindim. Rastlasam da en iyi ihtimalle ufak bir tanışıklığım olmuştur, tanıdıysam da zannedersem, muhtemelen onu küçümsemişimdir.

Evli dostların tabii ki bütün bu sorulara cevabı vardır. Düğün öncesi sıkıntının bütün gelinlerce yaşadığıyla ilgili rahatlatıcı öyküleri vardır. Peki, hepsinin yüreklerinin köşesinde belli aralıklarla sızlayan aynı ifadeyi sorgularlar mıydı: Doğru mu yapıyorlardı acaba? Geri dönmek için çok mu geçti?

Bu soruya cevabım vardı. Benim durumumda, evet çok geçti.

Bununla beraber ben farklıydım. Etrafımda evli arkadaşlarım yoktu. Sunağa itilen ve hoş geceliklerin ve abartılı hediyelerin büyüsunü bozan o "ilk gece ve yaşanacakların" korkunç manzarasını haiz ürkek bakire gelin değildim. Önceden mutlulukla evlenmişim. Bu ikinci resmî evlilik bürokrasinin pulunu yapıştırması ve kilisenin ilişkimizi kutsaması içindi. İskoç yasaları, "zaman aşımli saygın beraberlik"e istinaden, bu tuhaf terimle bizi zaten karı koca olarak kabul etmişti.

Jack'in beni yalan yanlış bahanelerle Eildon'a hapsedmesine sinirlendim, ailesinin gözüne girmek için -ya da değil- (mahkeme heyeti hâlâ olayın izini

sürüyordu!) mıntıkadaki emniyet görevi için beni ve Thane'in sakatlığını makul sebepler olarak kullanmıştı.

Şimdi, beni sadece düğün hazırlıkları yapmak için değil de, cinayet davasını araştırmaya gittiği için bırakıyordu. Dün gece bunu birlikte çözeceğimizin hayalini kurdum. Şimdiyse bana apar topar Verney Şatosu'yla ilgili güvenlik raporuyla beraber Edinburgh'a dönmek zorunda olduğunu söylüyordu.

Homurdandım. Polislerin işleri çocukluğumda ve sonrasında, hayatımın çok da alıştığım bir parçasıydı. Kabul edeyim ki, hiçbir erkeğin hayatında öncelikli olmamıştım ben. Hele de çok sevdiğim Müfettiş Faro'nun hayatında.

Biraz daha öteye gittiğimde, Danny McQuinn'in hayatındaki rakibimin Pinkerton Dedektif Bürosu olduğunu keşfettim ve şimdi memleketime döndüğümde, Jack Macmerry'den umutluyken, bu kez de Edinburgh Emniyet Teşkilatı ile çekişmek zorundaydım.

"Üzgünüm Rose, ama majesteleri Edinburgh'a bir ziyarete niyetlendiğinde neler olduğunu biliyorsun," dedi Jack memnuniyetsizliğimin farkında olarak.

Bu bıkkınlık halinde ani bir parıltı berildi. Belki üvey ağabeyim, kraliyet ailesinin çiçeği burnunda doktoru, Doktor Vince Laurie, majestelerinin yanında olacaktı.

"Belki de Vince'in düğüne katılmasına izin verecektir. Düğün tarihi uygun düşerse -Vince'e bildirmiştim, tabii ki."

"Harika olurdu," dedi Jack sırtarak. "Bir aile üyesi olarak o zaman seni bana düğünde takdim edebilir. Bir sorun daha halledildi."

“Ya da senin sağdıcın olabilir.”

Biraz düşündü. “Evet. Annemler, kraliyet ailesiyle bağlantılı birinin defteri imzalayacak olmasına bayılacaklar.”

“Ne zaman yola çıkacaksın?” diye sordum.

“Bu akşam Edinburgh’a dönen trenle.”

“Bu akşam!” diye tekrarladım. “Thane ne olacak?”

Jack gözlerini kaçırdı. “Babam çıkık tahtasına alışması için bir ilk gün lazım diyor. Senin burada olmana güveniyordum. Onu geri getirebilirsin.”

“Nasil getireyim, Tanrı aşkına? Midilli atı kadar köpeği altı kişilik kompartımana zor kabul ederler.”

“Benim yaptığım gibi, nöbetçi vagona koyarsın,” dedi Jack biraz tahammülsüzce.

İç çektim. “İyi, birkaç gün beni oyalayacak bir şeyler bulurum umarım. Araştırmak istediğim şeyler, cinayet gibi,” diye ekledim usulca.

Jack kolumdan tuttu. “Rose –delirdin mi? Cinayet falan yok. Tanrı aşkına, kâhya ne olduğunu anlattı.”

“Ya ıslak zemin? Birisi kanlı zemini temizlemişti.”

“Tabii ki birisi temizledi. Bayan Aiden temizledi. Kadına bakınca öyle birisi olduğunu herkes söyler. Kilisede, yerde kan lekesi. Pislik inançsızlıktır. Tanrı aşkına...”

Konuya ekleyecek daha çok şeyim vardı. Mutfak kapısının dışında dönüp duran Bayan Macmerry gözüme ilişmeseydi Jack’in hakkından gelirdim.

O korkunç çığlık atma, bir şeyler fırlatma dürtüsüyle dolmuştum, fakat Bayan Macmerry’nin bu rezil davranışımı, “Sana söylemiştim. O Jack’imiz için

uygun değil,” diye babasına aktarmasına izin veremeyecek, ona bu keyifli tatmini yaşatmayacaktım.

Bu yüzden, yatışıp sükûnetimi korudum. Düğün törenimi; papaza gitmeyi, vaiz Reverend Linton’la tanışıp Manastır’ın gölgesinde gizlenen sade İskoç kilisesinde düğünümü düzenlemeyi gözden geçirmeye koyuldum.

Kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yıl dönümünde olacaktı düğünüm, 21 Haziran’da. Gerçekten de sakın bir kutlama. Nedime, sağdıç yok. Jack’in anne babası nikâh şahidi ve onların arkadaşlarından oluşan bir topluluk önünde bir düğün.

Rahip, belli ki bozulmuştu. Andrew Macmerry kilisenin eskilerindendi ve Bayan Macmerry Cemiyet’in ağır toplarından olunca, rahip belli bir seviyede, şık bir tören ummuştu.

Düğün talimi yapmamıza gerek var mıydı? Jack hemen müdahale etti, talim gerekli değildi. Hayır, aklında bir sağdıç yoktu.

Babam yurt dışında yaşadığından, gelini damada takdim edecek kimse olmayacaktı –Jack, Vince’in geleceği belli olmadığından ondan bahsedip boş hayallere kapılmasını istemedi; babası büyük bir zevkle yüzüğü takacaktı.

“Peki ya nedime?” Bu soru gülümseyerek soruldu.

Nedime de ayarlayamadım: Orkney’de yeni bebek sahibi kız kardeşim ve şehir dışında küçük sönük bir düğüne katılacağını tasavvur edemediğim çoğu müteşekkiri eski müşterim olan önde gelen Edinburgh’lu arkadaşlarım.

Birden, eski kâhyamızın Sheridan malikânesindeki yeğeni Nancy Brook gözümün önüne geldi. Fakat Nancy'nin Jack'ten aşırı hoşlandığını bildiğim için, onu nedime yapmak hem zalimlik hem de alay etmek olurdu.

Reverend Linton, töreni kısa ve ölçülü tutacaktı. İlahi de evlilik marşı da okunmayacak, karşılıklı yemin edilecek, yüzük, takdis sonra da yeniden çiftliğe dönülüp bir şeyler içilecek, bir parça düğün pastası yenecekti.

İşten bile değildi. Fakat böyle dediğimde, yorumum zoraki gülümsemelere sebep oldu. Aslında Jack'in çok fazla sorumluluğu vardı. Altmışıncı yıl etkinlikleri, çocukların özel günleri, köy şenlikleri, denetlenecek müsabakalar ve daha fazlası.

Kiliseden çıkarken, Jack şefkatle kolumu tuttu. İç çekip, "Evet. Her şey ayarlandı," dedi. "Hem rahip bize böyle bir gün ayarlayabildiği için, kendimizi de şanslı hissetmeliyiz."

Bu günün özellikle onun, daha doğrusu anne babasının seçimi olduğunun üstünde durmak istemedim.

Çiftliğe doğru yürürken, Jack'in babası Charity'yi atlı arabaya bağlıyordu.

"Her şeyiniz hazır, delikanlı."

"Thane nasıl?"

"Harika, küçük hanım," dedi ahıra giderken beni izleyerek. Olası bir esaret korkusunu dizginlemeye yetecek upuzun bir halata bağlıydı Thane; beni selamlamak için üstüme atıldı. Bay Macmerry hafifçe Thane'in başına vurdu. "İki-üç gün içinde harika olacaksın. Tam da onu bana getiren delikanlı gibi,"

dedi başını sallayarak. “Pek çok hayvan kurtardım, at hırsızlarının avlusundan da güzel atlar... Sadece biraz zaman alıyor; hem biraz da bilirsin... doğanın yardımı lazım tabii.”

Kolumu Thane’in boynuna dolayıp, “Bağlanmaya alışık değil, biliyorsunuz,” dedim.

“Tahmin edebiliyorum, küçük hanım, fakat bu sürede böyle olması onun için daha iyi. Etrafta gezinip kaybolmasını istemeyiz.”

Altında yatan sebebi anlayabiliyordum. Ya içgüdüleri onu Arthur Tepesi’ne dönmeye teşvik ederse? Zannediyordum ki onu engelleyecek halat henüz icat edilmemişti.

“Dışarı çıkmadan önce pansumanına bakayım,” dedi Bay Macmerry. “Jack sizi bekliyor.”

Jack atlı arabada saatine bakıyordu. “Verney Şatosu’na bir gezinti hoşunuza gider mi? Bölge soylularıyla tanışmaya ne dersiniz? Yapacak daha iyi bir şeyiniz yoksa,” diye ekledi sırtarak.

Vardı. O anda vermem gereken karşılık, Peder McQuinn’i tesadüf eseri evine taşıyan gizemli yabancıнын hakkında daha fazla bilgi almak için Bayan Aiden’ı ziyaret edeceğim olmalıydı. “Lort hazretlerini görmek zorundayım,” dedi Jack ben yanında yerimi alırken. “Teşkilat işleri. Uzun sürmez, beklemenin sakıncası yoksa. Bahçelerde gezinti yapabilirsin. Epey güzel. Ben küçükken, izinsiz girdiğimden, bahçe bekçisi tarafından sürekli dışarı atılırdım.”

Durdu ve sonra ekledi: “Benimle olman daha iyi duracak, bu ziyareti gayriresmi kılar. Ziyaret, daha az ciddiyete bürünür.”

Demek, davet edilme sebebim buydu. Cazip arkadaşlığımdan değildi diye sinsice düşündüm.

Bu yolla şatoya ulaşmak, benim bekçi ve vahşi köpeği tarafından yakalandığım ve özel mülke girmekten suçlandığım patikadan gitmekten çok daha uzun sürecekti.

Gösterişli kapılara doğru giden bir çift tarla ve kenarlarda sıra sıra ağaçlardan geçerek, evin etrafında bir daire çizdik. Buradan sık çalılığa sapan uzun bir yol, şatonun, uzaktan tepeden baktığımda gördüğüm muhteşem cephesine çıkıyordu. Çimler yüksek bir sahanlığın ve gölgelik oturma alanlarının keyfini sürüyordu.

Atlı araba çakıl döşeli ön avluda şangırdarken altmışıncı yıl kutlamaları için hazırlıklar, diye karar kıldım kendimce ve kapıda bir uşak göründü.

Jack geri adım attı.

Fısır fısır bir konuşma oldu ve başlarını bana doğru çevirdiler.

“Bayan sizi kütüphanede bekleyebilir mi, efendim?” diye sordu uşak.

Arabadan indim ve başımı salladım. “Teşekkürler, ben bahçede bekleyip güneşte dolaşacağım.” Bizi ağırlamaktan hoşnutça, uşak çalılıklara doğru bir yol gösterdi. “Bahçede dilediğiniz gibi dolaşın, bayan. Beyefendi çıkmaya hazırlandığında zili çalarız.”

Jack sırtıttı ve içeriye doğru gözden kayboldular. Bense kapı kapanırken bir an için kütüphaneyi görme şansını kaçırdığıma pişman oldum.

Fakat güneş ılıktı ve devasa bahçeleri beğenmiştim. Arizona çölünde hayatım bu bakımdan ciddi anlamda yoksundu.

Bahçede bir elin parmakları gibi açılmış, birkaç tane davetkâr patika yol, yüksek ve bakımlı çalıdan çitlere doğru kıvrılıyordu. Serin denemezdi belki ama ufak, gölgeli çardaklar ve muhtemelen uzun kış aylarını bir nebze yorucu bulan, birkaç yarı çıplak tanrı ve tanrıçanın tetikte, kasvetli, donuk bakışları altındaki taşan oturaklar vardı.

Sonunda kayıkhaneli yapay bir gölün kenarına çıkageldim. Kuğular, ördekler ve oyuncak kayığıyla bir çocuk vardı burada. Sekiz yaşlarındaydı çocuk, tertemiz denizci kıyafetiyle kuşanmış, şapkası bir tutam sarı bukleden arkaya sıyrılmıştı. İzlendiğinden habersiz bu resim kitabı çocuğunu görünce, karalama defterimin yanında olmadığına hayıflandım.

Acılı bir haykırış: Kayığın ipi elinden kaçmıştı. Çocuk öne eğilmiş, sendeliyordu, göle yuvarlanmak üzereydi.

İleri atıldım, bacağından yakaladığımda vücudunun kalan kısmı da suya düşmek üzereydi; onu tutup kıyıya çektim.

O pırl pırl, beyaz takımın kol ağızları suya grip çıkınca yazık olmuştu takıma, fakat hayatını kurtarmamdan hoşnut değildi.

“Kayığım. Lütfen onu geri getir. Baksana, kaybettim onu,” diye sızlandı kayığını göstererek.

“Az daha kayıktan çok daha fazlasını kaybedecektin, genç adam,” dedim sertçe. “Annen seni bir görsün de gör gününü...”

Umurunda değildi, inlemeye devam etti. “Botum, sürüklenip gitti.”

“Dur burada, kıpırdama,” diye talimat verdim ve sallanan söğütlerin birinin ayırık dallarından birini kopardım. “Sana kayığınızı getireceğim.”

Kayığın gölde ilerleyişini takip edip karnımın üstüne yatarak, dalla birkaç dikkatli hareketle, kayığı sağ salim kıyıya döndürmeyi başardım.

“İşte böyle, hiçbir şey olmamış,” dedim, kayığı almaya çalışırken batıp çıkan kollarımı önemsemeden.

Kayığını bağrına basarkenki gülüşü melek gibiydi. “Teşekkürler, teşekkürler. Onu kurtardın. Sen olmasaydın ne yapardım, bilmiyorum.”

“Korkarım, suya devrilir sıırıslıklam olurdun.”

Başını kaldırıp bana baktı, ürpermişti. “Boğula bilirdim. Hayatımı kurtardın. Onun için ben de burada izinsiz gezdiğini söylemeyeceğim,” diye ekledi sertçe ve elini uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, bayan.”

El sıkıştık. “Anlaşılan burada yaşıyorsun.”

“Ah, evet, öyle. Ben Alexander. Burası babamın. Sizin adınız ne?”

Ben de: “Rose...” derken, daha önceden bir kere daha karşıma çıkan çoban köpeği çalılıklardan fırlayınca, göl kenarındaki bu tatlı görüntü mahvoldu.

On

“Billy, aşağı in... aşağı in.” diye buyurdu küçük arkadaşım, böylesine küçük yaşta birine göre şaşırtıcı şekilde hükümran bir sesle.

Çoban köpeği eski düşmanım bekçi tarafından yakından takip edilmekteydi. Bekçi öfkeyle yüzünü ekşitince, köpeğinkiyle aynı renkteki sarı dişleri göründü.

Alexander’ı görmezden gelerek bağırdı, “Ne yapıyorsunuz bayan, burada? İzinsiz gezdiğinizin farkında değil misiniz? Bu sizi ikinci yakalayışım,” diye ekledi şüpheyle. “Genç efendimizi de rahatsız ediyorsunuz. Benimle eve çıksanız iyi olur.”

“Sus, Ben. Hemen!” Yanımdaki genç adam doğuştan gelen, dediğini derhâl yaptırma hakkını takınıp, “Bu bayan benim bir arkadaşım. İsmi Bayan Rose,” dedi ciddiyetle.

Adamın yüzü aniden, hızlı duygu değişikliklerine maruz kaldı. Bana yaklaşımı anlam veremeyeceğim bir süratle arka arkaya değişti. Yeniden konuştuğunda, saldırganlık mesafeyle değişmişti.

“Pek tabii, genç efendimiz, ama lort hazretleri bize ne söyleyecek bakalım.”

Tartışmanın geri kalanı ön kapının olduğu taraftan gelen okul zili gibi bir sesin çınlamasıyla yarıda kesildi.

Dönüp büyük bir ciddiyetle, "Bu benim için. Nişanlım..." dedim.

Az daha Dedektif Müfettiş Macmerry diyecektim ki, bir şeyler beni tam zamanında durdurdu.

Alexander, elimi tuttu, beni başıyla ciddiyetle selamladı. Sert bakışlı adamı ve aynı seviyede sert bakışlı köpeği görmezden gelip "Teşekkürler... kayık için yani," dedi.

"Vaktinde orada olduğuma sevindim," dedim.

"Bayan kaygımı kurtardı... batmaktan, bilirsin," dedi Ben'e kısaca. Beni de başıyla yine o melek gülümsemesiyle selamladı. "Umarım, yeniden karşılaşırız."

"Ben de umuyorum," diye nazikçe cevapladım, böyle bir ihtimal doğmasının hiçbir gerçekçi yanı olmasa da.

Bunun üzerine, Ben, ciddiyetle konuşmamızı kısa kesti, "Benimle gelseniz iyi olur, Efendi Alexander, çok ıslanmışsınız. Dadı tekrar üşütmenizi istemez."

Alexander, uysalca başını sallayıp tam Ben'in arkasından gidecekken, döndü.

"Altmışıncı yıl dönüm gününde... bahçedeki eğlencemize gelecek misiniz?"

"Belki."

"Ah, lütfen gelin. Gelmenizi çok isterim."

Ben sabırsızlıkla elini uzattı. Düşünceli ifadesinin farkındaydım. Başka bir şey, bu kez şehvet değil. Kumaz, fakat zafer kazanmış gibi. Tamamen beklenmedik bir keşif yapmış gibi.

İlk karşılaştığımızdaki yan bakışlarından da kötü, bu bakışı güvenimi kırmıştı. Jack'in yanımda olmasından memnundum ve gelecekte bekçinin karşısına çıkmama kararına vardım.

Jack, okul zili tutan uzun boylu adamla ciddi bir sohbet halinde, atlı arabanın yanında duruyordu.

Yaklaştığımda döndü, beni gördü ve eliyle selamladı. Bütün hayatım boyunca Lort Quentin Verney kadar yaşlı bir şövalyeye benzeyen kimse görmemiştim. Bir kümbet beyaz saç, beyaz bıyık, kırmızı surat ve asil duruş —her haliyle şu anda zırhından fırlamış gibiydi.

Jack beni takdim edecekken, uşak ön basamaklardan aşağı koşup, acil bir mesajı lort hazretlerinin kulağına fısıldadı. Selamlayıp, gülümseyerek özrünü mırıldandı Verney. Ben ve Jack atlı arabaya binerken, Verney de içeriye doğru gözden kayboldu.

“Başarılı mıydı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Jack ağırbaşlılıkla. Bu ketum sesi eskiden beri bilirdim. Bu, daha fazla bilgi mevcut değil demek oluyordu. “Senden ne haber?”

“Ah, ben bir macera yaşadım.”

“Ne tarz bir macera olabilir ki?” diye sordu dikkatle.

“Evet, bir kayığı batmaktan kurtardım ve âşık oldum.”

“Sen!.. Ne?” diye güldü.

“İlk bakışta âşık oldum. Romantik bir romanın kadın kahramanı gibi, evin genç efendisine âşık oldum.”

Şaka yaptığımı anlamıştı, fakat kendini sormaya mecbur hissetti, “Bu bir rakibim olduğu ve onu düelloya davet etmek zorunda olduğum anlamına mı geliyor?”

“Belki de etmelisin. Fakat bir iki yıl kadar olmaz. Daha sekiz yaşında.”

Jack içtenlikle gülüp kolunu omzuma koydu. Geri dönmek üzere araba yolundan aşağıya doğru yola koyulduğumuzda ona Genç Efendi Verney’den bahsettim. Çocuğun hayatını kurtarmamı takdir etti, saatine baktı.

“Şimdi ne yapalım, Rose? Günün geri kalanında sana aidim. Trenim saat sekizde kalkıyor. Bir pikniğe ne dersin?”

“Gerçekten çok güzel olurdu. Fakat yiyeceksiz bir piknik?”

Kıkırdadı. “Atlı araba teklif edilince, hepsini düşündüm. Oturağın altına bak.”

İşte sepet ordaydı. Annesinin yaptığı en güzel hamur işleri ve bir şişe mürver şarabıyla göz alıcı bir sepet.

“Şimdi sana Eildon tarihinden ufak bir kesit göstereceğim,” dedi Jack, Charity’yi dik, çok az kullanılmış bir patıkaya sürerken. Altımızdaki pürüzsüz dalgalanan tepe sırasının, bir zamanlar taş ocağı olan dev gibi kalıntılarla havası bozulmuştu.

“İşte şurası,” dedi Jack, “Manastır’ı on üçüncü yüzyılda inşa eden adamların taşları aldığı yer. Eildon var olmadan çok önceleri buranın bir sanayi bölgesi, gelişen bir topluluk olduğunu hayal edebiliyor musun? Manastır taşlarının bazı girişimci çiftçilerce idareli kullanılması sayesinde taş ocağına ihtiyaç kalmamış, ocak da yıllardır terk edilmişti. Bizi buranın tehlikeli ve yasak olduğuna dair uyarılardı, bu yüzden çocukluğumda çok cazip bir macera sahasıydı.”

Bu tatlı güneş ışığı altında bile, dolaşıp etrafı gezmek ya da keşfetmek için bu yer beni cezpt etmedi.

Jack'in sonraki sözleri bunu doğruluyordu. "Her türlü görünmez tehlike, tuzak var burada. Taşları sökülmiş derin çukurlar, mağaralar ve dipsiz –öyle diyorlar– bir gölcük. Babam okuldayken iki çocuk boğulmuş, bu yüzden ana babalarca göl kötü şöhret sahibi olmuş. Bununla ilgili iç karartıcı bir de sanı vardı, birisi evden çıkıp ortadan kaybolduğunda bulacağın yer burasıymış –ocaktaki gölün dibinde."

"Piknik için iyi bir yer sayılmaz, değil mi?"

Başını salladı. "Hâlâ beni ürkütüyor, fakat çözülmemiş sırlara meraklı olduğun için görmek istersin diye düşünmüştüm. Bu arada bu manastır ocağa böyle yakın olmasaymış, meşhur bir manastır olmayacakmış. Gidelim mi?"

İşıldayan derenin istikametine çıkan daha başka dönemeçli yollar izledik. Burası da Jack'in çocukluğundaki uğrak yeri idi.

Herkesten uzaklaşmak istediğinde, yaramazlık yaptığında –ki sık sık yaparmış– veya keyifsiz olduğunda, hayata küstüğünde sık sık bu sevimli mekâna çekilmiş.

Büyükçe bir taşa oturmuş, dereye çıplak ayaklarımızı sokup çıkarırken, "Defalarca içine düştüm ve ıslak bir fare gibi, elbiselerim heder olmuş bir halde aksıra tıksıra eve gittim," diye kahkaha attı.

Gayet sessiz, harika bir yerdı burası; sevgililere tahsis edilmişti. Jack'in piknik isteme sebebi ortaya çıkmıştı.

Son olaylardan kendimi hırpalanmış hissedince, müstakbel kocamın bana düşün bedensel ifadelerinden ve beni nefessiz bırakan, bütün dünyayla ve özellikle de Jack ile uzlaşmamı sağlayan, belki de her zaman ilişkimizin en başarılı ve özgür tarafından, sevişmemizden, memnundum.

Çiftliğe geri dönene kadar az kalsın Jack trene biner binmez Peder McQuinn'in cinayetini araştırma niyetimi unutacaktım. Hem aklım Thane'de kalmıştı. Yeni çevresiyle nasıl geçindiğini merak ediyordum, Thane bir an olsun aklımdan çıkıyordu.

Benim gibi kapana kısılmış gibi mi hissediyordu kendini -Arthur Tepesi'ni, evini mi özlemişti, benim gibi?

Thane, ahırda fazla mahzun görünmüyordu. Jack'in babası özenle sarılmış pençeyi gösterdi. "Akıllı hayvan, iyiliği için olduğunu biliyor. En ufak şekilde sızlanmadı. Pek çok köpeği susturmak gerekir. Ufak bir kemik çatlamış, acı verici ve hayat boyu topal kalabilirdi. Fakat hallettik, değil mi yaşlı oğlan, yakında turp gibi olacaksın," diye ekledi Thane'in kulaklarını ve koltuklarını kabartarak.

Kolumu Thane'in boynuna doladım. "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Bir hafta kadar, sonrasında sargıları çıkarırız. Jack onu almaya gelebilir."

Böylece bir hafta daha hapistim.

"Fazla yürümemeli, aklınızda olsun," diye ekledi Bay Macmerry. Thane'in ürkmüş halde koyunları izlediğini ve bütün çiftçilerin tabancalarının tetiği çekmiş üzerine doğrulttuğunu kafamdan atınca rahatladım.

"Ne yiyor? Neyle besliyorsunuz?" demek istedim.

Bay Macmerry bu soruya şaşırmişti. “Bütün köpeklerimize verdiğimiz sıhhatli yiyecekler. İştahı yerinde.”

Dudaklarını yalayarak bunu doğrulayan Thane’e baktım.

O akşam Jack’i yalnız başıma göndermeme izin çıkmıştı. İstasyona yürürken, Jack’e bir dahaki gelişinde düğün elbisemi, daha doğrusu Jenners’tan bahar indiriminde aldığım en şık yaz elbisemi getirmesini sıkı sıkı tembihledim. Kelepirdi, vitrinde görmüştüm, ona âşık olmuştum ve onu almak zorundaydım.

Daha çok Edinburgh’un zengin çevrelerine hitap eden rahatsız kadın elbiseleri aslında pek de tarzım değildir. Fakat bu türünün cevheriydi. Kumaşı fildişi rengiydi, saten iç etekliği zarif peygamber çiçeği filizi desenleriyle süslüydü. Açık mavi saten kuşak, bel çizgimi harika gösteriyordu, sonunda elbiseyi alırdan da oydu.

Bu isteğime Jack’in rıza göstermeyeceğini hissetmiştim. “İlk yetişkin eğlencesine gidecek, küçük, coşkulu bir kız gibi görünüyorsun.”

Solomon Kulesi’ndeki aynada kendimi incelediğimde, iltifatına gülmüştüm. “Bu elbise seni haddinden fazla ufak gösteriyor. Sanki çocuk bir gelinle evleniyorum,” dedi omzumun üstünden bakıp ciddiyetle.

Sonra da yüzümdeki hayal kırıklığını görünce beni kollarına aldı. “Otuzunu geçmiş bir kadın gibi görünmüyorsun. On altı yaşında gibisin.”

“Keşke!” Zannedersen şımartılıyordum –hangi kadın olmak istemez ki. Dışarıdan, artık nasıl görünüyorsam görüneyim, içimde her yılı yaşamıştım.

Yirmili yaşlardayken Danny ile on yıllık evlilik hayatımda, Arizona'da her türlü korkunç olay geçmişti başımdan. Yoksulluk, mahrumiyet; neredeyse açlıktan ölecektim, yerlilerin dehşeti ve... yas. Hem de bir annenin başına gelebileceklerin en kötüsü -senelerce çocuksuz kaldıktan sonra bir tanecik sevgili bebeğini kaybetmek.

Dahası "haddinden fazla genç görünmek" seçtiğim meslekte büyük bir sakınca olabilirdi. Boyumun kısa olduğunun farkındaydım ve buna göre giyiniyordum. Bir kadın oyuncunun sahneye, oyuna çıkar-kenki özeniyle.

Gizlilik Garantili Bayan Müfettiş görüntüsünü sağlamak için çok çalışmışım.

Koyu bir dışarı kıyafeti, üstüme tam oturan ve münasip, uzunluğu bisikletime göre ayarlanmış ve bir buçuk metreden fazla olduğum yanılgısını veren siyah botlar.

"Şapkalarından hangisini getireyim?" diye sordu Jack.

Evdeki giysi dolabımdaki iki şapkayı düşündüm. Basit, süssüz fakat hakikaten ağır görünümlü. Kışın keçeden yazın hasırdan şapkalarla saçlarımı sakınleştirebiliyor ve saklayabiliyordum.

Kahkaha attım. "Hiçbirini. Mavi çiçeklerden sade bir taç istiyorum," dedim. "Beyaz açık ayakkabılarımı da unutma."

Gerçekten de çok güzellerdi, indirimden almıştım ve ayaklarım da küçücük olunca ayakkabılar da kelepirdi, günlük kullanılacak bir ayakkabı ve sağlam çizmelerim kadar rahat olmasa da.

“Düğünden önce belki de Edinburgh’a gelirsin,” dedi Jack umutla.

“Aksine gelmeye de bilirim.”

“Pekâlâ, bana bırak o zaman.”

Ona bırakabileceğimi biliyordum. Jack çok güvenilirdi.

Trenin yaklaştığını gösteren zil çalarken, “Anne-me düğün hazırlıklarında yapabileceklerinde yardım edeceğine inanıyorum –ve diğer konularda da parlak fikirleri bırakacağına. Neden bahsettiğimi biliyosun değil mi?” dedi Jack.

Anlaştık dercesine başımı salladım. Bu sert uyarı gereksizdi.

“Dikkatli davran, Rose. Bu tarz muammalı işlerle uğraşmanı istemiyorum. Unutma ki ailem biz gitikten sonra burada yaşayacak. Köy hayatı neye benzer bilmezsin. Çok gururludurlar ve iyi bir itibarları var. Alay konusu olmalarını istemeyiz.”

Benim Gizlilik Garantili faaliyetlerimin epey zalim bir değerlendirmesiydi bu sözler, diye düşündüm, fakat hassasiyetinin ailesinden kaynaklandığını anlıyordum.

Tren duman çıkararak geçti, alacağı tek bir yolcu için peronda sabırsızlıkla tısladı. Camdan eğilen Jack’le beraber, karşılıklı son öpücükten sonra, unvanlı mağrur istasyon şefi, istasyon memuru ve kapı görevlisi olarak, mütevazı göreviyle, söylenilen zamanda, düdüğünü çaldı.

Duman izi raydaki dönemeçte kaybolana kadar elim havada orada kaldım. Eve gitmek için kıvranan

kapı görevlisi, nazikçe iyi akşamlar dileyip arkamdan kapıyı kapattı.

Tren istasyonu, Katolik kilisesi gibi, köyle aynı güzergâh üzerindeydi; ben de bunun taziyelerimi sunmak üzere Bayan Aiden'a uğramak için altın fırsat olduğunu fark ettim.

Nasıl olduğuna bakmak için teklifsiz bir ziyaret. Ancak bir an için kendimi kandırmadım, aklımda neler olduğunu tam olarak biliyordum.

Evin kapısı açıldı. Kimse kapıyı çaldığını duymadı. Sesler duyunca içeri girmenin uygun olacağını sandım, ağzına kadar siyah örtülere bürünmüş kadınların toplandığı bir odayla karşılandım.

Ortalarında yeni birinin geldiğini fark edince konuşmaları noktalandı. İfadeleri kaygılı ve utangaçtı, başlar bana çevrildi. Sebebini biliyordum. Bu ölü papazın dirilmesi idi, hem Katolik olmayan biri ve bir yabancı olarak burada işim yoktu.

Ancak, Bayan Aiden odadan çıktığını görünce hızla üzerime atıldı ve "Bayan Faro, cenaze cuma günü. Yeni yardımcı papazımız çoktan yola çıktı, pedere yardımcı olsun diye piskopos tarafından gönderilmiş -pederin romatizması vardı ve uzak bölgeler fazla geliyordu..." Gözleri yaşlarla doldu. "İsterseniz cenazeye gelin."

Peder McQuinn ile evlilik bağıyla akraba olduğumuzu unutmuş muydu?

"Peder McQuinn'i taşımanıza yardım eden adamla tanışmak istiyordum..." dedim korkarak.

Bana dik dik baktı. "Ben de isterdim. Ama size dediğim gibi, onu daha önceden hiç görmedim. Bunda

tuhaflık yok. Manastır'a giderken yollarının üstündeki Eildon'dan pek çok yabancı geçer."

"Nasıl bir görüntüsü vardı? Çiftliklerden birini ziyaret ediyor olabilir miydi?" diye sordum yüksek sesle, sağırlığına hürmet ederek.

Bayan Aiden başını salladı, soru onu çılgına çevirmişti sanki. "Nasıl bir adamdı hiç dikkat etmedim." Sonra boğucu bir hıçkırıkla, "Belki de şeytanın ta kendisidir —o an tek düşündüğüm buydu. Tek istediğim pederi kiliseden eve taşıyacak cüsseli güçlü bir adamdı. O zaman hâlâ yaşayabileceğini düşünmüştüm. Onu kurtarabileceğimizi. Fakat çok geç kalmıştık."

Konuşurken eline bir mendil tutuşturdum. Neden bu kadar meraklandığıma ve onu böyle üzdüğüm için neden kendimi kötü hissettiğime anlam verememişti.

Yarın, belki, Bayan Aiden, sakın kafayla olay yerine böylesine tesadüfen gelen yabancı hakkında bazı önemli ayrıntıları hatırlayabilecekti.

Pederin katili olduğuna son derece kuşkuyla baktığım adam. Günah çıkarma kulübesinde gizlenen kimliği belirsiz kişi, beni izleyen adam çıkacak olursa hiç şaşırmazdım.

Eildon'a gelmemle beraber neden izlenseydim ki ve bunun Danny McQuinn'in yaşlı kuzeninin cina-yetiyle ne bağlantısı vardı, en ufak bir fikrim yoktu.

On Bir

Mutfak camından neşe saçan lamba ışığı, çiftlik yoluna çıkarken yolumu aydınlatıyordu. Işık, Jack'in anne babasıyla şömine başında akşamın geri kalanını sıcak bir sohbet ederek geçirme konusunda, her nedense beni cezp etmeyi başaramadı.

İki sohbet konuları olacaktı, düşün –benimki ve cenaze –Peder McQuinn'inki. Her iki konuda da uygunsuz sorularına cevap vermeye halim olmadığından, evin önünden parmak ucumda geçip, ahıra gittim.

Orada Thane gelişimi sevinçle, üç iyileşmiş ayağının üstüne kalkarak karşıladı. Kollarımı boynuna doladım, yanına, samanın üstüne oturdum.

Charity aşağıya bize baktı, küçümseyişini pek de örtmeyerek homurdandı. Hiç de dost canlısı değildi, yaşlı hayvan, kendi halinde yaşıyor, diye düşündüm, Thane'e fısıldadığım gibi. Thane'e bütün dertlerimi anlattım, Jack hakkındaki kaygılarımı, doğru mu yapıyorum diye. Ya da başka bir şansım var mıydı?

Thane anlar gibi görünüyordu, beni neşelendirmek için, ince tahtaya sarılı elini kaldırdı. "Keşke eve dönsek," dedim. "Solomon Kulesi'ni ne kadar özledim."

Thane bunu da anlamıştı.

Bunaldığımı hissederek odama çekildim. Jack'in anne babasıyla bir hafta daha geçirip gitme fikri kafese tıklamak gibiydi; çok rahat, iyi bakılan, fakat yine de tuzak olan bir kafese. Thane'in tahtası çıkar çıkmaz ve Bay Macmerry ayağı iyileşti der demez, nefes almak için kısa süreli de olsa Edinburgh'a dönecektim.

Bu arada Jack'in uyarısını tamamen göz ardı edip, Peder McQuinn'in zamansız sonuyla ilgili gizli soruşturmalarla vaktimi dolduracaktım.

Kilisede ne gördüğümü biliyordum. Ölü bir adam görmüştüm –ve öldürülmüştü. Bayan Aiden'in açıklaması beni tatmin etmemişti. Doktorun ya da Jack'inki de.

Bütün olasılıklara karşın, pek çok cinayet davamda içime doğan sezinlemeye inatla sahip çıktım. Yarın Bayan Aiden ile taş zemindeki ıslak lekenin dikkatle yok edildiğini ele alınca olay çözümlenecekti.

Bu ilk ipucuydu.

Bayan Aiden, pederin sarsıcı ve beklenmeyen ölümüne karşın, Jack'in mantıklı açıklaması gibi, lekeyi fark edince, kan lekesinin, kilisenin kutsallığına saygısızlık olduğunu mu düşünmüştü? Papazın eve taşınmasından sonra da, yer paspası ve kovayı yüklenip çabucak olay yerine mi dönmüştü?

Sağduyum kimsenin, böylesine allak bullak olmuşken, kiliseye geri dönemeyeceğinde ısrarlıydı, öyleyse su ve sabunla faal temizleme eylemi önceden tasarlanmış olmalıydı.

Bu akıl yürütmede tek bir istisna söz konusuydu –yeri silen kişi Peder McQuinn'in katiliydi.

Öyleyse, yarın ihtiyacım olan tüm kanıtlara sahip olacaktım.

Ancak yarın, yeterince erken olmayacaktı.

Ertesi sabah kahvaltıda, artık alışlagelen soru, bugün ne yapmaya niyetlendiğim soruldu. Aldatmacayla fazla bir şey kazanamayacağımı anlayınca, papazın kâhyasına çiçek götürmek istediğimi söyledim.

Jack'in babası başını salladı onaylayarak, "Evet, küçük hanım. Öyle yapın. Bahçede birkaç hoş gül var."

Bay Macmerry, "Sence de olur mu, Jess?" diye sorarken ben de karşımdaki Bayan Macmerry'nin sirke satan ifadesine takıldım.

Hafif bir baş sallaması geldi cevap olarak, eline bir sepet taktı ve bahçeye doğru arkasından izledim onu. Makasının ne denli bir ustalıkla en güzel açmış çiçeklerini ayırdığını seyrettim.

"Fazlaca vazosu vardır zannedersem, sepetimi geri rica edeyim."

Papaz evi önümde belirince, bir kez daha alıkoyulacağımı hissettim. Belli ki, köyde Bayan Aiden'a çiçek getirmeye niyetlenmiş olan sadece ben değildim.

Bir küçük kadın topluluğu kapının önünde toplanmıştı.

Yaklaştıkça inleyişlerinden, cidden fena bir şeyler olduğu anlaşılıyordu. Sarsılmış beyaz yüzler, bana çevrildi.

"Ne oldu?"

"Bayan Aiden. Düşmüş..."

"Merdivenlerden düşmüş."

"Yaralanmış mı?" Gereksiz bir soruydu —uğursuz görünen Yunan trajedi korusu gibi hallerinden zaten olabileceklerin en kötüsünden korkmuştum.

“Ölmüş...”

“Evet, (hıçkırarak) düşünce zavallı, boynunu kırmış...”

“Yeni rahip bulmuş onu...”

“Peder Boyle...”

“Edinburgh treniyle bu sabah varmış...”

“Peder McQuinn’in cenazesine önderlik etmeye geldiğini sanırken...”

“Şimdi ikisini de son yolculuğuna uğurlayacak!”

(Bu sözle beraber koro halinde hıçkırıklar yükseldi.)

“Pencereyi açık bulmuş...”

“Kapıyı hiç kilitlemezdi, Meggie...”

“İşte şurada, merdivenin başında yatıyor...”

Beni tanımasalar da eve gireyim diye kenara çekildiler. Belki de orada işim olduğunu, yetkili olduğumu düşünmüşlerdir.

Bayan Aiden, artık merdiveninin başında yatmıyordu.

Mutfaktan gelen sesler Bayan Aiden’in yerinden kaldırıldığını gösteriyordu. Bedeni kanepenin üzerinde uzanıyordu. Ölü papazın tabutunun durduğu salonda.

Daha evvel tanıştığım Doktor Dalrymple, çıt diye çantasını kapattı, polis memuruna muhtemelen ölüm belgesi gibi bir kâğıt parçası uzattı, küçük bir deftere hararetle ayrıntıları karaladı, ağırbaşlı tutumu duruma tam oturuyordu.

Yeni papaz, Peder Boyle, siyah cübbesinden ve kebinden kendini belli ediyordu, ölü kadının yanında diz çökmüş ellerini tutuyordu. Dudakları dua halindeyken, kıpırdıyordu.

Dörtlük, yas kıyafetiyle fötr şapkalı ince bir adamca tamamlandı. Bu adam, ketum ve işgüzar görünmeye çalışan, gerginlikle mezurasını sallayan, durmuş nazikçe sırasını bekleyen, yerel inşaatçı ve marangoz Bay Symons'tu.

Doktor, elimde çiçek sepetimi kavramışken kapıda beni gördü. Başını salladı. "Hazin bir görev, canım. Gerçekten de hazin."

Yeni papaz ayağa kalktı. Uzun, bıyıklı, sert yüz-lüydü; aksi halde fark edilmezdi. Otuz ila kırk yaşlarında olmalıydı. Her nedense, onun genç bir rahip olmasını tasavvur etmiştim.

Ona Bayan Faro olarak tanıtılmıştım, bunu düzeltmeye halim yoktu, sordu: "Arkadaşı mıydınız?"

"Pek sayılmaz. Yeni tanışmıştık. Peder McQuinn ile evlilik bağıyla akrabayım." Kaşlarını çatıp bana ciddiyetle baktı, "Anlıyorum, anlıyorum." Tam açıklayacakken Bay Symons, acilen papazı rica edip söyleyeceklerimi yarıda kesti. Orada ayakta kalakalınca ne yapacağımı bilemedim. Dört iri adam için oda küçüktü, hepsi bana tepeden bakıyorlardı. Herkesin uğraşacak işi vardı, benden bir şeyler umar gibiydiler, yapacak bir şeyim olmayınca çiçekleri işaret ettim.

"Geldim... Bayan Aiden'a bunları getirmek üzere." Sonra aniden öfkeli gözyaşlarımla, "Nasıl olur ki... merdivenlerden düşmek, demek istedim... insan öldürmez!"

Bu feverana hepsi şaşkın ve rahatsız baktılar, utan- gaç ifadeleri ihtiyaçları olan son şeyin duygularını kontrol edemeyen bir kadının varlığı olduğunu söylüyordu apaçık. Doktor nazikçe beni kapıyı kapatan polis memurunun arkasından koridora kadar geçirdi.

“Çok yazık,” diye iç çekti doktor. Ben Peder McQuinn kazasının âdeta cinayet olduğu hakkındaki sorularımı sormamayım diye kendimi tutarken, “Hemen hemen bütün ölümler evde olur, bilirsiniz,” diye ekledi nazik ve yatıştırıcı olmak niyetiyle.

“Çağırıldığımda, zavallı bayana yapılacak müdahale için çok geçti,” diye devam etti doktor, polis memuru bize yaklaşıırken.

Bayan Rose Faro diye takdim edilmem düzeltilmeden, “Peder Boyle, doktorun nerede oturduğunu öğrenmek için çıldırmışçasına kapıma geldi,” diye araya girdi Memur Bruce.

Peder Boyle, polis evini, böyle çabuk bulduğu için şanslı diye düşündüm. Buna polis merkezi denmezdi. Daha ilk bakışta, Eildon’un bu tarz kurumlardan yoksun olduğu apaçık ortadaydı.

“Bir şeyler yapmam için çok geçti,” dedi Doktor Daryl Imple. “Gittikçe sağırlaşıp da hiç hasta olmazdı. Onu en son ne zaman muayene ettiğimi hatırlamıyorum. Her hava koşulunda dışarı çıkardı, kışın Peder McQuinn’in kötüleşen romatizması için sık sık ilaç alırdı.”

Doktor durdu, hüznle başını salladı. “Peder Boyle’un ağır işlere bakması, etrafa dağılmış, tepelerdeki cemaati ziyaret etmesi, planlanmıştı. Romatizma dışında gayet sağlam görünüyordu.” İç çekti, “Ancak asla bilemezsin. Can her an çıkabilir ve kaza kendine yol arar,” diye ekledi kederle.

“Gördüğüm anda zavallı kadının ölü olduğunu anladım,” diye araya girdi polis memuru. “Soğuktu, bilirsiniz. Kaza gece olmuş olmalı.”

Başını kaldırıp merdivenlerin kısa aralıklarına bakınca, doktor başını salladı. “Yatak odaları yukarıda, sanırım karanlıkta bir şeyler almaya iniyordu. Gördüğünüz gibi tuvalet koridorun tam yanında,” diye ekledi titizlikle. “Ayağı merdiven halısının aşınmış bir tarafına takılmış...”

Merdivenlere doğru baktım. Kata uzanan pek de dik olmayan on basamak vardı. Yolun ortasında, yırtık halı parçası vardı.

Genç bir bayan birkaç çelenkle gelince hep beraber geri çekilmek zorunda kaldık ve ardından da sâlona koşturdu bayan.

Doktor homurdanarak, “Hazin bir görev, gerçekten de,” diyerek çıktı. Ben de kâhyanın ölümcül düşüşüne cevap bulabileceklermiş gibi, merdiven aralıklarına kaş çatan polis memuruyla kalakaldım.

Etrafına bakıp bağırdı ve işe koyuldu.

Yarısı pelerinler, koltuk değnekleri ve şemsiyeler yığılı portmantoyla kapanmış olan halının katlı kısmında suçlu ev terliği yerde duruyordu.

Polis memuru terliği kaptı, elinde çevirdi. Terlik şişlikler ve nasırdan eskimiş ve yıpranmıştı. Bayan Aiden’in ağrıyan ayağı rahat etsin diye bekleyen eski bir arkadaş.

“Doktor onu muayene ederken siz burada mıydınız?” diye sordum. Terliğe iyice yoğunlaşmış bir halde bakarken başını salladı. Sanki terliğin söyleyeceği ilginç bir şeyler olabilirmiş gibi.

“Kollarında yara bere var mıydı, dikkat ettiniz mi?”

Ürkerek baktı bana. “Göremezdim, uzun kollu gecelik giyiyordu. Neden sordunuz?”

Dikkatimi basamaklara çevirdim. “Bayağı tuhaf.”

“Ne bakımdan tuhaf?”

“Hiç merdivenden düştünüz mü?” diye sordum.

Bunu duyunca kahkaha attı. “Çok şükür... çocukluğumda da şimdi de defalarca.” Bana baktı, sorum karşısında hâlâ şaşkıındı.

“Ben de çok defa düşmüşümdür. Yaşadığım evde dik sarmal merdivenler var... bunlardan çok daha dik.”

Birden tedirgin oldu ve meraklandı, sordu: “Yani?..”

“Peki, ilk olarak pek çoğumuz gibi dengnizi kaybettiğinizde ve düşeceğinizi anlayınca ne yaparsınız?”

Kaşlarını çattı, bir an düşündü ve “Elimi kolumu uzatırım –bir şeyler kapmak için,” dedi.

“Ben de. Bu doğal bir durumdur. Sonuç olarak da ağır yaralar alırız.”

Başını salladı ben konuşurken, aklı karışmış görünüyordu. “Ancak halı kaplı birkaç basamaktan düşüp boyun kırmak, memur bey? Boynunu kırmak için bir buçuk metreden daha fazla bir yükseklikten tepetaklak yere düşmüş olması gerekmiyor mu?”

“Nereye varmak istediğinizi anladım. Söylediğiniz gibi, bu tuhaf, ileri sendelemiş ve yuvarlanmış olmalıydı diye tasavvur ediyorsunuz.”

Polis memuru düşüncelere dalmış çenesini ovuşturuyordu.

“Bakabilir miyim?” Terliği elinden alarak elimde çevirdim, titizlikle inceledim. Tabanı sürekli su görmekten incelmış ve eskimişti.

“Dikkat edin,” dedim. “Görünürde hiçbir iz yok –topuk yok, başka bir çıkıntı yok.”

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz, bayan?”

“Bayan Aiden, terlikle, aşınmış bir halı parçasına takılmanın itici kuvvetinden daha şiddetli düşmüş gibi görünüyor.”

“Belki de haklısınız. Ancak hiçbir zaman bilemeyeceğiz, değil mi?”

Mutfak kapısı açıldı ve Peder Boyle dışarıda göründü. Sesimizi duymuş ve merdivenlerde takılıp kaldığımızı görünce şaşırmişti.

“Ah, hâlâ buradasınız. Biraz konuşabilir miyiz, memur bey?”

Polis memuru ortadan kaybolurken, ben de aşınmış halıya bakmakta karar kıldım. Merdivende diz çöktüğümde, dik köşelerinin yıpranmış olduğunu gördüm. Fakat Bayan Aiden’in ölümcül kazasına sebep olan bu değildi.

Halıda keskin bir bıçakla açılmış türden bir kesik vardı, yaklaşık on beş santimetre uzunluğunda, yıpranmış ipliklerin aksine, yeni ve temiz teller çıkıyordu kesildiği yerden.

Ani bir ürperti hissettim, içimde tuhaf bir parıltı beni derinden sarstı. İnandığım gibi Peder McQuinn cinayete kurban gittiye, Bayan Aiden’a pederi eve taşımakta yardım eden adama ne olmuştu?

Yoldan geçen gizemli adam, soruşturmanın hedefi olacak olan adam.

Bayan Aiden’ı da öldürmesi mümkün müydü? Böylece kimliğinin meydana çıkma ihtimali de Bayan Aiden ile birlikte gömülecek miydi?

“Fakat neden?” Çözüm bekleyen soru duruyordu. Her cinayetin bir nedeni, bir amacı olmak zorunda. Kimliği belirsiz bir adam Eildon’a Katolik papazı

alelacele katletme amacıyla neden gelmişti ki? Bir de kâhyasını?

Çok anlamsız geliyordu.

Bahçeye gittim. Kadınların çoğu kapının önünden gitmişti.

Yol boyunca yürürken arkamda ayak sesleri duydum. Polis memuru arkamdan gelmişti dışarı çıktığımda. “Kirli iş, bayan,” dedi.

“Yargıca iş mi çıktı?”

Şaşkınlıkla bana baktı ve kahkaha attı. “Bu kez değil. Ev kazalarına o bakmaz. Şüpheli bir durum yok.”

“Bundan emin misiniz, memur bey?”

“Merdivenleri mi kastediyorsunuz?” Omuz silkti. “İlginç bir kuram.” Alnını kaşımak için şapkasını itti, “Oldukça şaşırtıcı bir tetkik.”

Polis memuru benim düşüncelerimi seslendirerek, “Fakat papazın kâhyasını kim öldürmek ister ki?” dedi.

Ona halıdan, kasten kesildiğinden, bahsetmek istedim, fakat bu hayatî ipucunu şimdilik kendime saklamaya karar verdim. Başını katiyetle sallarken: “Sadece tesadüftür bu kazalar. Hayat böyle. Ancak ümit edelim de bizi yakalamasın,” dedi.

Tartışmanın boş olduğunu bildiğimden, “Umarım, yakalamaz,” dedim. Konuşmasına devam etti. “Kısa bir süre içinde burada evleniyorsunuz, anladığım kadarıyla?” diye sordu kibarca.

“Evet,” dedim; başını salladı. “Genç Jack’i küçüklüğünden beri tanırdım. Keşke onun kadar şanslı olsaydım.”

“Nasıl yani?”

“Büyük Edinburgh suçları had safhada dedektiflik işleridir. Buraya benzemez. Kaçak avcılıktan öteye geçmez çoğu zaman burada suçlar; lort hazretlerinin bekçisi insan tuzaklarıyla çaresine bakıyor. Derken yirmi dört saatte iki ölüm vakamız oldu.” Vahşice güldü. “İşler canlandı.”

Sessiz kaldım, bana merakla bakıp, “Bu arada babanızı tanıyorum, Müfettiş Faro,” dedi.

Jack’in de beni uyardığı gibi haberler çabuk yayılmıştı. Andrew Macmerry, şüphesiz, müstakbel gelininin ünlü bağlantısıyla övünmeye pek hevesliydi.

Yıllar önce bir dava üzerine buraya gelmişti. Harika bir adam...” Bana kurnazca bakıp, boyumun kısas olduğuna, yanıltıcı görüntüme aldanıp, “Sanırım, bir delikanlı olsaydınız babanızın izinden giderdiniz,” dedi.

Ne sinir bozucu varsayım! “Şu halimle de layıkıyla yapabilirdim,” dedim soğukça. Sonra daha yaratıcı bir karşılık verdim. “Babamın yardımcısı Danny McQuinn ile tanıştınız mı?

Bir an düşündü. “Bir anlık görmüşlüğüm var. Zannedersem Bay Faro’nun yanındaki delikanlı. Bu bölgeyle bir bağlantısı var, diye hatırlıyor gibiyim.”

Tebrikler polis memuru diye düşündüm ve dile getirdim bunu. “Danny McQuinn benim kocamdı, yaşlı papaza evlilik yoluyla bu yüzden –bağlıyım–bağlıydım.”

Ürpererek baktı bana. “Evli misiniz?”

“Dulum artık –senelerdir.”

“Üzgünüm, bayan –madam, diyecektim. Jack’in nişanlısı oluyorsunuz, Bayan Macmerry, sizden hep Bayan Faro diye bahsetmişti.”

Bu da Jack'in annesinin bir tanecik sevgili oğullarının başka adamın dul bıraktığı kadınla evlendiğini kimsenin bilmek istemediğini doğruluyordu.

İfademe bakınca, polis muavini acilen konuyu değiştirdi. "Aileyi polisler yürütüyor demek. Bu da kazalarımıza duyduğunuz ilgiyi açıklıyor."

Bu bir soruydu ve ben de cevap vermeyince, omuz silktili. "Doğrusunu söylemek gerekirse, polis gücündeki tüm çalışma hayatım boyunca gerçek suçlarla ilgili kaza ve kastı hemen ayırt edecek tecrübem olmadı. Eildon'da fazla hain oyun olmaz, göreceksiniz. Köyümüzün huzuruyla övünürüz. Bu civardaki en son kanun karşısı olay, manastır soyup soğana çevirme olmalı, zannedersem."

Cevap beklemeden birden isteklice, "Bayan Aiden kazasıyla ilgili Genç Jack ne diyecek merak ediyorum."

"Haberı yok. Dün gece, Peder McQuinn bulunduktan hemen sonra Eildon'dan ayrıldı..."

İç çekti. "Evdeki kazaların bir Edinburgh dedektifinin ilgisini çekeceğini sanmıyorum."

"Ya bunlar kaza değilse," dedim.

Bana uzun uzun baktı ve ıslık çaldı. "Öyleyse Bayan Aiden'in belki de düşmediğini –birinin merdivenlerden onu itmiş olduğunu düşünüyorsunuz. Uzak bir ihtimal –ama..."

Çenesini okşarken, birden çok heyecanlı göründü. Gözleri parladı. O anda kendime bir müttefik bulduğumu, bana inanmaya hazır biri olduğunu anladım.

Bir şevkle, Eildon'da kaldığım günlerde hiç de niyetlenmediğim bir şey yaptım.

El çantamı açıp, ona kartımı uzattım.

Kartı okuyunca, gözleri yuvalarından fırladı ve bir kez daha ısıklık çaldı. "Gizlilik Garantili Bayan Müfettiş. Gerçekten de inanamıyorum... Bayan McQuinn. Çok -şey- görünüyorsunuz."

"Saygın... aradığınız kelime bu muydu?"

Kahkaha attı. "Siz genç bir bayansınız, cinayet gibi kirli işlerle işiniz olmaz. Genç Jack müstakbel karısının kendisiyle aynı meslekten olmasına... ne diyor?"

Gülümsedim. "Bunu hoş görüyor."

"Onu kutlarım. Pek çok adam hoş görmeyecektir. "Çok olağan dışı, tamamen erkeklere ait bir dünyada bir kadın."

Lafı ağzımdan almıştı, kıkırdadı. "Başka seçeneği yok, öyle değil mi? Bu mesleğin size babanızdan kalıtımla geçtiğine, doğuştan içinizde var olduğuna boyun eğmek zorundaydı. Pek güzel. Genç bir adam olsaydınız sanırım, Edinburgh Polis Teşkilatına katılırdınız," diye tekrarladı.

Bu sakıncasız varsayıma bu kez boş verdim. Şu noktada, Memur Bruce ile erkeğin dünyasında kadının yerini tartışacak isteğim yoktu.

"Sizinle tanışmak müthiş bir zevkti Bayan McQuinn," dedi; şapkasını çıkarmasıyla pırlıl pırlıl parlayan kel kafasının altındaki, orta yaşı geçmiş beyaz bıyığıyla neşeli, yusuvarlak dinç yüzü ortaya çıkmıştı. Bilardo topu gibi pürüzsüz derdi Jack. Bu görüntü değişikliği yaşına on yıl ekleyeceği yerde, onu çok savunmasız gösteriyordu.

Memur Bruce'un muhtemelen emekliliği yakındı.

Ona arkadaşlık etmemden vazgeçmeye niyeti yoktu, bana gülümseyerek, "Belki de polis merkezine bakmak istersiniz?" dedi gururla.

Tam da beklediğim davetti bu.

On İki

Memur Bruce'u, cadde boyunca, ardından izledim. Yürümekten ziyade, düzenli adımlarla ilerliyordu. Resmigeçitteki eski bir asker gibi çevik ve gösterişliydi, arada sırada yoldan geçenleri, daha çok da alışveriş sepetleriyle dışarı çıkmış çocuklu kadınları selamlıyordu.

Onun yanındayken, arkamızdan baktıklarını hissediyor, rahatsızlık duyuyordum. Memur Bruce'un ciddi tavırlarının, köy sakinlerinin arasında, Jack Macmerry'nin nişanlısının koruyucu gözetim altına alındığını gördükleri dedikodusunu yayacağından kaygılıydim.

Sonunda, gösterişsiz, fil dişi kaplı bir kulübenin önünde durduk. Kulübe, iki muntazam çiçek sırasının arasına doğru süzülen bir yolla, ana caddeden içeride kalmıştı, penceresinde iri harflerle yazılmış "Polis" tabelası vardı.

Belli ki Eildon'da nizamaya acil ihtiyaç söz konusu değildi. Gözümden mi kaçmıştı tabela ya da aceleyle yanından geçip mi gitmiştim, Peder Boyle'un şansına bir kez daha hayret ettim. Melekler ve yerini bulmuş birkaç iyi dua o sabah burayı bulmasına yardım etmiş olmalıydı.

Bayan Bruce, merakla eteğinin arkasına gizlenen iki küçük çocukla kapıyı açtı. Benim yaşlarımdaydı. Bir zamanlar güzeldi, fakat ağzında keskin, sevimsiz çizgiler oluşmaya başlamıştı.

Genç bir kadının kendi haline bırakılmaya alışmış yüzüydü bu:

“Girin. Mutfakta bulunmaktan rahatsız olmazsınız değil mi, Bayan Faro?” Köyde dedikodu almış yürümüştü ve Bayan Bruce benim kim olduğumu biliyordu. Polis memurunun özür dilercesine bakışı, memurun, Bayan Bruce’a uygun zamanda açıklayacağını söylüyordu bana.

Bayan Bruce da bir yönüyle şaşırtmıştı beni. Kendisi ve çocukları, orta yaşlı kocasından beklemiş olduğumdan çok daha küçüktü.

Jack’in babası sonradan bana bunun memurun ikinci evliliği olduğunu ve Mary Bruce’un bir süre Jack ile arkadaşlık ettiğini söyledi. Babasının kurnaz bakışları Mary Bruce’un o yönde “ümit” besleyip hayal kırıklığına uğradığını ima ediyordu.

Belki de önüme çay ve yağlı çörekler koymuş ve mutfak masasına eskileri yâd etmek üzere yerleşmişken Mary Bruce’un aklında bunlar vardı. Ne de olsa, Jack buralarda meşhurdu ve kadınların düğün kıyafetleri, karşılama, misafirler ve balayına dair gevezelikleri köyde ağızdan ağza hızla yayılacaktı.

İtiraf etmeliyim ki bunların hiçbiri ilgimi çekmiyordu, özellikle de iki çocuk, tüm ilgilerini verecekleri değerli bir hedef olduğumda karar kılmışlarken. Fincanı sımsıkı tutmakla uğraşırken ve yağlı çörek yiyip bir çift küçük şeytana gülümseyen bakışlar atıp,

bir taraftan da reçelli ellerin her an eteğime yapışma tehlikesini savuştururken çay içmek tehlikeliydi.

Annelerinin yavrularına kendilerine gelmeleri için, arasına tiz sesiyle verdiği komutların girdiği, zarif sohbetine cevap vermeye çabalamak hiç de kolay iş değildi, annelerinin elleri sürekli havada, ceza gelmesi yakındır diye gözdağı veriyordu.

Bir kez daha Eildon'daki bu günlük hayat kesitinde kendi sıkıntılarımın uzaklımı. Memur Bruce'un kendi mutfak masasında hiçbir suretle sert bir amir olmadığı hemen ortaya çıkmıştı. Fark etmiyormuş gibi görünerek çekinircesine gülümsedi. Babamın bilgece görüşü aklıma getirdi bu hali: Merkez Büro'da başı çekenlerin pek çoğu, mutfaklarında toz bezi kadardır.

Pek şiddetli çocuk çılgılığı krizinden sonra, rahatsızlığımı fark edip lafa girdi Bay Bruce:

“Genç bayanı buraya polis hücremizi göstermeye getirdim, Mary.”

Bayan Bruce çocukları kenara itip yüksek sesle karşı geldi: “Polis hücresi demek! Öyle diyorsun ha! Olmasa keşke!” Bizi koridora kadar geçirdi.

“Bir tek oda, penceresinde de birkaç demir parmaklık var,” dedi memur özür dilercesine. “Tam bir hücre sayılmaz.”

“Hiç de olmasaydı keşke, Tom Bruce, seni uyarıyorum,” diye tekrar etti karısı. Bana dönüp ekledi. “Söyledim ona, buraya bir mahkûm tıcarsa o zaman ben giderim, anneme dönerim ve çocukları da yanıda götürürüm.”

“Bu o kadar da tehlikeli değil... defalarca söyledim ona,” dedi Tom biraz bastırılmış bir gülümsemeyle.

“Hem tek bir geceliğine kalır, sonra da mahkûm, gereği yapılmak üzere polise teslim edilir.”

“Sana söyledim, bir gece, sabahında hepimiz boynumuz kesik uyanmamız için yeterli.” Kanun ve düzenin sıkı bekçisi olan kocasına zerre kadar güvenmeyen karısının öfkeli cevabıydı bu; o zaman onunla ne diye evlenmişti merak ediyordum.

Lafı değiştirmek isteğiyle bana döndü Bay Bruce. “Belki de hatıralarımızdan bir parça görmek istersiniz...”

“Tabii, hatıra. Sırf bir sürü eski döküntü. Çocukların görmesini hiç istemediğim şeyler. Çocukların rüyalarına girer o korkunç resimler. Bir kadının midesini bulandırmaya yeter.” Bayan Bruce’un uyarılarıydı bunlar.

Ancak iki çocuk da avazları çıktığı kadar bağırıp paldır küldür birbirlerine girince, Bayan Bruce kardeş katili olmalarını önlemek için hemen atıldı.

Hapishane hücresi tek gecelik konaklama için oldukça rahattı. Yastıklı bir yatak, özenle katlanmış battaniye, sandalye, masa ve çamaşır leğeni, hepsi birden sabırla hiçbir zaman gelmeyen mahkûmu bekliyorlardı.

İslah ve sınırlama mekânı olarak, birkaç ufak eklemeyle, hücrenin pek çok yol kenarı hanına taş çıkartabileceğine hüküm verdim. Gerçekte, Rahibe Mary Micheal’ın Saint Leonard Kilisesi’nde inzivaya çekildiği hücreye bakılırsa burası fazlasıyla iyiydi.

Demir parmaklıklı pencere çok az caydırıcı olsa da, kapının dışındaki sürgü ve kilit kararlı bir kanun kaçağının kaçma isteğinin önüne geçemezdi.

Küçük sarsak masasının üstüne hararetle evraklarını yayan Memur Bruce hücresiyle çok gurur duyuyordu. *The Illustrated London News*'ten¹⁵ cinayetler, çeşitli gazeteler ve grafikli gazete reklamları, yaratıcı sanatçıların adam yaralamayla ilgili korkunç izlenimleri, boğaz kesmeler, idamlar ve türlü türlü infazlar.

Benden beklenen nazik ilgimi ortaya koyunca, o da bu günün gerçekten de harika bir gün olduğunu, benimle karşılaşmanın da güzel bir tesadüf olduğunu söyleyip durdu.

Kibrinden neredeyse çatlayacağını fark ettim. Hiç yenilenmemiş ve yaklaşık yirmi yıl önce zayıf haline göre tasarlanmış bir üniformanın içinde her hareketi, sımsıkı iliklenmiş düğmelerini patlamakla tehdit ediyordu.

“Geçen onca sene, Bayan McQuinn... En sonunda avcılık değil, ağaca tırmanmış bir kedi değil, elma aşırın çocuklar değil, gerçek cinayetler, gerçek bir cinayet ihtimali,” dedi olabileceklere mutlulukla gülümseyerek.

Konuyla ilgili karısının duyguları ne olursa olsun, Memur Bruce öldüğünü ve cennete gittiğini düşünmüş olmalı diye düşündüm; çünkü hep bütün hayatı boyunca bunun hayalini kurmuş. Protestan kilisesinin eskilerinden, inançlı bir Hristiyan olmasaydı, uzun süreli olaysız görevini mazur göstermek adına, böyle bir cinayeti çözme fırsatı için dua ederdi zannedersem. “Evet, şimdi de gerçeklere bakalım—onları gördüğünüz gibi. Ta en baştan rica edeceğim,”

15 *The Illustrated London News*: İngiltere’de yayımlanan haftalık güncel haber dergisi.

dedi canlı bir şekilde. Benzer bir olaya dair boş ümitler beslerken, muhtemelen prova edip durduğu sözlerdi bunlar.

Ben konuşurken, kilitli bir dolaptan büyük bir defter getirdi. Bir seyir defteri; gerçekten de bomboş bir defter olduğu çıktı ortaya, yine de Edinburgh'da bıraktığım rapor defterime özlem duymama sebep oldu. Aklıma gelecek son şey Eildon'da onun işe yarayacağıydı.

“Başından söylemek gerekirse, Peder McQuinn'in ölümünün kaza olmadığından eminim...”

Bu çarpıcı feveranımın Jack'in inançsızlığı gibi karşılık bulmadığına rahatlamıştım. Âdeta kel kafasına doğru kaybolan kaşları dışında, yorum yapmadı. Sakince kalemle mürekkep çıkararak her ayrıntıyı kaydetmeye hazırlandı. Dikkatle papazı ve kanlı kandili buluşumu dinlerken, arada sırada bazı ayrıntıları tekrarlamamı rica etmek ve kendi sorularını eklemek için hikâyemi kesiyordu.

Bunları yaparken, derin düşüncelere ve yoğunlaşmaya yorumlanabilecek bir tavırla dudaklarını emiyor, kaşlarını çatıp, göz kapaklarını sımsıkı kısıyordu. Ben de bir kez daha onun bütün hayatı boyunca nasıl da bu anı özlediğini, bu boş hücreli mazbut polis evinde, çabalarının takdir edilmesini, yeteneklerinin faaliyete geçmesini nasıl da sabırla beklediğini düşünüyordum.

Edinburgh şehir polisi için ne büyük kayıptı! Gayretleri Merkez Büro'ya nasıl da faydalı olurdu!

“Zaman çizelgesi yapalım, lütfen, Bayan McQuinn. Diliyorum ki çizelge olayların çözümüne epeyce yardımcı olur.”

Bu adam içimi okuyordu, diye karara vardım. O söylediklerimi not alırken olayların üzerinden yenden kronolojik sırasıyla gittim.

“Yani eski kocanızın bir yakınıni ziyaret etmek üzere dün gece saat sekizden kısa bir süre sonra kiliseye doğru yola çıktınız. Cesedi bulduğunuzda sekizi biraz geçiyordu. Bundan emin misiniz?”

“Eminim. Ayininin bittiği zamanın o zaman olduğu söylenmişti bana. Ben de epey sıkıntıyla dakikalara sayarak çiftlikte beklemiştim, aslına bakarsanız.”

Peder McQuinn’i ziyaretimin sebebini Macmerry’lere söylemememin nedenlerine girmek istemiştim. “Çiftlikteki saatleri sekizi vurana kadar bekledim ve hemen çıktım,” diye ekledim.

Korkunç ayrıntıları ve kilisede başkasının olduğuna dair şüphelerimi bir kez daha tekrarlayınca memur sordu:

“Kiliseden ayrılmanız ve yardım aramaya çıkmanız ne kadar sürdü?”

Başımı salladım. “Fazla uzun sürmedi. Yapabileceğim bir şey olmayacağını anlayınca... ölü olduğunu.”

Kaşlarını çatması bir duraksamaydı. Ben de aceleyle ekledim, “Böyle konularda biraz deneyimim var... Sonra da Jack’in babasına, çiftliğe koştum.”

“Yerel polisin ya da doktorun daha uygun olacağını düşünmediniz mi?” diye sordu bir nebze ayıplarcasına.

“Düşündüm. Ama ikinizden birinin nerede oturduğunu bilseydim... hem soracak kimse de yoktu etrafta,” diye cevapladım sertçe.

Başını salladı. “O saatte, bölge meyhanesindeki müşteriler hariç, Eildon’u terk edilmiş bulacağınıza

emin olabilirsiniz. Peki, hemen yan kapıda, papaz evindeki Bayan Aiden? Gidip ondan yardım istemek aklınıza gelmedi mi?”

“Daha neler! Gidip ona pederin öldürüldüğünü mü söyleyecektim! Elime geçen tek şey zaman kaybetmek ve duygularını kontrol edemeyen bir kadınla uğraşmak olacaktı.”

Tekrar başını salladı, bense devam ettim. “Bunlar olurken, Jack trenden yeni inmiş, eve varmıştı –o yüzden geç kaldık. Yanında getirdiği tazyıyla birlikte evde yaşadığım arbedeleri atlayacağım. Biz birlikte kiliseye koşturmadan önce saat yaklaşık dokuza çeyrek vardı. Daha önceden de söylediğim gibi ceset gitmişti, kandilin de yeri değişmişti. Kan lekele-ri yerden temizlenmişti.”

O ayrıntıları kaydederken ben de birkaç dakika bekledim.

Arkasına yaslandı. “Yani her şey hemen hemen yarım saat içinde oldu. Sonra ne oldu, peki?”

“Jack bunları tamamen hayal ettiğimi düşündü. O öyledir.”

O hoşnutsuz bakışı kendim mi canlandırmıştım, polis memuru konuşmaya devam ederken. “Ancak kiliseye gittiğimizde, Bayan Aiden neler olduğunu açıkladı: Yemek hazır demeye gittiğinde pederi sunakta nasıl uzanmış bulduğunu, yoldan geçen bir yabancıнын pederi eve taşımakta ona nasıl yardım ettiğini.”

Memur Bruce kalemını dişlerine vurdu. Peder McQuinn zannettiğiniz gibi öldürülmüş ise, demek ki böylesine alelade görünüp kaybolan yabancıнын, onun katili olduğu sonucuna gidilebilir.

“Ben de tam olarak böyle düşünüyorum!”

Bu da siz saat sekiz civarında vardığınızda ve o şüpheli hareketlenmeleri duyduğunuzda onun hâlâ kilisede pusuya yattığını akla getiriyor.

Biraz düşündü. “Demek ki Bayan Aiden siz çiftliğe koşturduktan hemen sonra kiliseye girmiş. Bu yakınlarda bir yerlerdeki yabancı ortaya çıkıp Bayan Aiden’a papazı eve taşıması için yardımcı olmuş.”

Durup düşünceli bir halde, “Sonra da kiliseye koşup yerdeki ve şamdandaki kanı mı temizledi?” dedi. “Böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet, yalnız tek bir sorun var. Suyu nereden aldı?”

Polis memuru kurnazca gülümsedi. “Evet, kutsanmış suyu saymazsak caddede at teknesi var, kilise girişinden sadece bir adım ötede... levazım odaları da bizimkilere benziyorsa, temizlik malzemeleri vardır muhakkak –bir dolapta duran bez ve kova.”

Bunu da not aldıktan sonra, “Bu sabah papaz evine geldiğinizde, Doktor Dalrymple Bayan Aiden’ın ölüm belgesini yazarken saat on civarındaydı,” dedi.

Kaşlarını çattı. “Doktorun kaba tahminine göre zavallı bayan yaklaşık beş altı saattir ölüydü muhtemelen. Öldüğü zaman konusunda fazla bilgim yok, ancak ona dokunduğumda çok katı ve soğuktu, ılık gece sıcaklığı söz konusu bile değildi.”

İkimiz de sessizdik, sonra devam etti. “O halde katil eve Bayan Aiden’ı susturmaya gelseydi, onu savunmasız bırakmak için en uygun zaman olan erken saatleri seçerdi. Hem Eildon’u bilmesede dahi, bir köy yolunun o saatte bomboş olduğunu bilmesi gerekirdi muhtemelen.”

“Öyleyse katil o arada nereye gitti... saat sekizden diyelim sabah üçe dörde kadar?”

“Meyhanemiz olamaz. Saat onda hemen kapanır. Manastır ziyaretçileri faydalansın diye tahsis edilmiş, meyhanesinin eşliğinden geçen kadınların ahlâkına dair sert düşünceleri olan mülk sahibi Donald’ın tasvip etmediği bir çay salonu var.”

Ben bu bilgiden ne çıkarabilirim diye düşünürken, o devam etti: “Zaten yaz aylarında açık olmasa da beşte kapanır. Bu yüzden katilimiz oraya sığınmış olamaz; üstelik köyün meşhur dedikodu kumkumaları olarak ün yapmış Donald ve karısı yabancılara çok meraklı oldukları için, meyhanede hemen kendini belli ederdi. Tabii ki yabancımız da sorgulanmak istemezdi.”

“Bu nedenle, katilin hiçbir zaman kilitlenmeyen kiliseye döndüğünü ve zamanını orada öldürdüğünü çıkarmalıyız.” Durdum. “Büyük olasılıkla Bayan Aiden ile tesadüfen karşılaştılar, dediniz.”

“Şüphesiz niyeti buydu. Birisini savunmasız bırakmak için sabahın dördünde kapıya vurmaktan daha iyi yol mu var.” Kaşlarını çatıp ekledi. “Hayır, böyle yapmış olmaz. Bayan Aiden neredeyse hepten sağır.”

Sahneyi gözümde canlandırıyordum. “Kapıya bakan olmayınca, o da sürünerek yukarıya çıktı. Ya sonra? –Bayan Aiden onu yardımsever yabancı olarak mı tanımişti? O saatte gelmek için bazı mazeretlere ihtiyacı olacaktı. Belki de kalacak yer için yalvarmak.” Durdum. “Sonra da onu merdivenlerden aşağı attı.”

Memur Bruce bu söylediğimi aklında çevirdi. “Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bayan Aiden düşüp ölmedi: Bence katil o sahneyi düzenlemeden önce Bayan Aiden zaten ölüydü...” dedi zafer kazanmışçasına.

“Önce –boynunu kırdı demek istediniz.”

Vahşice başını salladı. “Evet, emin olmak için...”

“Sonra da kaza süsü vermek için bir bıçak kapıp yıpranmış halıyı kesti. Her şeyi düşünmüş değil mi?”

“Gerçekten de düşünmüş. Bayan McQuinn, iki cinayetle uğraşıyorsak eğer, bir acemiyle uğraşmıyoruzdur,” dedi vahşice. “Bir uzmanla uğraşıyoruzdur.”

Durup dikkatle bana baktı. “Bu adam akıllı; beceriksiz bir acemi, suçüstü yakalanıp zıvanadan çıkacak türden bir hırsız değil.”

Biraz düşünüp ekledi, “Adamımız muhtemelen eğitilmiş bir katil, belki de cinayet sanatında hünerli bir paralı askerdir.” Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak, “Böyle bir adamı buraya ne getirir? Eildon gibi bir yerde ne işi var?” dedi usulca.

Baştan ayağa ürperdim. Danny ile Arizona’daki Pinkerton’un eğitilmiş adamlarının aykırı yaşam şekilleri, kanun kaçakları ve suçlularla nasıl baş ettikleri hakkındaki konuşmamızdan bir kesit geldi aklıma. Bir de dedektif bürolarının o öteki yüzünde çalışan diğerleri gibi –hükümetin bir hayli güvenilir ve gizli servisi. Başkana ya da kimi nüfuzlu Meclis üyesine kişisel sıkıntı ya da tehlike arz edenleri ebediyen susturmak gibi görevleri olanlar.

“Kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yıl dönümü? Bununla bir ilgisi olabilir mi?”

Polis memuru biraz düşündü ve başını salladı. “Burada Eildon’da mı? Tabii ki hayır.” Keşke Jack bu umut vadeden polis işinde biraz daha yardımcı olsaydı dedim. Bayan Aiden’in katilini düşündükçe Danny’nin sözlerini duyar gibi oldum, “İnsan boynunu dal gibi kolaylıkla kırmayı öğretirler.”

Dahası tüylerimin nasıl da ürperdiğini ve usulca sorduğumu hatırladım: “Hiç yaptın mı Danny?”

Danny bakışlarını benden uzaklaştırıp zoraki gülümsemişti. “Bu devlet sırlarını ele vermek olur, Rose. Fakat şöyle diyelim acil bir durumda bana ihtiyaç olursa nasıf yapılacağını bilirim.”

Polis memuru bir soru soruyordu. Soruyu iki tekrarlamak zorunda kaldı: “Bilmemiz gereken katilin şu an nerede olduğu mu?”

Hâlâ Danny’yi düşünürken başımı salladım. Devam etti, “Görevi tamamlandı... her neyse, zannedsem Eildon’dan çoktan gitmiştir.”

Bunu düşündüm. “İyi de nasıl kaçmıştı? Her şeyden önce buraya nasıl gelmişti. Yürüyerek, atla, atlı arabayla? Tren olabilir mi?”

Başını salladı. “Hayır, tren çok aleni olur. Özellikle de Eildon gibi az insanın inip bindiği, üç günde bir tren gelen, herhangi bir yabancının göze çarptığı –birkaç ayrıntıyla kendini ele verdiği yerlerde, küçük duraklarda. Adamımız için bayağı tehlikeli.”

Bu kuramlar oldukça iyiydi. Fakat kapsamda bir eksiklik vardı.

“Şüphelendiğimiz gibi bu iki ölüm, şayet cinayetse, cinayet için bir itici güç –bir neden lazım. Altmışıncı yıl dönüm inanılması zor geliyorsa –Eildon’u benden iyi biliyorsunuz, uzun zamandır burada yaşıyorsunuz– kişisel bir kin olamaz mı? Peder McQuinn’in düşmanları var mıydı? Tutucu Protestanlar olabilir mi?” diye sordum.

Kahkaha attı. “Bizim cemiyetimizde benim bildiğim kadarıyla yok. Eski kötü günlerden bahsediyorsunuz. Şu an on dokuzuncu yüzyıl –artık pek çok

şey değışti, halk medenileşti. Pek saygıdeğer Presbiteryen kilisemiz Papa karşıtıdır, ancak unutmayın ki yerel toprak ağamız Katolik.”

Sonra da temkinli ekledi. “Peder iyi kalpli, inançlı bir adamdı. Gerçek bir Hristiyan beyefendisiydi, canımı emanet edebileceğim bir insandı. Ona ve inançlarına saygı duyardım, kilisenin eski bir üyesi olarak benden bunu söylemem beklenmese de. Bence Eildon’daki herkes benimle aynı fikirde olacaktır. Bayan Aiden’a gelince. Herkesle arası iyiydi. Derdi olan herkese el uzatmaya hazır, ince ruhlı bir kadındı.”

Başını salladı. “Yok, sanırım kişisel kan davalarını yok sayabiliriz. Burası Avrupa değil biliyorsunuz. Eildon’da hırslar senelik hasattan, buğdayın maliyetinden, ineklerin, koyunların Peebles pazarında kaç paradan gideceğinden daha öteye gidemez.”

Kalemını atıp, bana ciddi ciddi baktı.

“Böylece anladınız, Bayan McQuinn. Bir Katolik papazın ve onun iyi huylı kâhyasının cinayetinden daha sinsice bir şeyle uğraştığımızı zannediyorum. En çok da neden korkuyorum, biliyor musunuz?”

Bilmiyordum, ama söylemeye hazırđı.

“Korkarım bu iki masum kurban sadece bir başlangıç.”

Bunu düşündüm. Bir şeyleri, küçük köy sakinlerinin yalın suçlarından daha çarpıcı görme isteğıyle abartıyor muydu, Memur Bruce, hatta hayat amacının en sonunda gerçekleştiğini göreceğinden mi umutluydu?

Bir değil, iki cinayet çözme şansı!

On Üç

Çarpma sesini çocukların çığlığı takip etti ve Bayan Bruce'un "Tom buraya gel -hemen!" diye haykırmasıyla çıkabilecek tartışmaların önü kesildi. Mırın kırın edip özür dileyerek kızarık suratlı Polis Memuru Bruce aniden ayaklanıp defteri çekmeceye itti, alalacele benimle daha sonra irtibata geçeceğini söyledi ve bölge polis merkezi diye bilinen evden uzaklaştırdım.

İki ölümle ilgili bilinmedik bilgiler sunan bu serüvenin vadettiklerinin bu ani bitişine biraz öfkelensem de epey neşeli ve kendimden emindim; bu önemli anda artık Jack'in yokluğuna yerinmiyordum. Bütün olanları aklımda kurmadığıma dair kanıt bulduğumda, Jack'in bir gayret kendini cinayet soruşturmasının içine atacağını biliyordum. Sadece pederin ve kâhyasının öldürüldüğüne inanmakla kalmayıp, bir de suçun çözümünde bana yardım etmekte etkin görev almaya hazır olan bir yerel polis memurunu onun yokluğunda bulmuştum.

Dedektif Müfettiş Jack Macmerry bu küçük habere nasıl tepki verecekti ya da daha da önceliklisi, ne zaman Eildon'a geri dönecekti, merak ediyordum.

Düşüncelere dalmış, yolda çiftliğe dönerken, bana isimle seslenildiğini duydum. Döndüğümde, yüksek sınıf arasında mürebbiye arabası diye bilinen türden, iki tekerlekli, küçük bir atlı araba gördüm.

Araba yolun karşısında düzlüğe çıktı ve çıldırmışçasına el sallayan Efendi Verney'in minik cüssesini fark ettim.

"Bayan Rose... Bayan Rose! Buradayım!"

Yaklaştığımda, arabayı süren ve Alexander'ı tutan, kumral saçlı hoş genç bayanın dizginlemeyi başaramadığı hareketi; Alexander'ın dikkatimi çekme çabasıyla dengesini sağlamaya çalıştığını gördüm.

Gülümseyerek, hızlandım.

Alexander, alkış tuttu. "Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

Yanındaki genç kadın fısıldadı. "Lütfen otur Alexander. Herkes sana bakıyor."

Biraz abartıydı, çünkü sokak nerdeyse bomboştu, yine de emanetimin taşkınlığını mazur görün dercesine başını öne eğdi.

"Ah, lütfen susun Kuzen Annette. Bu Bayan Rose, çok sevdiğim bir arkadaşım. Biliyorsunuz..." Ve bir kez daha kaygısını kurtarışımın acıklı hikâyesini dinliyordum.

Hikâyenin sonunda soluk soluğa kalmış Alexander, gözlerinin içi parlayarak bize baktı, kendini topladı, "Bayan Rose, bu benim kuzenim Bayan Annette Verney," dedi.

"Size çok minnettarız... Efendi Verney'in elbiselelerinden anladığımız kadarıyla batmaktan kurtardığınız

sadece batan gemi değil,” dedi Annette el sıkıştığımızda.

Aniden onu daha önce nerede gördüğümü çıkardım. Artık rahibe kıyafeti giymeyen bu mavi gözlü hoş kız Edinburgh trenindeki soğuk yol arkadaşıydı. Şık elbisesinin ve özenle bakım yapılmış tırnaklarının, iyi bir geçmişe sahip olduğuna dair kanıt olduğu gözlemlerimin doğru çıkmasından o anda büyük kıvanç duydum.

“Evet, Alexander,” diyordu. “Dükkâna gidip harçlığını harcayabilirsin. Seni bekleyeceğim...”

“Bayan Rose... o da beklesin!” Bu bir emirdi.

Kuzeni hemen bana doğru baktı. “Belki... Bayan Rose’un acil bir işi yoksa?”

Bu bir soruydu. Ona gülümsedim ve tâbii dedim, beklerim.

“Geç kalmayacağına söz vermen gerek o zaman, Alexander,” dedi Bayan Verney.

Alexander bana ciddiyetle baktı. “Gitmeyeceksiniz... bekleyeceksiniz. Söz verin!”

Evet dediğimde bir memnuniyet çığlığı atıp atlı arabadan fırladı ve dükkâna koşturdu.

Bayan Verney özür dilercesine gülümsedi. “Oturak oldukça sert ancak yine de bana katılmak istersiniz belki.”

Ben arabaya adımımı atarken, Annette ekledi: “Sanırım yine de sizi uyarmalıyım, biraz beklememiz gerekebilir. Alexander çok vakit harcıyor ve alacaklarının üzerine çok kafa yoruyor, özellikle de boyama kitapları ve renkli kalemlere.”

Biraz utanmıştım, çünkü önceki karşılaşmamızın hatırlatılmasını ister miydi bilmiyordum. Sessizliği bozduğunda aynı düşünceler onun da aklındaydı.

“Önceden karşılaşmıştık, Bayan Rose ve size bir özür borcum var. Korkarım ki oldukça kabaydım.” İtirazımı yarıda keserek devam etti. “Kötü bir zamana denk geldiniz. O özel günde kimseyle konuşacak halim yoktu. Şu anki normal kıyafetime yeniden döndüğüme bakarak tahmin edebileceğiniz gibi, tam bir dönüm noktasındaydım.”

Durup iç çekti ve tepelere doğru baktı, sanki onlar bir çözüm üretebileceklermiş gibi. “Son yeminlerimi etmek üzereydim –bunun doğru mesleğim olup olmadığına karar vermek zorundaydım– aslında, ailemin isteğine karşı gelmişim ve evime belki de son yolculuğumu yapıyordum.”

Tekrar sustu, ben de beklenen soruyu sordum: “O zaman, karar verdiniz?”

“Kader benim yerime karar verdi. Alexander’ın annesiyle New York’tayken, ailemin isteklerine karşı gelerek uygunsuz bir –beraberlik– yaşadım. Lort Verney benim koruyucumdu; bense korkunç bir rezalete sebep olmuşum: Yaşım tutmuyordu ve denizcilik bürosunda çalışan mütevazı bir memurla evden kaçmıştım. Sonra zorla ülkeye getirildim ve zavallı Amelia, hayatımın yönünü değiştirip, önüme daha uygun ve seçkin genç adamlar koyduğunda; evliliğin feshedileceğini, olanları unutabileceğimi ve daha iyi bir tercih yapacağımı zannetti.”

Derin bir iç çekti. “Oysa ben manastıra girmeyi tercih ettim.”

Durup ilk kez gülümsedi. "O gün trenden indiğimde, beni bekleyen bazı sürprizler vardı. Amelia hastaydı ve görünürde benim de biraz eğitimim olduğundan, benden Alexander'a bir süre öğretmenlik yapmamı istedi. Önceki mürebbiyesi yeni ayrılmıştı ve öğretmen tutmaya değmezdi -eylülde hazırlık okuluna gitmeden önce, bu kadar kısa bir süre için. Kabul ettiğim için mutluydum. Sonrasında gizli gizli sevinecek bir nedenim oldu," diye fısıldadı mutlulukla. "New York'tan çok güvendiğim, gizli bir arkadaşımın, gönderdiği mektup."

Yeniden durdu, gözleri parladı. "Mektubun içindekiler ne mutlulukları haizdi tahmin edemezsiniz. Şu an yaşıyor tutuyor ve birlikte kaçtığım ve Tanrı'nın huzurunda hâlâ kocam gibi gördüğüm adam, karısı olduğumu kanıtlamak için Britanya yolunda."

Ben de biraz kurnazca araya kaderin girdiğini değil de evlenmemiş genç akrabanın, emeğinin karşılığının verilmediği bedava hizmetçi görevine pekâlâ kaydırıldığını düşünüyordum.

Heyecanla bana dönüp, "Bir tane ve tek aşkım," dedi. "Sonunda mutlu sona ereceğim. Bütün romanlara layık romantik bir hikâyeye değil mi, Bayan Rose?"

Ben de Danny'ye olan aşkı düşünmü: Tek aşkım, çok yersiz bir söz. Nasıl oldu da yeniden sevebileceğimi düşünemedim. İşte şimdi Jack Macmerrey ile evlenmek üzereydim.

Adımın Bayan MacQuinn olduğunu söylesem iyi olur diye karar kılmıştım ki o anda Alexander, gururla yalnız başına seçip parasını ödediği boyama kitapları ve renkli kalemelerini kapmış, beliriverdi.

Kuzenin'in yanında oturduğumu görünce rahatlamıştı ve gitmemi istemiyordu. Onlarla öğle yemeğine gidemez miydim? Ah, lütfen lütfen.

Bayan Verney başını salladı ve olgun bir tavırla bunun küçük bir rastlantı olduğunu ve şüphesiz Bayan Rose'un başka işleri olduğunu söyledi.

İletiyi almıştım. Dullüğümün açıklamasına başlamak için şu an çok geçti, çünkü Alexander yatışmak bilmiyordu. Onları ziyarete geleceğime, bütün oyuncaklarını, artık ona küçük gelen sallanan atını ve yeni tren takımını göreceğime söz verdim.

Ben sözümü verdim. Bayan Verney de erkence bir ziyaret rica etti, gülümseyerek.

Arabaya binmiş giderlerken ben de onun verdiği sırları düşündüm. Belki de yalnızdı ve başka bir arkadaşlık daha kuruyormuşum hissiyle geride bırakılmıştım.

Bu arada bir nebze kibirle, Jack'e hiçbir zaman, misafir olarak Verney Şatosu'nun içini görme ihtimalinden oldukça hoşnut olduğumu, yüksek makamlardaki yeni arkadaşlarımla müstakbel dünürlerimi nasıl etkileyeceğini itiraf etmeyecektim.

Çiftliğe döndüğümde Thane'i görmek üzere ahıra uğradım. Jack'in babası Thane ile beraberdi ve içeri girdiğimde başını kaldırıp şaşkınlıkla selamladı beni.

"Buna inanmayacaksınız, küçük hanım." Artık çıkık tahtasında olmayan Thane'in yaralı pençesini göstererek, "Bu hayvan inanılmaz. Böylesine çabuk iyileşmek! Bunun gibi bir şeyi hiç görmedim."

“Her şey için çok teşekkürler,” diye mırıldandım, o konuşmaya devam ederken. “Hayır, küçük hanım. Benim böyle güçlerim yok.” Şapkasını geri itmek için durup alnını kaşıdı, şaşkınlık ve kafa karışıklığını anlattığını gözlemlediğim tanıdık bir hareket. “Gerçekten de inanılmaz. Böyle yaraların iyileşmesi haftalar alır, fakat bakın...”

Thane, bakılsın diye usluca patisini kaldırdı. Doğruydu. Bütün yara izleri yok olmuştu.

“Mucize gibi. Bunca yıldır hayvanlarla uğraşırım, böyle şey görmedim. Tanrı aşkına kimden aldınız bunu? Damızlık olarak beslemiş olmalılar.”

Thane hafifçe irkildi. Bir insan yapsa bu ifadeye tiksintiyle gözlerini yukarı dikti derdiniz.

Bana gelince, sadece şu cevabı verebildim. “Sürüden kaçmıştı –öyle ya da böyle, o beni sahiplendi.”

Bay Macmerry merakla başını salladı. Bu tuhaf tazının Arthur Tepesi’nden bir yerlerden iki yıl önce hayatıma girişi ile ilgili konuşmaya tenezzül edeceğim mantıklı bir açıklamam yoktu.

O vahşi yerde hayatta kalmayı nasıl becermişti, ne yiyip ne içmişti?.. Gerçi bunlar nasıl da hep böyle bakımlı ve temiz görünmeyi başardığı kadar gizemli konular değildi.

Ona anlatabilirdim –belki bir gün anlatırdım– Thane’in tuhaf duyumları ya da –sihrinin– iki kez nasıl da hayatımı kurtardığını. Fakat sihir kullanmak istediğim ya da başkalarından düşünmelerini istediğim bir kelime değildi. Şimdi, bu ani iyileşmenin Thane’in gizemli kökeni ya da yaşlanmamasının sonucu olduğunu düşünsem de.

“Yürüyebilecek mi?” diye öylesine sordum, fuzulî bir soruydu nedense.

Anlamış gibi Thane kapıya koştu, onu zapt eden halatın elverdiğince, sonra da dönüp bize koştu.

“İşte cevabınız, küçük hanım. Kendisi bize söyledi,” dedi Bay Macmerry kaşlarını çatarak, hayretle Thane’e baktı ve tanımlanması daha da güç hatta korkunç diye düşündüm. Bay Macmerry sordu:

“Zannedersem artık onu Edinburgh’a götüreceksiniz.”

Çözülecek iki muhtemel cinayet varken, şu an bu istediğim son şeydi bu. “Burada kalabilir mi –sizin için sorun olmayacaksa? Biliyorsunuz biz Edinburgh’da yokken ona bakacak kimse yok?” diye ekledim kem küm ederek. Bu düpedüz yalana, Thane’in âmirane kaşlarının altından keskin ve sitemli bakışlarını fark ettiğimde, kızardığıma yemin ederim.

“Bu arada Jack sizinle kalmamı istedi. Bana ihtiyacınız olur diye düşündü,” diye ekledim kısa süreli haklılığımı sığınarak. Bay Macmerry’nin gözlerinin içi parladı. “Buna memnun oluruz, küçük hanım. Harika bir arkadaşsınız. Sizi burada görmek bir zevk.”

Bu mecburî konaklama karşısındaki burukluğum suçluluk duygusu hissettirdi bana, değerli insanın asilce “biz”i kullanmasıyla ilgili kötü düşündüysem de ve bu duygular tek taraflı olsa da, özellikle de Bayan Macmerry yumurta sepetiyle o anda kapıda belirmişken.

Bay Macmerry hemen ayaklandı ve Thane’in mucizevî iyileşmesiyle ilgili her şeyi Bayan Macmerry’ye anlatmaya başladı.

Bayan Macmerry onun şaşkınlığını ve coşkusu-
nu paylaşmadı, Thane'e suskun bir hoşnutsuzlukla
yaklaşmakta tereddütsüzdü.

"Pek güzel. Hâlâ onun sorumluluğunu almaya
niyetliysen kalabilir, Andrew Macmerry. Fakat o
köpek evime giremez... anladın mı?"

Gözleri bana doğru ışıldadı, bu talimatların konu
üzerinde öne sürebileceğim herhangi bir fikri kapsa-
dığına bir hatırlatma olarak.

Sonra tekrar Bay Macmerry'ye, "Hiçbir şekilde
olmaz. Whisky ve Soda başka bir köpeğe tahammül
edemezler."

Kocası onu yatıştırmaya çalıştı ancak patlak ver-
meye hazır fena bir ailevî buhranın tırmandığını gö-
rebiliyordum. Ben de yavaşça Thane'i direğinden
çözüp, hararetle sürüp giden şikâyetleri geride bıra-
kıp ahırdan çıkardım.

Bu onun Eildon'la ilk tanışmasıydı. Onu Manas-
tır'a giden tarlanın içinden götürmekten daha iyi ne
olabilirdi. İlk ziyaretimin aksine bugün otlayan
inekler vardı. Ben de ineklerden biri boğa çıkar diye
tedirgin olduğumdan, yanımda Thane olduğu için
çok rahat ve cesurdum.

Thane'in onlara nasıl tepki vereceğini merak et-
tim. Onu görür görmez hepsi birden öküzden heykel
topluluğu gibi hareketsiz kaldılar, sonra da birbirleri-
ne sokuldular. Korkup kaçmasalardı, yolumuzdan hız-
la geçip giderlerdi. Tarlanın ucundaki çitte durup, be-
yaz yüzlerini bize çevirdiler. Biz oradan uzaklaşır-
ken, hareketsiz donuk bakışları da bizi izledi.

Oldukça rahatlamıştım, bunun onların farklı bir hayvana, özellikle de devasa bir tazıya verdikleri normal bir tepki olduğunda karar kıldım.

Thane'in Manastır yıkıntılarına ne tepki vereceğini merak ediyordum, derken gördüm ki yıkıntıları hakikaten ilginç bulmuştu ve kuyruğunu da sıradan köpekler gibi sallaya sallaya etrafı kokluyordu.

Ani bir dürtüyle, Thane'i beni izleyen adamın gizlendiği sarmal merdivenlere götürmeye karar verdim.

Thane bundan hoşlanmadı. Yarı yola kadar gitti sonra bana dönüp yalvarırcasına baktı. Devam etmek zorunda mıyız?

Bu kadar yol çok mu fazlaydı, yoksa pençesi mi acımişti diye meraklandım. Başını okşayıp öyle mi diye sorduğumda dönüp hızla merdivenlere tırmandı. Açık çatıya vardığımızda, güneş ışığı ve soğuk esintiyle karşılandık.

Üst basamakların yanında, vaktiyle bir kapı vardı, belki bekçi tarafından zorunlu hallerde kullanılmış, ufak odaya açılan bir kapıydı bu. Odaya girdim, odanın yakın zamanda kullanılmış olduğu Thane'in tavrından belliydi.

Merakla yerleri kokladı, özellikle de bir köşeyi, bu yüzden oraya daha yakından baktım ve kalın bir battaniyenin terk edilmiş olduğunu gördüm. Battaniye ve dibi kalmış mum burada insan kaldığını doğruluyordu.

Thane bana baktı. Thane'in makbule geçecek bilgisi olduğunu düşündüğümde çok sık yaptığım gibi, ah keşke konuşabilseydin, keşke bana anlatabilseydin diye düşündüm.

Onu karanlık köşelerde gezinmeye bıraktım. Çatıya çıktığımda fark ettim ki burası tam da peşime düşen adamın beni izlediği noktaydı. Adamın nasıl da manzarası varmış. Bütün köy önüne serilmiş.

Aşağı indiğimde, Thane hâlâ taş zemindeki çatlakları inceliyordu. Hiçbir şey göremiyordum. Karanlık ve kasvetliydi, bu kokuşmuşluktan tiksindim. Uyku için geçici olarak kullanılmaktan daha kötü amaçlar için kullanıldığını anlatan kokulardı bunlar.

Thane'i çağırdım, çıplak taş zemindeki tetkiklerine son vermeye isteksiz görüyordu. Daha özenli bir araştırma yapmadığım ve Thane'in heyecanını paylaşmadığım için sonradan pişman olacaktım.

Küçük odayı terk edip sarmal merdivenlerden aşağı inerken, bir gizemi çözmenin doyumunu tattım.

Burası muhtemelen Peder McQuinn'in katilinin, bir sonraki kurbanını, Bayan Aiden'ı, öldürmek için beklerken o aradaki saatlerde uzandığı yerd.

Polis merkezine doğru yola çıktığımızda, bulgularımın kuşkusuz Memur Bruce'un son derece ilgisini çekeceğine hüküm verdim kendimce.

Thane'in kayışa hiç de ihtiyacı yoktu. Yanı başımda yürürken, kısıtlamalardan bağımsız olmayı sevdiğini biliyordum. Fakat kayışının olmayışı, karşılaştığımız bazı gergin mizaçlı insanları tedirgin ediyordu.

Ne de olsa son derece iri bir köpekti, neredeyse benim boyumda olduğunun farkındaydım.

"Gayet iyi yürüyorsun, Thane," dedim, "halin göz önüne alındığında."

Başını kaldırıp baktı. Bana iyileşen patisini gösterince, "Nasıl başardın?" dedim.

Uzaklara baktı. Aynı tepkiyi bir insan verse, başını salladı derdim, tabii köpekler böyle hareketleri becerebiliyorlarsa.

Manastır'daki meradaki ineklerin tepkilerinin gayet normal olduğunu düşündüm, fakat köpekleri bağlı olan bazı köy kadınları Thane'in küçük bebeklerinin birkaçını bir lokmada yutabileceğini sanıp, biraz duygularını kontrol edemeyerek bakmışlardı biz yaklaşıncı.

Yine de benim en çok ilgimi çeken, köpeklerin kendi tepkileriydi. Büyüğü olsun küçüğü olsun, ona ne yaklaştılar ne de mizaçları gereği uyarırcasına havladılar. Sadece uysalca mülayimleşip, saygıyla kenara çekildiler, sanki ortalarından bir kraliyet mensubu geçiyormuşçasına.

Bu hareketlerinden anladım ki köpekler, inekler ve belki de bütün hayvanlar insanın algılayabileceğinden çok öte, Thane'deki gizemli özelliği fark etmişlerdi. Bazı fazladan duygulardı bunlar, çok zaman önce kaybedilmiş bir bilinç kesiti.

Olaysız bir şekilde varmıştık polis merkezine, baktık ki evde kimse yok. Bu bize verilmek istenen izlenimdi en azından. Buna rağmen, dantel perdenin çekilmiş olduğuna ve Bayan Bruce'un da arkasında sessizce durduğuna yemin edebilirdim.

Belki de çocukları öğle uykusu uyuyorlardı. Belki de büyük köpeklerden korkuyordu. Ya da daha muhtemel olan, kocasının üzerinde kötü bir etki bırakacağımdan ve karşılıklı çabalarımızla tehlikeli bir suçluyu –bir katili– mahkûm hücreğine, o narin parmaklıkların arkasına koymamızdan korkuyordu!

On Dört

Biz çiftliğe dönerken, Bayan Macmerry de yol boyunca gelişimizi izledi. Thane'in kayışı olmadığı apaçık ortadayken, işaret ederek, "O köpeği kayışa bağlamadın mı," dedi suçlarcasına.

"Kayışla yürümeye alışık değil," diye cevapladım.

Soludu. "İki köpeğimiz ve Rex hariç bütün köpeklerin sevseler de sevmeseler de kayışları olmak zorunda. O köpeğin de diğerlerinden farkı yok."

Gülümsedim, gerçekleri bilse nasıl da şaşırırdı diye düşündüm.

Gülümsememi küstahlık olarak algılayıp, "Çorba seni bekliyor, çaydanlıkta da çay var. Tabii o köpeği yeniden bağladıktan sonra."

Tatlılıkla gülümseyip niyetimin böyle olduğunu söyledim.

Böylelikle Bayan Macmerry içeri yol aldı. Dudakları normalden daha sıkıydı ve tartışma çıkarmadığım için biraz da umudu kırılmış görünüyordu, sanki bir anlaşmazlık ve tatsızlık ummuştu.

Thane'in bir kez daha yerleştiğini gördükten sonra, çok yakında yine yürüyeceğimize söz verip, hamur işlerinin fırından gelen lezzetli kokusuyla karşılandığım mutfığa gittim.

Jack'in babası, haftalık yerel gazeteler önüne serilmiş, masada oturuyordu.

Ben büyük bir zevkle havayı koklarken o da sırttı. "Bu sizin düğün pastanız küçük hanım. Jess'in köyde süslemeden çok iyi anlayan bir arkadaşı var. Hepsi üç katlı." Sonra da suçlu bir bakışla ekledi: "Size söylememem gerekirdi. Sır olarak kalacaktı."

Gülümsedim ve teselli edercesine, "Bu konuşmayı hiç yapmamışız ve pastayla ilgili de hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranırım."

Ayak seslerini duyduk. Ardından hemen masaya oturdum ve ikimiz de masum görünmeye çalıştık.

"Belki bütün bölge dedikodularını okumak istersiniz," dedi Bay Macmerry.

"Şehir hanımları için fazla bir şey ifade etmez, Andrew," dedi karısı, "sadece çiftlik ve kilise haberleri var, en iyisi de kilise cemiyetinin kalbi."

"Doğru, Jess. Fakat bu haftaki haber başlıklarında daha esaslı bir şey var. Şuna bak."

Bayan Macmerry Bay Macmerry'nin omzuna yaslanıp okudu, "'Berwick Yakınlarında Kimliği Belirsiz Bir Adamın Cesedi.' Ama olamaz. Gözlüğümü bulana kadar bekle..."

"Merak etme ben sana okurum Jess: Tren yolunun üzerindeki toprak sette, Berwick Tren İstasyonu'nun civarında kimliği belirsiz bir adamın cesedi bulundu. Polis adamın intihar mı ettiği yoksa kazara pazartesi günü Edinburgh'dan Londra'ya giden akşam treninden mi düştüğü üzerinde tetkikler yapıyor."

"Ah, o gün, biricik Jack'imiz eve gelmeden evvelki gündü," dedi dramatik bir şekilde.

“Şunu dinle,” dedi Bay Macmerry devam ederek. “Bir bekçi, trenin Berwick İstasyonu’ndan çıktıktan hemen sonra imdat freninin çekildiğini açıkladı. Bekçi kompartımanı incelemeye gittiğinde kompartıman boştu ve tren yoluna açılan vagon kapısı açık duruyordu. Bekçi, ters bir şey görmemişti ancak demir yolları yetkililerine rastlanan bir olay olarak raporlamıştı. Şu an olayın akışı adamın kısa mesafeden ölüm atlayışı yaptığı yönde.”

Bayan Macmerry, sanki Jack de ilerde böyle bir kazanın kurbanı olacakmış gibi irkilerek, “İnanabiliyor musun, Andrew? Tam da Jack’in bizi görmeye geldiğinde bindiği tren. Bugünlerde hiçbir yer güvenli değil... vagon kapıları bile,” dedi.

Mutfak kapısının çalınması Doktor Dalrymple’in geldiğini haber verdi. “Bugün hastam nasıl?” diye sordu Bay Macmerry’ye ve ben de ne rahatsızlıklar gizlediğini öğrendim: Jack’in babasının şüpheli kalp rahatsızlığı vardı. Hemen yakındaki tarlaya giden tepede gitgide nefesi daralıyordu ve daha geçen gün asılsız korku dediği şeyi yaşıyordu.

Bayan Macmerry bunun üzerine sarsılmış durumdaydı. “Neden ona anlatmamıştı da sır olarak saklamıştı?” Bayan Macmerry’nin tanımladığı gibi, sanki kötü bir kriz geçirmişti.

Doktor Dalrymple, bunun ortaya çıkmasının sebep olduğu şaşkınlığı dindirmeye çalıştı. “Sadece geçerken uğradım, Andrew. Jess’e söylediğini sanmıştım. Üzgünüm...” diye ekledi, kaygıyla gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeki Jess’e bakarken.

Masanın öteki tarafında Andrew sakinliğini korudu, gülümseyerek ve başını sallayarak, hiçbirimiz için üzülecek bir şey olmadığını yiğitçe savunuyordu.

“Bırakın da ona ben karar vereyim,” dedi doktor sertçe. “Şimdi Jess –o konuda– kendini üzme,” diye ekledi.

Çantasını açıp stetoskobu çıkarırken, doktorun şu an elinin altında, terk ettiğim olay yerinde iki hastası olabileceği hissiyle usulca odama çekildim. Doktor ziyareti için geldiği birisinin yerine, şimdi iki hastasına da ilaç verecekti.

Doktorun ayrıldığını duyana kadar odamın kapısını açık bıraktım.

Gülümseyerek aşağı indiğimde, koridorda bekliyordu; tekrar ortaya çıkmamı, hastası için duyduğum yerde bir merak olarak algılamıştı ve şöyle dedi:

“İyi olacak, küçük hanım. Ne sizi ne de Jess’i şu noktada tedirgin edecek hiçbir şey göremiyorum. Üzülmeyin, Andrew, düğün merasiminizde sıhhatli olmak için uğraşacaktır... tabii ya... daha onu torunlarını hoplatırken göreceğiz.”

Doktor yoldan aşağı inerken takip ettim onu. Atlı araba kullanmaya gerek duymadığını söyledi. Yürümek onun ve uzak arazilerde yaşayan hastaları için iyiymiş, harekete ihtiyacı olan harika bir de atı varmış.

Aklıma birden bir fikir geldi ve doktora bana hazımsızlık için bir şeyler verip veremeyeceğini sordum. Mide ekşimesinden yakındığımı, hem de çok kötü uyuduğumu anlattım.

Bir doktorun irdeleyici bakışlarıyla süzdü beni ve başını salladı. “İlk teşhis, çok zayıfsınız, küçük hanım ve sanırım Jess’in büyük porsiyonlarına alışık değilsiniz. İkinci teşhis kayda değer olan, düğün gerginliği sizin sıkıntınız. Bütün o düğün hazırlıkları yüzünden kaygılanmayı bir kenara bırakın, küçük

Beş basamak düşerek boynunun kırıldığına dair yeterli kanıt olmadığını ve Memur Bruce'un ve benim Bayan Aiden'in kazasının cinayet olduğundan şüphe etmeye sebeplerimiz olduğunu, söylemek istedim. Fakat dilimi tuttum.

"Haplarınız burada," dedi kutuları uzatırken biraz tahammülsüzce. Ödeme yapmamı reddetti ve ben ısrar edince, "Jack ile hallederim," dedi.

Beni çarçabuk kapıya kadar geçirdi. Muhtemelen Jack'in müstakbel karısının biraz garip olduğunu düşünüyor olduğunun gayet bilincindeydim.

Bu kötü giden görüşme, o günün son utanç verici karşılaşması değildi.

Gökyüzü kararmıştı. Bardaktan boşanırcasına ani bir yağmur, tam bir sağanağa dönmüştü. Çiftlikten biraz uzakta, böyle bir sona hazırlıklı değildim, pırıl pırıl bir havada, gökyüzünde tek bir bulut yokken çıkmıştım çiftlikten, ne şapka ne de şemsiye almayı düşünmüştüm.

Etrafıma bakıp umutsuzca sığınacak bir yer aradım. Eildon Arms gözüme çarptı ve bir çay salonunu methedişlerini hatırlayınca, kendimi içeri attım.

Sonra da tabii ki kendimi geniş bir erkek ahalisinin öğle biralarını içtikleri bir meyhanede buldum, adamlar içmeyi yarıda kesip düşmanlıkla ortalarındaki bu davetsiz kadın misafire baktılar.

Hiçbiri, hakkında uyarıldığım bar sahibi Donald'dan daha düşmanlıkla bakamazdı.

Bana doğru gelirken, herkes duyabilsin diye yüksek sesle, "Buraya giremezsiniz bayan. Kadınlar giremez..." (Bu sözler kıs kıs gülüşmelere yol açtı.)

Müşterilerine yönelerek tekrarladı: "Meyhanede kadınlara izin yok. Lütfen," dedi.

Onunla yüz yüze, haklı olarak öfkelenmiş, tamamı bir metre kırk yedi santim halimle, olduğum yerde rezil olmuş duruyordum.

"Konaklamayla ilgili nereden bilgi almıyor acaba?"

"Beni izleyin." Biraz yatışmış halde, koridor boyunca ilerledi, kabul yeri bölümüne girdi. Buranın alalacele girdiğimde fark etmediğim caddeye çıkan ikinci bir kapısı vardı.

Masanın arkasında yerini aldı ve "Evet, bu odayı ne zaman için istiyorsunuz, madam?" dedi.

Bu bir tuzak soruydu. "Kendim için değil... iki gece önce Edinburgh'dan gelen bir arkadaşım için."

Bir defter çıkarıp, göz attı, kaşlarını çatı, şöyle dedi: "O gece misafirimiz yoktu."

Gözlerimi kısıp tezgâha baktığımda, gerçekten de birkaç gündür hiç kayıt girişi yapılmadığı apaçık görülüyordu.

"Sorun değil," dedim zafer kazanmışçasına, çünkü sorumun bu kısmı cevaplanmıştı.

Donald kaşlarını çatıyor, bana gerçekten de tuhaf bakışlar atıyordu. Derin sularda çırpındığımı anlayınca mümkün olduğunca saygınlığımı bozmadan çıkmaya karar verdim. Kendimi toparlayıp var gücümle bir kez daha, "Bir yanlış anlaşılma olmalı, misafirimiz kuşkusuz bizimle irtibata geçecektir," diye ekledim.

"Kendinize oda bakmadınız değil mi, bayan?" dedi, olası bir misafir kaybetmekten ötürü sesi üzgün çıkmıştı.

"Hayır, kalacak yerim var, sağ olun."

Ani bir ısıltı belirdi gözlerinde, beni tanıyınca gözleri parladı. Kim olduğumu biliyordu. Düşüncelerini okuyabiliyordum. Jack Macmerry'nin müstakbel gelin adayı Eildon Arms'ta neyi sınıyordu? Müstakbel dünürleriyle sorun mu yaşıyordu –daha şimdiden? Bu utanç verici durumdan ani kaçış yoktu. Pencerenin ardında yağmur hızlanmıştı, akıntılar yoldan aşağı coşuyordu.

Masanın arkasında, üstünde “Çay Salonu” yazan camdan bir kapı gördüm.

“İçecek bir şeyler bulunur mu?”

“İsterseniz. Oturun da size siparişinizi alacak birini göndereyim,” dedi soğukça, kayıt defterini tahammülsüz bir hareketle kapatırken.

“Bir fincan çay harika olur.”

Yeniden o soğuk ilgisiz donuk bakış. Jack'in nişanlısı köyde neden çay istiyordu? Jack Macmerry ile ya da o ürkütücü annesiyle mi tartışmıştı?

Donald uzaklaşırken, ben de Eildon Arms'a gelişimin Donald'ın meyhanedeki dostları arasında ilginç bahisler yaratacağını tahmin ediyordum. Bu dedikodu, kulağına gittiği zaman, ki gidecekti, Bayan Macmerry'nin hiç de hoşuna gitmeyecektim.

Yaklaşan evliliğimde de başarı sağlayamayacağımı huzursuzlukla fark etmiştim. Jack'in anne babası, huzurlu köylerinde cinayet işlendiğine inandığımla ilgili araştırmamı haber alınca, müstakbel kayınvalidemin ve kayınpederimin ya da saygın arkadaşlarının ve komşularının arasında sevilme çıtımın yüksek olmasını hiç de bekleyemezdim.

Müstakbel Bayan Jack Macmerry için mutlu bir evlilik hayatına hiç de uğurlu bir başlangıç değil!

On Beş

Eildon Arms'taki çayhaneyi incelerken, âdeta ürk-müştüm. Mülk sahibi gibi tatsız bir yerdi. Koyu kah-ve duvarlar, masalar ve sandalyelerin hâkim olduğu, bu pis ve kasvetli yer hiçbir şekilde kadın elinin değ-mediği bir odadaydı.

“Alkol ya da Sert İçki Servisimiz Yoktur.” Uya-rı levhası böyle diyordu.

Manastır ziyaretçileri için cazip bir mekân olma-sı biraz zordu, o anda kimse olmasa, sanırım bu bo-ğucu ortamdan kaçabilirdim. Ancak önlerinde çay-danlık ve fincanlar olan iki kadının varlığından ce-saret alarak, masalarının yakınlarına oturdum.

İki kadından yaşlı olanı gülümsedi. “Servis istedi-ğinizde şöminenin yanındaki zile basmanız gerek.”

Teşekkür ederek dediği gibi yaptım ve bir daki-ka sonra genç bir delikanlı, odaya girdi. Görülen o ki işe rastgele alınmıştı ve hırçın ifadesinden Do-nald'la aynı duyguları paylaştığı belliydi. Hor görü-len kadın soyuna, meyhanede, bu kutsanmış erkek diyarında hizmet etmek zorunda kalmak mizacına şiddetle ters düşmüştü.

Bir demlik çay ısmarladım ve yok, yiyecek hiçbir şey söylemedim. Beklerken bundan sonra ne yapacağımı, Memur Bruce'a yeni bulgularımı nasıl ileteceğimi düşündüm. Yabancı'nın buraya, hana gelmediği apaçıktı. O aradaki saatleri Manastır'daki ufak odada geçirmişti, orada yakın zamanda kalındığını gösteren sağlam ipuçları vardı.

Dışarıda yağmur aralıksız yağıyordu. Bir parçacık dinmiş olsaydı beklemeyi bırakıp yağmura yakanmaya karşı koyacaktım. Esasında neredeyse öyle yapmayı kafama koymuştum ki suratsız çocuk demlik, fincan takımı ve şeker kâsesiyle çıkageldi ve bir hoşnutsuzluk edasıyla önüme koydu bunları.

Ama birkaç saat önce demlenmiş gibi görünen sonra da ihtiyaç halinde ısıtıldığından şüphemin olmadığı bir demlik çaya lazım olan sütlüğü unutmuştu. Ne var ki, meyhane tarafındaki o hoşnutsuz suratlarla bir kez daha yüzleşecek cesaretim yoktu.

Yan masada daha genç olan küçük çocuklu kadın, kalkmaya yelteniyordu ki fırsatı değerlendirdim, o tarafa gidip sütlüğü alabilir miyim diye sordum.

“Tabii ki, lütfen alın.”

Fincanıma biraz süt koyduktan sonra, sütlüğü nazikçe geri verdim.

Kadın gülümseyip pencereyi gösterdi. “Birazcık dindi nihayet, şükürler olsun,” dedi ve yabancı olduğum bariz olduğundan, “Yağmurdan kaçıp sığındınız, değil mi?” diye de ekledi.

Evet deyince, kapalı kapıya doğru başıyla işaret etti. “Pek misafirperver değildirler. Ziyaretçilerine zar zor yemek verirler. Kaba bir şekilde. Ancak doğru

düzgün bir çay salonumuz olana kadar şu an elimizin altındaki en iyi yer burası. Fakat biliyorsunuz sizin gibi ziyaretçilerimiz, çoğunlukla da yazın...”

Sonra da bana merakla bakıp, “Durun biraz, kim olduğunuzu biliyorum. Siz Bayan Faro’sunuz, Jack Macmerry’nin nişanlısı,” dedi zafer kazanmışçasına.

“Evet, öyle,” dedim çekinerek. Bir kez daha Jack’in annesinin bu ölümcül sırrımı kimsenin bilmemesi için bayağı uğraştığı görülüyordu. Artık sabrım taşmıştı, bayanı düzeltecektim, ismim dilimin ucundaydı. Sonra da o can sıkıcı açıklamayı düşündüm... dul olmak ve getirdikleri. Vazgeçtim.

“Bu sizin Eildon’a ilk gelişiniz.”

Demek bu da yaygın bir malumattı. İlişkimizin başka bilmedikleri sırrı kalmış mıydı diye merak ettim.

“Bakin, neden bana katılmıyorsunuz?” dedi masasındaki boş sandalyeyi işaret ederek. “Bu kasvetli odada yalnız oturmak hiç de zevkli değil...”

Davetini kabul ederek, tam yerimden kalmıştım ki bayanın bir atlı arabanın sesiyle cama atılması bir oldu.

Siyah atlar gözüme ilişti: Bir cenaze arabası ve bir tabut.

“Bu, zavallı Bayan Aiden. Onu Peebles’a geri götürüyorlar. Böyle isterdi... kendi ailesiyle birlikte ebedî uykusuna yatmak.”

Masaya geri gelip oturdu, gözlerini ovuşturarak, “Zavallı, tatlı kadıncağız,” dedi. “Çok iyi arkadaş-tık. Annem öldükten sonra ikinci annem gibiydi. Katolik olsun olmasın, Eildon’da herkesçe hüznle özlenecek. Onun için ikisi de birdi.”

Aklında bir şey olan ve bunu paylaşmakta kararsız olan birinin haliyle, kaşlarını çatıyor, dudaklarını ısırıyordu.

“O korkunç kaza zavallı Peder McQuinn’in kalp krizine çok yakın zamanda oldu. Hiç adil durmuyor, nedense. İkisinin de bu kadar ani gitmesi.” Titredi. “Merak edip duruyorum... Ah bilmiyorum.”

Şimdi, meraklanması ilgimi çekmişti. “Tuhaf bir şeyler olduğunu mu düşündünüz...” diye başladım.

“Aslında evet. Hep aklıma geliyor ve çok üzülüyorum, biliyorsunuz; evet, olan biten...” başını salladı, “... sanki ölen o değildi.”

Ona belki biraz teselli sunacaktım gibi bana doğru baktı. “Pederin ölü yemeğinden sonra, müthiş üzgün olacağını biliyordum. Ben gitmedim –Katolik değilim. Fakat bütün o olanlardan sonra o gece uyuyamayacağımı biliyordum. Ned, kocam, istasyon bekçisi ve o gece nöbetindeydi. Bu yüzden, ben de küçük oğlumuz yatana kadar bekledim. Şu an on yaşında ve kendine bakmaya alışkın.”

Sonra elleri titredi, derin bir nefes aldı. “Ben, huzursuzdum nedense. Bu yüzden papaz evine döndüm, Bayan Aiden’in iyi olduğundan emin olmak için –onu rahatlatmak için yapacak bir şeyim var mı diye bakmaya. Daha önce evde zavallı Peder McQuinn tabutunda yatarken uyumaktan korkmadığını söylemişti ama yine de bana ihtiyacı varsa gece kalmayı teklif edecektim.”

“Ben yolda ilerlerken gece yarısıydı... evet, tuhaf bir şeyler vardı. Ev karanlıktı, fakat kapı açıktı. Koridora doğru yol aldım. Sonra mutfaktan gelen sesler

duydum. Kapı kapalıydı, fakat zaten içeride bir ziyaretçisi vardı. Birisiyle konuşuyordu, bir adamın sesi, öksürdüğünü duydum,” dedi gözlerini cama dikerek.

Tekrar durdu. “Elim kapıda, birden fikrimi değiştirdim. Rahatsız etmek istemedim onları.”

Onaylamamı beklercesine bana bakıp, “Bunun pederin ölümüyle, cenaze hazırlıkları ve bunun gibi şeylerle ilgisi olabileceğini düşündüm. Ya da belki de Peder McQuinn’e yardıma gelen yeni papaz beklenenden erken gelmişti. Her kimse, bir arkadaşı vardı, bana ihtiyacı yoktu. Ben de onu yarın görürüm diye düşünüp sessizce ortadan kayboldum,” dedi. Başını ellerine gömüp ağlamaya başladı. “Fakat ertesi gün çok geçti,” diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. “Oraya gittiğimde ölmüştü... yok yere o korkunç son.”

Başını salladı. “Olanlara inanamadım. Biliyorsunuz o öylesine temiz düzenli bir ev kadınıydı ki, ortada kazaya sebep olabilecek her şeye dikkat etmekte son derece özenliydi. O merdiven halısını gözden kaçırmasını anlayamıyorum. Gördünüz mü... nasıl yırtılmıştı?”

“Evet,” dedim, “fark etmiştim.”

“Evet, bir hafta önce eve son gittiğimde o halı öyle değildi. Bayan Aiden tamir etmeden asla bırakmazdı. Tedbir tedaviden iyidir derdi hep. Patlak verecek kazalar için de geçerli bu söylediği.

Mendilini katlayarak mahzunca pencereye baktı. “Peder Boyle kâhyasız nasıl idare edecek bilmiyorum. Özellikle de Meggie Aiden gibi becerikli bir

kâhya olmadan. Zavallı adam, ne biçim bir karşıla-
ma. Fakat zannedersem cemaatinin kadınları hep bir
araya gelecek ve ona göz kulak olacaklardır, o biri-
ni bulana kadar...”

Köyün saati vurdu.

“Ah, vakit geldi mi? Gitmeliyim. Ned eve gele-
cek, çayını ister. Ned, Londra’ya giden trende. On-
dan inecek ve iki saat sonra Edinburgh’a dönen bir
sonraki trene binecek.” Buruk bir ifadeyle gülümse-
yip kalktı, peçetesini bir kenara bıraktı.

“Sizinle konuşmak güzeldi. Beni böyle sabırla
dinlediğiniz için teşekkür ederim.” Sonra utanarak
kahkaha attı, “Laf lafı açtı, yabancının birine içimi
döktüm. Bu arada adım Ina Fraser.”

Ben de yardım edebildiğime memnun olduğumu
söyleyince şaşkınlıkla bana baktı. “Size dertlerini
anlatan çokça insan var mı? Eminim vardır.” Güldü.
“Sizde insana güven veren bir şey var.”

Utanmış görünme sırası bendeydi. Gülümsedi.
“Teşekkürler bu arada, sizinle konuşmak çok rahat-
latıcıydı. Jack’e selamımı söyleyin. Tanrı ikinize de
mutlu bir gelecek bahşetsin.”

O giderken mutlu bir gelecek bana uzak bir rüya
gibi göründü ve o karanlık boğucu odada oyalanma-
ya hiç isteğim yoktu. Kabul yerine gittim, zili çal-
dım ve suratsız çocuğa hesabımı ödeyip ıslak soka-
ğa çıktım.

Ani fırtına dinmişti ve gökyüzünde mavi bir par-
laklık vardı. Derin bir nefes aldım, yeşilliklerin taze
kokusunun keyfini çıkardım; sanki her çalı ve ağaç
banyo yapmış, bol yağmurun tadına varmıştı.

Çiftliğe geri dönerken aklımı meşgul eden çok şey vardı. Bayan Aiden'in arkadaşıyla konuşmamız bir keşif, bulmacaya başka bir ipucu olmuştu.

Bayan Aiden'in gizemli ziyaretçisi kimdi? Ertesi sabaha kadar gelmediğinden tam vaktinde cesedi bulan Peder Boyle olamazdı.

Böylece geriye tek bir cevap kalıyordu: Bayan Aiden'in gizli bir âşığı yoksa ki bu hiç de muhtemel görünmüyordu –çünkü biraz önce ayrılan yakın arkadaşının bundan kesinlikle haberi olurdu– öyleyse mutfaktaki adam kimdi?

Tesadüfen birkaç saat önce gelen ve ölü papazı eve taşımakta Bayan Aiden'a yardım eden yabancı olduğuna hüküm verdim.

Ve aniden gözden kaybolmuştu –tekrar dönüp birkaç saat sonra Bayan Aiden'ı öldürecekti.

Her şey oturmuştu. Fakat büyük engel duruyordu –neden?

Bu iki cinayetin sebebi neydi? Kayıp parçalar, hayatî ipuçları neredeydi?

Memur Bruce ile paylaşacağım kafa karıştırıcı bir soru daha.

Islak yolda geri dönmek üzere hızlandım, fakat bir kez daha polis merkezini boş buldum.

Eildon'da polisin yapacak ne işi vardıysa? Coşkusunu ve yeni kuramlarımı onunla paylaşamamanın hüsrânını düşündüm.

Mantıklı bir çözümü yokmuş gibi görünen bu bulmacaya, Memur Bruce'un bir cevap bulmakta bana yardım edeceğine güvenilebilir miydi?

On Altı

Cumartesi Peder McQuinn'in cenaze günüydü. Protestan kilisesinden adamlar da toplum tarafından yüksek itibar gören, dini bütün, iyi kalpli bir adamı sayıp sevdiklerinden Verney arazisindeki küçük Katolik defin alanına kadar tabutunun peşinden gittiler.

Andrew Macmerry'nin yanında yürüdüm, tuhaf bakışların ve fısıltıların farkında olarak, çünkü kadınların mezara gelmesi alışılmış bir durum değildi. Ama Danny benden onu temsil etmemi isterdi, diye düşünmüştüm.

Cemaatin papazı olarak yeni görevindeki Peder Boyle, kısa ayine önderlik ediyordu. Peder McQuinn ile hiç tanışmadıklarından, dua kitabından doğru paragrafları okumak zahmetliydi onun için. Sözleri âdeta Eildon'un böylesine acıklı bir durum için saklamış olduğu, uygun bir refakatçi olan sağanak yağmura boğuluyordu.

Ani bastıran yağmur ayini kısa keserken şemsiyeler çarçabuk yükseldi. Peder Boyle ince cübbesinin içinde sırılsıklam olmuştu; sanki yukarıda birileri fesatlıkla cenazeye katılanların üzerine dökmek için kova kova su biriktiriyordu.

Biz tepeden aşağı koşuştururken atıştırılmalık bir şeyler hazırlayan kadınlar, köy salonunda ıslanmaktan kurtulmuşlardı. Katolik olmayanlardan bazıları'nın gideceğini ve Jack'in babasının, "bakılacak hayvanlar" sebebiyle kendini mazur göstereceğini düşünüyordum açıkçası.

Gözlerim ölü kâhyanın arkadaşı Bayan Fraser'ı ararken, Andrew'ya daha evvelden Bayan Fraser ile tanıştığımı anlattım ve onu tekrar görme isteği duyduğumu söyledim. Bu bahsime çok şaşırmıştı ve biraz muzipçe güldü. "İna Fraser, köyün dedikodu kazanı. Evet, evet. Söylediğiniz her şeyin, siz çiftliğe, eve varmadan köyün dört bir yanında dolaşacağından emin olabilirsiniz."

Sırılsıklam cübbesini çıkarırken, Peder Boyle oldukça mutsuz görünüyordu. Saçları hâlâ ıslak, soğuk ve dağınıktı; cemaatle pek konuşmadı, üzüntüyle etrafında sızlanan, yas tutan kadınlara karşı biraz öfkeli ve tahammülsüzdü.

Duygularını tahmin etmek zor değildi, bir kere ben, her şeyden önce ilk görevinin ironik bir şekilde, yardıma geldiği papazın cenazesini kaldırmak olmasına acıdım.

Şüphesiz böyle bir yardımın altında yatan anlamlar ağır gelmişti ona. Peder Boyle, fazla kalmadı. Son dakikada yetişen Bayan Fraser pederi giderken gördü.

"Zavallı adam, zatürreeye yakalanmazsa şanslı demektir."

Tahmini pek de yanlış değildi. Ertesi gün köyde Bayan Fraser ile karşılaşınca, pazar günü ayin olmayacağını öğrenecektim.

“Zavallı Peder Boyle ıslanınca ateşlendi ve sesi hepten kısıldı. Hastalığı daha kötü bir şeye çevirmese şanslı,” diye ekledi felaket tellallığına devam ederken.

Kadın cemaatinin merhametli sunumlarından sadece çorbayı kabul eden papaz sonra yatağında istirahat edeceğini ve iyileşene kadar da yatakta kalacağını söyleyerek çarçabuk onları yollamıştı. Daha kötüsü vardı sırada. Üzerine düşmeleri kesinkes yasaktı ve yeni bir kâhya bulana kadar bütün yardım tekliflerini kati bir şekilde terslemişti.

Peder Boyle’un üstüne basa basa bu kadar sene hayatını kendi kendine idame ettirdiğini söylemesiyle devam etti konuşmasına Bayan Fraser. Anladığım kadarıyla, kadınlar bunun, Peder McQuinn’in, cemaatinin iyiliklerini takdir edişinden son derece farklı olmasına kafa sallayıp iç çekerek, kederli ve üzgün ayrılmışlardı pederin isteği üzerine.

O pazar sabahı benden Jack’in ailesiyle birlikte kiliseye gitmemin beklenildiğini düşündüm. Yanılmıştım, nikâh ilanı okunurken, gelin adayının ilanı duymasının kötü şans getirdiğinin sanıldığını bilmiyordum. Bunu ilk defa duyuyordum ve Jack’in annesi göz ucuyla baksa da, batıl inançlara bel bağlamaya çağımdan, geleneklere kafa tutarak eldivenlerimi giyip aşağı indim.

İyi ya da kötü, şansımızı kendimiz belirleriz dediğimde, sanki bir darbeyle olduğum yere çakılacakmışım gibi gökyüzüne baktı dehşetle.

Jack’in annesi, Eildon’da henüz beni görmeyen kilise cemaatinin, meraklı ve ilgili olacağını çıltlatıyordu,

bu yüzden anne babasının utanıp sıkılmalarına gerek yok diye, normalden çok daha itinayla giyindim.

Sonunda, en iyi elbise ve ceketimin içinde uygun bir hal sunduğuma ikna olmuştum. Biraz zorlukla ve epey bir saç tokasının yardımıyla, uslanmaz, dağınık buklelerimi deniz mavisi sıkıcı bir hasır şapkanın altına toplamayı başardım.

Kiliseye giden kısa mesafeyi yürürken Andrew Macmerry, bir yanında karısı öbür yanında müstakbel geliniyle, koltuğunun altına kıstırdığı İncil ile ilerliyordu. Dükkü vahşi fırtınadan habersiz muhteşem bir yaz sabahında, içerideki yetenekli koroyla yankılanan kilisenin dışındaki kuş cıvıltılarıyla karşılandık.

İlahiler hoşuma gitmişti. Reverend Linton, kürsüden aşağıya bizlere nazikçe gülümseyerek, Merhametli İnsan hakkında oldukça masum bir vaaz verdi. Şu an revaçta olan sofulardan, “akıllara zarar” vaizlerden biri olabileceğine dair korkularım yatıştı.

Kiliseye gelişim bir heyecan dalgası yarattı. Meraklı kafaların birden olduğum tarafa dönüşünü, Rose Elizabeth Faro ve Jack Andrew Macmerry’nin nikâh ilanının okuması izledi.

O anda bana korkudan titreme geldi. Gerçeğin kendisi ve kesin sonuç. Kapana kısılmam; iki haftadan az bir süre içinde kafesimin kapağı kapanıyordu. Aniden yabancıların arasında olduğumu fark edince, bütün kalbimle keşke Jack yanımda bana destek olabilseydi dedim.

Hemen arkasından çiftlikte eski dostlarla, Johnston’lar ve Ward’lar ile beraber pazar akşamı yemeği geldi. “Hatırlar mısın”larla dolu sohbetlerinin dışında

kalmıştım; doğrudan alaycı takılmalar, tuhaf isimlerin hayli anıldığı bir ortam; oğullar, kızlar, torunlar.

Sonra sanki varlığını birden fark etmiş gibi, yalnız ve yalnız bir erkek çocuk sahibi Macmerry'lere önceden de söylendiği üzere Bayan Johnston sinsice: "Evet, çok zaman beklediniz, bu kadarı yeter, Jess, artık büyük anne olma sırası sende bundan sonra," dedi. Bu duygularla, Bayan Macmerry'nin utancı gelin adayınıninkini geride bıraktı.

"Küçük bir delikanlı harika olurdu," dedi Jack'in babası, uzun vadede Macmerry çiftliğinin kaderi ancak bu şekilde belirleneceğinden, her taraftan onaylayarak baş sallamalar ve gülümsemeler geldi.

Whisky ve Soda kızarmış et parçaları için salya akıtarak masaya sırtışırken, sohbet dolaşp Yılın Köpek Gösterisine geldi. Yemek tedarik etme görevindeki Bayan Johnston, Bayan Ward'ın dişi av köpeğiyle bir kez daha birincilik ödülünü alacağına inanılabileceğini ortaya koydu.

Laf, denemelerde marifetlerini göstererek ve şömine raflarını daha başka kupalarla donatarak, sahiplerinin kalbini fethedecek çoban köpeği sahibi bölge çiftçilerine döndü.

Ben yukarıda şapkamı çıkarırken, Jack'in babası da onları meşhur hastası Thane ile tanıştırmak üzere ahıra götürmüştü, bense Andrew Macmerry'nin dikkate değer tedavileriyle hayatını kurtardığı hayvanların hikâyelerini dinleyerek hoşça vakit geçirmiştim.

Thane ziyaretçileri etkilemişti.

“Rose onu bazı etkinliklere dâhil edebilir,” diye öne sürdü Bayan Johnston sevimlilikle. “Thane birincilik ödülünü kesinlikle alacaktır,” diye ekledi Bayan Ward’a doğru sinsi bir bakış atarak.

Thane’in böylesine bir yorumu duyamamasına memnundum. Çünkü duymuş olsa, bu teklifi çok daha az bir istekle karşılayacağından emindim.

Bayan Johnston bana, “Harika bir hayvan o, onu yarışmaya sokmalısınız,” dedi, Bayan Ward’ın ona doğru hançer gibi bakışını umursamadan.

“Hayır,” dedim sertçe. “Yapamam. Köpeğim burada ziyaretçi, her şeyden önce. Hiç de uygun olmaz.”

“Bu doğru,” dedi rahatlamış Bayan Ward, gözlerinin içi gülererek. Şu an hayat boyu arkadaşıydım onun.

“Bu bölgede büyümüş bir hayvan değil, biliyorsunuz,” dedi Bayan Ward.

Fakat Bayan Johnston sabırla yenilmeye karşı koydu, sulh hâkimi olan kocasına, “Tabii ki onu da kabul edebiliriz, onu özel bir sınıflandırmaya koyarız,” dedi.

Bay Johnston, bu fikir üzerine mahkeme kararını açıklamadan, sertçe başımı salladım ve Jack’in babasına doğru bakarak araya girmesi için çağrıda bulundum.

Güldü. “Rose gayet haklı. Korkarım, Thane’in katılması meşru olmayacaktır.”

Tehlike savuşturulmuştu. Kuzu kızartma, bolca sebze, arkasından biraz İspanyol şarabı bütün kuvvetimi tüketmeden kaçmak ve uzun zamandır hasret kaldığım şeye –bir öğleden sonra uykusuna– atılmak için yanıp tutuşuyordum.

Bunun yerine tercihim i öğleden sonra yürüyüşü yönünde kullandım, Thane'i ve karalama defterimi alıp kaçtım oradan.

Eildon'un içinden yürüdüğümde, ana cadde normalden çok daha kalabalıktı. Atlı arabalar ve atların çektiği Edinburgh'dan Manastır'a gelen ziyaretçilerle dolu otobüsler güzel havayla beraber meydana çıkmıştı.

İneklerin ortadan kaybolduğu tarla boyunca, onları takip ederek, ben de topluluğa katıldım. Ancak yakın zamanda buraya konuşlanmış olmalarının belirtileri yürüyüş yapanlara sürekli bir tehlike teşkil ediyordu.

Thane kayışına bağlıydı, uslu duruyordu, ben de topluluğun kıyısında oyalanmakta karar kıldım. Beş dakika sonra yeni bir şey öğrenmediğimi bilmeme rağmen, resmî rehber, Manastır'ın bir hikâyesini övüp duruyordu.

Bir oyuncu olarak doğmuştu, geçmişe renkli bir hayat kazandırdı. Bir zamanların savaş naraları, kanlı ayak sesleri şimdiki düzgün çimlerde yankılanırken, ölmüş rahip ve piskoposların ruhları diye atıp tutuyordu rehber. Misafirlerin gölgeleri sessiz yıkıntıların arasında ilerliyor, şeytan ve melek oluklarının tepeden baktıkları, taştan boş tabutları geçip gidiyorlardı. Arada sırada, Manastır'a ilk ziyaretimde yakından gözetlendiğime emin olduğum noktaya, kulenin karanlık tepesine doğru yukarı bakıyordum. Thane aklımı okur gibi birden hareketlendi; ziyaretçi topluluğunun az evvel çıktığı yakındaki sarmal merdiveni keşfetmek istiyordu.

Thane'in deri kayışını kısa tutarak, taş basamaklara doğru hızla yol almasına izin verdim. Heyecandan titriyordu.

"Bu ne, Thane?" diye sordum. "Ne oluyor orada?"

Nöbetçi kulübesi pis ve korkunçtu. Boştu ve son kez geldiğimizden daha hoş kokmuyordu. Thane, kaldırım taşlarını köpek gibi inatla koklayınca, taş zeminden bir kez daha huylandı.

Odayı keşfetmesine izin verdim. Hiçbir şey görmedim ve biraz sabırsızca, "Artık çıkalım," dedim.

Durdu, yalvarırcasına bana baktı, sonra da döşemeye. Ben de yaklaştım.

İlk bakışta hiçbir şey görmedim. Sonra küçük, parlak, ışıldayan bir metal fark ettim.

"Bu da ne? Define mi?"

Kuyruğunu sinirli sinirli salladı. Dizlerimin üstüne çökerek, el çantamdan bir şapka iğnesi çıkardım, birikmiş kiri kazıdım.

Küçük parlak nokta altın çıktı.

Altın bir evlilik yüzüğü.

Yüzüğü mendilimle silerken kalbim hopladı.

Bu basit bir evlilik yüzüğü değildi. Elimde tuttuğum İrlanda söz yüzüğüydü: Bir kalbi tutan iki el. Bunu iyi biliyordum, Danny hep büyük babasına ait Claddagh yüzüğü takardı.

Bu keşfinin hayretiyle yanımda Thane ile oraya diz çöktüm. Tabii ki saçmaydı, bir tesadüftü. İskoçya'da bu yüzükler pek yaygın değildi ama bunu İrlanda'dan bir ziyaretçi düşürmüş olabilirdi.

Camdan dışarı bakıp topluluğun ilerlemesini izledim; yüzük bu adamlardan birine ait olmalıydı. Rehberin etrafında toplanmış ve çıkış kapısına doğru ilerliyorlardı.

Yüzüğü kapıp, mantığım yüzüğün dakikalar önce düşmüş olmasının mümkün olmadığını irdelerken, merdivenden aşağı yolu yarılamıştım. Durumundan, derin bir yarığın dibinde ve toprağa gömülmüş olmasından, bir süredir burada durduğu anlamı çıkıyordu.

Yine de, soluk soluğa, topluluğa doğru koşturdum.

“Yüzük kaybedeniniz var mı –yukarıda, kulede?”

Tedirginlikle bana döndüler, parmaklar hızla incelendi. Başlarını sallarken rehavetle iç çektiler.

Hayır, bizim değil.

Rehber gülümsedi. Buna dâhil olmak istemedi. “Emanetçiye teslim edin, bayan. Kayıp eşyalara bakmak onun işi.”

“Teslim ederim.” Giriş kapısından süzülüp gittiler. Thane oturmuş, sertçe bana bakıp, mızıldanıyordu. Ne demeye çalışıyordu? Benden anlamamı istediği acil bir şey vardı. Fakat ilk kez, telepatimiz başarısızlıkla sonuçlandı.

O anda tek düşünebildiğim, on iki yıldan uzun bir süre önce, Arizona’da evlilik yemini ettiğimizde, Danny’nin parmağına taktığım yüzüğünü elimde tutuyor olduğumdu.

Danny ölmüştü.

Rahatsızlandım, kafam karışmıştı. Bu doğruysa, bu yüzük nasıl olmuştu da Eildon’da virane manastıra gömülmüştü?

Aklım Saint Anthony Manastırı'na gitti. Danny'nin üç haftadan az bir süre önce dua istediğine emin olan yaşlı rahibe Mary Micheal'a.

Doğru, yaşı doksandan fazlaydı ve Rahibe Angela'nın bana usulca şöyle fısıldadığını hatırladım: "O yaşta, zamanla Tılgili hata yapmak kolaydır. Her zaman olur."

Bana başka örnekler de vermişti ve ben de rahatlıkla bu teselliye sığınmıştım. Fakat bu yeterli miydi?

Birden bacaklarım tutmaz oldu, taştan duvara oturdum, bir yaz öğleden sonrasının parlak masum güneş ışığı altında, aklımın takıldığını biliyordum.

Danny -ölmüştü.

Ölmüş fakat unutulmamıştı. Hayali üzerime sinmişti. İki haftadan az bir süre içinde Jack Macmerry ile evlenecektim ve beni kesinlikle bırakmıyordu.

On Yedi

Sonraki günlerde, gerçeklere tutunmaya çalıştım. Memur Bruce ile konuştum, umut verici başlangıcımızdan sonra, Peder McQuinn ve Bayan Aiden'in ölümlerine dair şüpheli hallerle ilgili, hiç ama hiç gelişme kaydetmemişti. Benim cinayet olduğuna emin olduğum şüpheli hallerle.

Polis memuru mahcuptu, mazeretler sıralıyor, ailevî sorunlardan –Mary, annesinin hastaneye kaldırıldığı Peebles'tayken bakılması gereken hasta çocuklardan– mızıldanıyordu. Görünüşe bakılırsa bütün hane kargaşaya sürüklenmişti.

Ben oradan ayrılırken, "Unutmadım, biliyorsunuz. En ufak bir boş zamanım olur olmaz konuyla ilgileneceğim," dedi beni teskin edercesine.

Sözleri hiç de teselli sayılmazdı ve polis memurunun düşündüğü kadarıyla ev hayatına nazaran, muteber arzuları ve polisliği ikinci planda kalıyordu. Maalesef bütün son radde hırslarına rağmen köy polisi olarak kalmasının ve şu anda bu durumun değişmeyecek gibi olmasının sebebi buydu, belki de.

Ona Claddagh yüzüğünden bahsetmeyi düşündüm, sonra fikrimi değiştirdim. Zaten kafasını yeterince

meşgul eden sorunları var gibi görünüyordu. Yüzüğü bulduğum zamanki ürkek tepkilerimi mantıklı ve makul bir şekilde nasıl açıklardım? İki cinayetle yüzüğün hiçbir ilgisi yoktu. Manastır ziyaretçilere tekrar açılıp, yüzüğü emanetçiye teslim edene kadar, yüzüğün bende kalmasında karar kıldım. Buna masum bir açıklama bularak korkularımı yatıştırmayı umuyordum, Danny ile ilgisi olmayan bir tesadüftü bu: Zamanında ziyaretçinin biri gezi sırasında kaybetmişti yüzüğü.

Bu arada Eildon'da bulunmamın temel sebebi üzerinde yoğunlaşmak için elimden gelen çabayı sarf ediyordum. Bundan kastım, Bayan Macmerry'ye düğün hazırlıkları, gelecek misafirlerin listesi, günbegün gelen ve kabul edilecek hediyeler, köy salonundaki oturma düzeni ve bu sorunların gerektirdiği hazırlıklar konusunda yardım etmekti.

Jack'in annesiyle, ciddi anlaşmazlıklar olmaksızın gayet hoşça geçindiğimizi söylemekten mutluk duyuyorum. Listemizi önümüze açmış mutfak masasında dikişlerimizle oturmuşken, aramızda baş gösteren bir dostluk bağı göremesem de en azından ikimiz de kadınların evrensel bağlarından biriyle –bir aile düğünüyle– hoşgörüyü öğreniyorduk.

Tabii ki Jack'ten gelen günlük mektuplar da vardı, hafta sonu evde olacağını ve en önemlisi de Thane'in yürüyüşlere çıkması gerektiğini söyleyen mektuplar; bu yüzden boş vakitlerimi Thane ile birlikte ılık güneş ışığına firar ederek geçiriyordum.

Beraber eski madeni keşfettik. Ben, Jack'in genç bir delikanlıyken etrafında mutlu saatler geçirdiği karanlık derin havuzun yanı sıra kullanılmayan tozlu

makinelere gayet uzak dursam da, maden Thane'in ilgisini çekmiş görünüyordu.

Bir gün Bayan Macmerry'nin diktiği iç etekliği için inci düğmeleri bitti ve köydeki dükkâna inme teklifimi memnuniyetle kabul etti. Orada Annette ile karşılaştım bir kez daha, sargı danteller üzerine düşünüyordu; Efendi Alexander Verney pek kibirli bir halde hemen yakındaki bir sandalyeye oturmuş bacaklarını sallıyordu.

Gelişim, aksi ifadesini, bir anda tatlılığa dönüştürdü.

"Bayan Rose! Nasılsınız?" Sandalyeden aşağıya kaydı, başını eğerek selamladı ve son derece olgun bir tavırla elimi öptü.

Annette dönüp gülümsedi. Ben inci düğmelerle ilgili görevimi anlattım, o da güldü. "O zaman şu an tam ihtiyacım olan kişisiniz. Yakut rengi elbiseme en iyi hangi desen gider, karar veremiyorum."

Hizmet edilmeyi bekleyen başka müşteriler de vardı. Ben de bu seçimin biraz vakit alacağından endişe ederek, "Birazdan yanınızda olacağım. Köpeğim -köpeğim var yanımda, dışarıdaki direğe bağlı," dedim.

"İzin verin size eşlik edeyim, Bayan Rose," dedi nazik Alexander.

Ben kapıyı açtım, Alexander da sevinçle haykırdı. "Bu sizin köpeğiniz mi, Bayan Rose? Muhteşem!"

Adının Thane olduğunu söyledim. Kibirli Thane'imın köpek diye çağrılmasına ve omzuna bile gelmeyen küçük bir çocuk tarafından koparılan yaygaraya nasıl tepki göstereceğini merak ediyordum. Tedirgindim, Thane'in kimseyi ısırıldığını görmemiştim,

fakat çocuğun tezahüratı ve başına vurmasıyla kullaklarını büzdü –bir ilki olması gerekirdi.

Yanılmışım. Her zamanki gibi Thane sürprizlerle doluydu ve bu sevecenlikten oldukça memnun görünüyordu. Onu sanki gülüyormuş gibi gösteren ifadesindeki meraklı bakışlarla, tokalaşmak için istekle yaralı patisini verdiğinde, keyifli ve son derece anlayışlı görünüyordu.

Alexander, kolunu Thane'in boynuna dolamış, yukarı bana doğru bakıyordu. "Siz Kuzen Annette ile alışveriş yaparken ben de Thane'e göz kulak olurum."

Bundan Annette'e bahsettiğimde kaygıyla kapıdan dışarı baktı, kaldırımında yanında Thane ile oturan Alexander'ın haline şaşırmış gibiydi.

Annette korkarak baktı bana. "Ne tuhaf. Alexander genellikle yabancı köpeklerden korkar, özellikle de iri olanlardan."

Bir süre sonra dantele karar verilmiş, düğmeler satın alınmış, dükkânın önünde belirmiştik. Mürebbiye arabası köşeye park edilmişti.

"Şimdi gitmeliyiz, Alexander. Cici köpeğe hoşça kal de."

Thane bariz bir şekilde ürktü. Aynı tepki, bir insan için, böyle bir hitap karşısında itiraz edencesine gözlerini yukarı dikmiş diye tanımlanırdı.

Bu ayrılığa itiraz sırası Alexander'daydı.

"Hişt!" dedi Annette sertçe, sonra da teslim olarak bana döndü, "Köpeğe Manastır'ı gezdirebiliriz belki de ... tabii Bayan Rose'un buna ayıracak zamanı varsa."

"Yaşa, yaşa," dedi Alexander sevinçten sıçrayarak. Keyifle karşılaşmıştı bu beklentiyi, ancak biraz

zorluk arz ediyordu bu beklenti. Hepimiz birden mürebbiye arabasıyla gidemezdik. Alexander kendince istemese de sonuç olarak Thane ile benim onları Manastır'da karşılamamız kararlaştırıldı.

"Emin misiniz, Bayan Rose," dedi Annette. "Siz zorluk çıkmasın?"

Thane ile yalnız yürümesine izin verileceğinde kararlı olan Alexander'ın, gelişimizi tedirginlikle beklediği Manastır'a ayrı ayrı vardık. Bu konuda mutabık olunmuştu ve Annette kocaman tazıya ve küçücük çocuğa tedirginlikle bakarken, Thane'in iyi huylu olduğuna ve Alexander'ı ayaklarından yakalamayacağına onu temin ettim.

Çimlerin üzerinde bir o yana bir bu yana koşuşturmalarını izlerken, Alexander mutlulukla zıplıyordu. Annette iç çekti. "Bu hareketler ona çok iyi gelecek. Çok yalnız bir çocuk ve bir başına resim yapıp okumakla haddinden fazla zaman geçiriyor. Bu kadar zamandan sonra kardeşi olmaması çok yazık."

Bir gözümüz sürekli onlarda birlikte yürürken, Annette'in teklifinin başka bir sebebi ortaya çıktı. Anlaşılan şatonun çatısının altında yalnız olan sadece Alexander değildi. Annette kolumu tutup, "Karşılaştığımıza çok sevindim, Bayan Rose. Biliyorsunuz, doğru danteli seçmek çok önemliydi," dedi. Sırdaş olarak seçilmiştim.

Sabırsızlıkla bana bakarak gülümsedi. "Çok az elbisem, hayli boşalmış bir dolabım var, çünkü rahibe olarak manastıra girdiğimde hepsini terk etmiştim. Dünyadan vazgeçmeye ve tüm o gereksiz eşyaları reddetmeye karar vermiştim. O zamanlar şık bir elbiseyi hayatım boyunca yeniden asla özlemeyeceğime gerçekten de inanmıştım."

Güldü, heyecanla alkış tutarken keyiflendi aniden. “Her nedense unutmuştum ve şimdi terk ettiğim dünyayı yeniden keşfetmiş gibiyim. Bu ipek yakut benim ayrılmayı göze alamadığım tek elbisemdi. Bir gün onunla gömülebileceğim galiba,” dedi hüzünle. “Biliyor musunuz, bu benim New York’ta düğünde giydiğim elbisemdi. Müstakbel kocamla tanıştığım günde giydiğim. Bu onun en sevdiği kıyafetimdi.”

Sonra da Alexander’ın bizi duyamayacak kadar uzakta olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakıp, fısıldadı. “Ondan haber aldım. Mektuplar, orada bir yayınevinde çalışan bir arkadaş sayesinde gizlice bana ulaşıyor. Arkadaşım bana yayınevinin kitap listelerini gönderiyor, bu da muhafızımı hiç işkillendirmiyor. Arkadaşım kocamın mektuplarını görünmeyecek şekilde iletiyor. Sally’nin yardımı olmasaydı çıldırırdım. Bugün yola çıkış haberini aldım. Birkaç gün içinde burada olacak. O anı bekleyemiyorum,” diye ekledi sabırsızlıkla.

Daha fazla deneyim sahibi olarak, bu tertipteki oldukça bariz tuzakların gayet fakındaydım ve sordum, “Nerede buluşacaksınız?”

“Verney Şatosu’nda, tabii ki. Kendini göstermekte ve kapiya dayanıp muhafızıyla karşı karşıya gelip, karısı olduğumu ilan etmekte ısrarlı. Harika bir sürpriz olacak.”

Bu şekilde, biraz hafife almak olur hakikaten, diye düşündüm. Aniden öylesine çocuksu ve savunmasız olan, ışıldayan yüzüne bakınca, kocasının kabul edilmesinden bir hayli şüphelendim. Baş gösterecek bir meseleden başka bir şey göremiyordum. Sevimsiz bekçiyi ve köpeğini hatırlayınca, muhafızını

öfkeyle şatodan kaçtırmaktansa bekçisini uyarmakla akıllılık eder diye düşündüm.

Yorumlarımı bekliyordu içtenlikle gülümseyerek. Tek düşünebildiğim biraz yanılgıda olduğuydu. “Emin misin –yani?”

“Tabii ki eminim, kesinlikle eminim,” diye kesti sözümü; gülüyor, gözleri keyifli bekleyişi ile ışıldıyordu. “Şu an yaşıma geldi, yapabilecekleri bir şey yok. Geçen ay doğum günümde büyük annemden yasal mirasımı aldım, bu da Verney Şatosu’ndan kocamla gidebileceğim ve beni durduramayacakları demek oluyor. Doğal olarak tabii, umarım mülayim davranırlar.”

“Kocanın burada işe girme şansı var mı?” diye sordum.

Bu sözlerimle buz kesildi. Kaşlarını çatı. “Uygun bir şeyden bahsetmedi. Ama New York’ta çalıştığı büyük denizcilik bürosu gibi bir kurumun ona bir yer ayarlayacak işe yarar irtibatları olduğunu zannediyorum. Edinburgh’da da denizcilik büroları vardır. Her şeyden önce Leith büyük bir liman. Hem hatırlıyorum, kendisi yaptığı işin çoğunun İskoçya taraflarından geldiğini söylüyordu.

Onu bu rüyadan uyandırmaya içim nasıl elverecekti? Bütün rüyalarına ve tasarılarına nasıl gölge düşürecektim? Uyarıda bulunmanın vakti çoktan geçmişti. Bu apar topar evliliğe yaklaşımının, biraz safça olduğunu hissettiğimden, aynı şekilde, muhafızının evliliğini kabullenmesi ve teşvikini doğal karışılmasında da biraz saf olduğunu hissediyordum.

Sanki sessizliğimin ne gösterdiğinin farkındaymışçasına, “Dayanağım yok değil, Bayan Rose. Kendi

servetimle Edinburgh'da iyi bir ev bulabilir, bir ya da iki hizmetçi tutabilir ve belki de bir atlı araba alabiliriz.”

İç çekti ve hayaline tekrar gülümsedi. “En makul olanı da bu olacak. Kocam kendi vasıflarına uygun bir iş bulana kadar başlangıçta kendi halinde fakat rahat bir hayat süreceğiz.”

İtiraf etmeliyim ki “miras avcısı” fikri birdenbire düştü aklıma. Bu adamı çok az tanıyordu. Geçmişinden habersizdi. Gayet yakışıklı, dul ve ondan yaşlı olmasından başka. Romantik durumların, aşkı için bütün dünyayı bir kenara bırakmaya hazır ve istekli bekleyen iyi yetiştirilmiş on dokuz yaşındaki bir kıza hoş görünmesi kaçınılmazdır. Gerçek dünyanın ya da güzel bir ev, hizmetçiler ve arabaların ötesindeki diyarlarda yaşayan üçkâğıtçı kimselerin neye benzediğine dair hiçbir fikri olmayanların.

Beni sırdaşı yapmaya istekli olsa da Alexander hazırlık okuluna geçene kadar ona mürebbiyelik yapacağına söz vermesi konusunu incelikle açacak kadar tanı mıyordum onu. Ya da Alexander'ı ve anne babasını, özellikle de ona hep iyi davranan hasta kuzeni Amelia'yı hayal kırıklığına uğratacağını hatırlatacak kadar.

Ayrılma zamanıydı. Gül yüzlü, soluksuz ve isteksiz Alexander Thane'in kayışını bana uzattı.

“Bayan Rose'a doğum günü davetiyemi verdin mi?”

Annette başını salladı. “Ben... ben unuttum, Alexander.”

“Bu çok önemli Kuzen Annette. Ama sen unuttun.” Alexander sitemliydi. “Siz iki bayan o kadar zamandır ne konuşuyordunuz?” Sonra da bana: “Perşembe saat üçte sizi bekliyorum, Bayan Rose. Geleceksiniz tabii ki,” diye tasayla ekledi.

“Lütfen gelin,” diye mırıldandı Annette özür dilercesine. Biz yürürken aklına gelen son şey doğum günü eğlencesiydi.

“Thane’in de gelmesini istiyorum,” dedi Alexander. “Onu da yanınızda getirir misiniz, Bayan Rose?”

Annette’in aklı biraz bu teklife takılmış gibi görünüyordu. Ne diyecekti annesi; annesinin küçük köpekleri, vesaire vesaire. Fakat Alexander kararında ısrarlıydı, bunların hiçbirine yanaşmadı ve sonunda mutabakata varıldı. Tazının sarı dişli Billy tarafından kabul edileceğinden biraz şüphem olsa da, Thane Alexander’ın eğlencesine gelecekti.

Mürebbiye arabasında, elini birdenbire oturağın altına daldırıp oldukça eski, gözleri ve kürkü olmayan bir oyuncak köpek çıkardı Alexander. Bebekliğinde pek sevdiği arkadaşıydı bu belli ki.

“Thane’e bunu vermek istiyorum. Bunu verebilir miyim ona Kuzen Annette?” dedi Alexander biraz utanarak.

Annette şaşırmış görünüyordu. “Emin misin Alexander. Boxy senin en sevdiğin oyuncağın.” Bana dönüp fısıldadı, “Boxy olmadan yapamaz. Ne zaman mutsuz olsa, yaramazlık yapsa ya da cezalandırılrsa ihtiyaç duyduğu hep Boxy’dır. Hatta oyuncak köpek bazen yastığının altında yatar.”

Sonra da Alexander’a bir uyarı. “Onu müthiş özleyeceksin.”

Fakat Alexander istifini bozmadan başını salladı. “Onu Thane’e vermek istiyorum –oyuncak olarak. Boxy için gerçekten fazla büyüdüm.”

Annette, “Dün sabahtan beri,” diye mırıldandı, başını üzgünce sallayarak.

“O benim ve istediğime veririm. Onu Thane’in almasını istiyorum. Bu benim kararım.” Cevabı katiydi, konu üzerinde yetkili kişinin son sözüydü.

Annette sıkıntılı görünüyordu, fısıldadı, “Büyük köpeğin, Boxy’yi sadece parçalar. Oyuncak köpeklerin kuzenimin köpeklerine ne kadar dayandığını gördüm.”

Annette, tam da korkularımı dile getiriyordu. Annette, eli mahkûm Alexander’ın pek sevgili eşyasını ikimizin de gözleri üzerinde Thane’e teslim ederken yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Olabileceklerin en kötüsünden –Thane’in oracıkta nazik oyuncağı paramparça edeceğinden– korkuyorduk.

Fakat yanılmıştık. Thane bezden köpeği kokladı, usulca ağzına aldı, birkaç kez salladı ve sonra da kendisine son bir kez sarılan ve arabaya atlayan Alexander’a baktı.

“Perşembe, Bayan Rose. Unutmayın, söz verdiniz!” diye bağırdı.

Thane ile geri dönerken, aklıma bir fikir geldi. Oyuncağı Thane’den almanın bir yolunu bulmuştum. Bir ya da iki gün içinde Boxy’yi tamamen unuttacak ve onu yara almadan Alexander’a geri götürebilecektim.

Fakat Thane bunların hiçbirine yanaşmayacaktı. Boxy’yi dişlerinin arasına kısırmıştı, çiftliğe dönüyorduk, ahırdayken de Boxy’yi bırakmaya razı olmadı. Ertesi gün defalarca uğradım, ancak Boxy hemen yanında yatıyordu, böylelikle oyuncak köpek Thane ile beraber ahırda kaldı.

Başımı salladım. Bu da Thane’in bambaşka bir haliydi. Sadece küçük bir çocukla arkadaşlık etmekle

kalmamış, onu hiç de umursamayan çoban köpeği Rex'in olduğu hemen yukarıdaki tarlaya giderken Jack'in babasına eşlik etmeye başlamıştı. Thane etkinliklerini genişletiyor, anlayabildiğim ve çok hoşnut olduğum yeni arkadaşlıklar kuruyordu. Fakat Thane'in kendi oyuncağıyla keyifle oynayacağı da hiç aklıma gelmemişti doğrusu.

"Sırada ne var?" dedim hikâyeyi o akşam yemek sonrası Jack'in anne babasına anlatarak.

Bay Macmerry güldü. "Beni şaşırtmadın, Rose. Köpeklerle ilgili fazla deneyimin olmadığı gayet açık, yoksa onların oyuncak sevdiğini bilirdin. Şu da var ki çok sınırlı bir hayatları var. Biz kendi köpeklerimize vermeyi denedik yavrularken. Fakat ne versek bir günde lime lime olurdu."

Fakat Thane'in özenle davrandığı ve kaderi için yakın zamanda endişelenmeyi bıraktığımız Boxy, bu oyuncaklardan değildi.

Annette'e gelince, o gece yatmaya hazırlanırken onu düşündüm. İtiraf etmeliyim ki engellerle dolu bir gelecekte başka bir şey göremedim.

Belki de hayatımda ilk kez, şu an çok farklı bir açıdan baktığımı fark ettim. Danny McQuinn ile evlenmek üzere San Francisco'ya deniz yolculuğuna çıktığım zaman, ailemin önceden gördüğü, o aynı apar topar, inatçı gelecek.

Yaptıklarımda yanıldığımı gördüm. Uyumadan önceki son düşüncelerim vâris Annette'in ve deniz bürosu memuru kocasının da belki yanılacağıydı. Onlara mutluluklar diledim.

On Sekiz

Ertesi gün aşığı indiğimde, postacı, Jack'in günlük sayılabilecek mektubuyla gelmişti. Haberlerini hep dört gözle beklediğimden, annesi beni izlerken heyecanla açtım mektubu.

"Jack yarın evde olsa gerek," dedi Bayan Macmerry kendini beğenmişçesine.

İlk cümleyi gözden geçirince, bezginlikle mektubu yere çaldım. Glasgow'daki suç duruşması herkesin beklediğinden çok daha uzun sürüyormuş. Mahkeme kurulunda değişiklik olmuş.

"Endişelenecek bir şeyimiz olmadığını söylüyor. Kilit şahit olsa da, Eildon'a gelip evlenmesi için Jack'e izin verileceğine dair güvence verilmiş —ne var ki balayı için yapılan bütün planlar şimdilik rafa kalkabilir..."

Bana Londra'ya, tiyatrolara, müzelere gitmeyi vadetmişti —öfkelendim. Annesiyle ikimiz böyle bir muameleye sessiz kaldık aslında. Jack'in annesi polise yapılan haksız muameleye verip veriştirirken, onu geride bırakıp, üst kata çıktım. Benim asıl endişemse düğünde giyeceğim elbise ve ayakkabıardı.

Balayı dolabımdan bahsetmiyorum bile, hepsi toplanıp Solomon Kulesi'nden Eildon'a getirilmek üzere Jack'i bekliyor.

Hemen sonra, pencereden baktım ve bütün acılarım kararsızlıklarım ve korkularım ortadan kalktı.

Bir atlı araba çiftlik yolundan aşağıya yuvarlanıyordu.

Ne araba ama! Kraliyet Hanedanı Simgesi ve de bir arabacıyla.

Ya içinde oturan!

Kim olacaktı, tabii ki Doktor Vincent Beaumarcher Laurie, Majesteleri Kraliçe Victoria'nın Ev Halkının Genç Doktoru.

Arabadan adımını attı, kollarını iyice açarak beni selamladı.

Benden on yaştan fazla büyük, sevgili üvey ağabeyim tarafından, o sıcak kucaklamayla sarılıp öpüldüm. Güvenilir, dürüst, duyarlı Vince.

Birdenbire yeniden kendimi güvende hissettim. Beni kurtarmaya, çocukluğu yad etmenin güvenilir limanına giden büyümlü kapının içinden geçerek, beni o limana geri götürmeye gelmişti.

Ya da bana öyle geldi, o büyümlü mutluluk dolu ilk dakikalarda.

Macmerry'ler kapıya gelmişti. Jack'in annesi ellerini önlüğüne siliyor, saçlarını beklenmeyen misafiri karşılamak üzere yatıştırıyordu. Böyle mahzur bir durumda kalmaktan sıkıntı duymuş ve sinirle etrafına bakıyordu, birilerini suçlamaya hazırdu –aslında beni önceden onu uyarmadığım için.

Oysa ikinci bir kez daha bakınca, hanedan simgeli, şık atlı arabayı gördü; gözleri nasıl da ışıldamıştı.

Vince'e çarçabuk kendini tanıttı ve ilk sözleri hangi yoldan geldiğini sormak oldu. Başını salladı Vince ve yanlış dönemece girdiğini, çiftliğin sonundaki yolu geçtiklerini ve köye girip yol sormak zorunda kaldıklarını anlattı.

Bayan Macmerry keyifliydi. Ne kadar çok Eildon sakinin aynı şekilde bu asil bağlantıdan etkileneceğinin hesabını yapıyordu aklında.

Omuzlarına bir şal atarken, "Gidip Jack'in babasını getirmeliyim, hemen yukarıdaki tarlada. Demlikte çay var, Rose. Ağabeyini rahat ettir," dedi.

İkimize de gülümserken, sesindeki gurura zor hâkim olabiliyordu. Bir kez daha içtenliğine inamayarak anladım ki işine geldiği zaman ilişkilerini değiştirip düzeltmeyi biliyordu. Eildon'dakilerin gözünde artık bir dul olmadığımı göre, Vince de üvey ağabeylikten ağabeyliğe terfi etmişti.

Vince de onu kırmadı. Bayan Macmerry'yi başıyla selamladı, etkileyici gülümseyişlerinden biriyle gülümsedi ona, sonra da kolunu omuzlarıma atıp şefkatle sarıldı bana.

Ayrıca bu bir gerçektir ki birbirimize gözle görünür şekilde benziyorduk. Aynı gözler ve burun, aynı sarı hacimli bukleler –fakat nasıl oluyordu da o bir zamanki çocuksu bukleler şimdi geçmiş yıllarını perdeliyordu? Vince bir doktora göre haddinden fazla uçarı diye buklelerini hakir görmüş ve onları saç yağıyla yatıştırmak için saatlerini harcamıştı. Pek çok erkek alınlarının açılmasından korkarken, Vince'e bu bir lütuftu.

Vince orta boyluydu, babam kadar uzun değildi. Bazen de aralarında kan bağı olmadığını unutturdum. Edinburgh polisi Jeremy Faro, Lizzie ile tanışmadan on yıl kadar önce Lizzie on beş yaşında, asil bir ailede hizmetçilik yaparken, Vince'i evlilik dışı doğurmuştu. Lizzie, babamın özlemle beklediği tek oğluyla beraber doğum esnasında ölmeden önce, bu evlilikten iki kız; ben ve Emily olmuştuk.

Vince gayrimeşru olma kusurundan ne kadar da nefret ederdi, ancak başarılı bir doktor olup bunun üstesinden gelmişti. Sonunda soylu gerçek babasını ikinci babası olarak tanıdı ve hedeflerinin gerçekleştiği ve kraliçenin doktoru olarak atandığı zamanlarda onu ölüm döşegindeyken affetti.

Şu an, yalnızca kırklarının ortalarındayken, kraliyet ailesine mensup genç bir doktordu. Ancak, üvey babası Başmüfettiş Faro'nun majestelerinin özel dedektifi olması ve birden çok durumda onun hayatını kurtarması kuşkusuz Vince'in işine yaramıştı.

Hemen sonra öğrenecektim ki majesteleri kısa zamanda Doktor Beaumarcher Lauric'ye karşı güven ve bağlılık geliştirmişti.

"Çay?" diye sordum, onu mutfak masasında oturtup.

"Biraz daha güçlü bir şeyin yok mu?"

"Sabahın onunda mı? Ayıp, Vince. Bugünlerde kötü alışkanlıklar edinmişsin," dedim altın saatli zinciriyle şık yeleğinin biraz fazla oturduğu bel çevresine bakarken.

"Çay olsun, o zaman." Ölümcül bir iç çekişi birden kahkahaya dönüştü. Sırıttı; zengin, mutlu ve besiliydi.

Vince, Bayan Macmerry'nin fırından yeni çıkmış ekmeklerinden kalınca tereyağı bir dilim yerken, karısı Olivia, çocuklar ve babamla Imogen'in Avrupa seyahatleri hakkında soruları da yanıtladı.

Anlaşılan Vince ailemden düğünümüze katılan tek kişi olacaktı.

"Bu harika," dedim. "Jack sağdıçı olmanı isteyecektir... şayet kendi düğününe vaktinde gelebilirse," diye ekledim Jack'in mektubunda yazdıklarını anlatarak.

"Glasgow'dan düğüne saatler kala ayrılırsa, Solomon Kulesi'nden elbiselerimi toplamaya zamanı olmayacak. Bu gayet kötü, fakat yeni bir takım elbisesi var, Jenners indiriminden baskı altında, özellikle düğün için alınan. Ona şık yeni bir gömlek ve kravat da aldım. Jack sorun etmeyecektir. Giyim kuşamla hiç ama hiç ilgisi yoktur." İç çektim. "Ama mevcut en iyi kıyafetlerimizle sunağa doğru zar zor yürürken Jack'in anne babasını hayal kırıklığına uğrattığımızı görebiliyorum yalnızca."

Vince sırtıttı. "Üzülmeyi bırak, Rose. Öyle bir şey hiç olmayacak belki. Jack boş yere karamsarlık yapıyor diye umut edelim," diye ekledi usulca, sonra başını sallayarak, "Fakat öyle görünüyor ki Jack gibi ben de orada olacağım teminatını veremem sana. Onun sağdıçı olmaktan onur duyarım, Rose. Olabilirsem... ama bugünlerde majesteleri nasıl bilemezsin." Omuz silkti. "Olağanüstü kararsızlıklar, sürekli fikir değiştirmeleri, günden güne değil... hemen akabinde bir saatten öteki saate. Hem nereye giderse herkes peşinden gitmek zorunda."

Homurdandı. “Önce altmışıncı yıl kutlamalarından hemen sonra Osborn’a gidilecekti. Şimdi Balmoral oldu. İskoçya’da olmamın nedenlerinden biri de bu.”

Kraliçenin ısrarlı kararsızlığı meşhurdu ve acı deneyimlerimden de bildiğim bir şeydi. Babamla pek çok gezintimiz iptal olurdu ki Emily ve ben faturayı doğruca majestelerine çıkarırdık.

“Gelişinin düğünle ilgisi yoksa o zaman burada ne yapıyorsun?”

Gülümsedi. “Bir dakika soru sormayı bırakırsan anlatacağım! Verney Şatosu’na gitmem icap etti.”

“Verney Şatosu mu! Ne için?”

Bayan Amelia’yı görmek için. O bir Saxe-Coburg. Ailenin kadın tarafından, kraliçenin üçüncü veya dördüncü kuzeni. Ziyaretim tıbbî nedenlerden ötürü,” diye kaşlarını çattı. “Bu yüzden bu bilgiyi gizli tut. Leydi Amelia’nın az bulunan bir kan hastalığı var, şu an üzerinde çalıştığım bir konu. Tertiplenmiş iki konferansım ve sonra bu yıl sonunda Paris’te ve tekrar Viyana’da okunacak bir makalem var. Majesteleri konuyla ilgileniyor. Bütün kraliyet ailesinde kan testleri yapmayı umuyorum.”

Ben fincanını yeniden doldururken, bir an durdu. “Yaşadıkları toplumda herkesin epeyce bilgisi olsa da Verney’lerin daha fazla çocuk sahibi olmayı çok arzuladıklarını muhtemelen bilmiyorsun. Zaman onların içinde değil ve genç Alexander şu ana kadar biricik ve tek çocuk. Verney’ler Alexander’ın sekiz yıldan sonra da tek kalmasından korkuyorlar.”

Vince başını salladı. “Nedenin kan sorunu olduğuna dair ya da yardımcı olup olamayacağıma dair

hiçbir fikrim yok. Fakat burada Eildon'daki düğünü-
nüze katılmak için ücretli izin almaya başvurdu-
ğumda, majesteleri aklının bir köşesinde Leydi
Amelia'nın derdine çare olup olamayacağımı çeviri-
yordu... daha doğrusu tacının bir köşesinde çeviri-
yordu. Kısırlık Telaketlerin en büyüğüdür, bildiğin
gibi ve vârislere ihtiyaçları olan soylular için de öy-
le. Çok şükür majestelerinin hiç böyle bir derdi ol-
madı," diye kahkaha attı. "Aksine, kendi rızasıyla
bebek sahibi olmayı hiçbir zaman önemsemedi."

Sonra da konuyu değiştirerek ekledi, "Verney'ler-
le tanışma şansı yakaladığını zannetmiyorum?"

Kahkaha attım. "Tam aksine genç Alexander be-
nim arkadaşım."

Nasıl tanıştığımızı anlattığımda, Vince yüzünü
ekşitti. "Şımarık velet, değil mi?"

"Tek erkek evlat ve vâristen daha fazlası beklene-
mez. Etkileyici küçük bir delikanlı o." Sonra da ma-
saya uzanıp ellerini tutup fısıldadım. "Alexander'ın
anne babasına üzuldüm, fakat kraliçenin Eildon'a
gelmen için sana verdiği güzel mazerete çok memnun
oldum." Bir de baktım ki gözyaşlarımı tutamıyor-
dum. "Ah Vince, çok özledim seni -Olivia'yı da- ba-
bamı da."

"Ben de Rose. Ben de." Elime hafifçe vurarak,
kaşlarını çattı. "Verney'lerin sorunlarından başka
sorunlar da var ve emin değilim acaba..."

Durdu, tetikte görünüyordu ve bir omuz silktik-
ten sonra devam etti:

"Başka bir sorun daha var. Sana anlattığım gibi,
saray ve diğer herkes majestelerinin tahta çıkışının

altmışıncı yıl kutlamalarından hemen sonra Osborn'a gideceğimi sanıyor. Fakat Bertie, onu Balmoral'da karşılamayı yeğleyeceğini çıtlattı.

"Tanrı biliyor ki pek çok anlaşmazlığı çözmek için biraz vakit geçirmeleri gerek ve buna uygun ev ya da şato da, Verney Şatosu olacak gibi görünüyor. Onlar, Bertie'nin özel arkadaşları, aslında daha çok Bayan Amelia öyle. Bertie bir zamanlar Bayan Amelia'ya ilgi duyuyordu, Borders'ı sever ve sonbaharda geyik avına gelir."

Çenesini okşarken bana düşünceli düşünceli baktı. "Bu kadar gizli bir konunun ne kadarını sana anlatabilirim bilmiyorum, küçük kız kardeş, fakat ke-tumluğuna güvenebilirim."

Gülümseyip her zaman güvenebileceğini söyledim. "Parolamı hatırla -Gizlilik Garantili."

Kahkaha attı ancak tekrar suratı düştü. "Daha da fazlası var Rose, çok gizli kaynaklardan aldığımız bilgilere göre, bu bölgede İrlanda milliyetçilerinin muhtemel faaliyetlerini kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yıl kutlamalarına yönlendirildiğine dair dedikodular var."

Sözleri umduğu gibi çarpıcı etki yaratmamıştı. "Böyle olduğunu duymuştum," dedim.

Sandalyesinde dik oturdu: "Neyi duydun?"

"Jack bahsetti. Edinburgh polisi bunun farkında ve Lort Verney ile altmışıncı yıl kutlamalarıyla ilgili güvenlik önlemlerini görüşmek üzere şatodaydı."

"Altmışıncı yıl kutlamaları için asil bir ziyaret, desene," dedi Vince gaddarca.

“Peki, buradan nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Atlı araba, beni Holyrood Sarayı’ndan, Edinburgh’daki Londra trenine getirdi.”

“Arabacıyı ne yaptın?” diye kestim sözlerini. “Onu bu kadar zamandır dışarıda oturmaya mı terk ettin?”

Vince kahkahaya attı. “O buna çok alışık. Hana girmesini ve yarım saat kadar bir şeyler içmesini söyledim. Beni Verney Şatosu’na, sonra da tekrar Edinburgh’a geri götüreceğim ve oradan da majestelerinin emirlerini bekleyeceğim Balmoral Şatosu’na. Telgraf harikulade bir buluş.”

“Bu kez Londra’ya geri dönüş yapmıyorsun?” Cevap beklemeden, “Olivia bugünlerde seni pek göremiyor,” dedim.

Vince gülümsedi. “Olivia çok anlayışlıdır. Kraliyet hizmet eden bir eşe gerekli hoşgörüyü gösterir. Kendini ihmal edilmiş hissetmiyor, seni temin ederim Edinburgh’da orta halli bir doktor karısının aşına olmadığı olumlu pek çok üstünlükleri ve ayrıcalıkları var. Çocuklar onu oyalıyor ve St James’te yaşamak demek, çocukların genç kraliyet üyeleriyle ortak çıkarları için öğretmenlerine ve mürebbiyelerine ortak olmak demek. Kötü bir hayat tarzı sayılmaz, değil mi?”

Yeniden masanın üzerinde elimi tuttu. “Ancak elimden geleni yapacağımdan, düğününüzde bulunmak ve Jack’in sağdıcı olabilmek için tüm çabamı harcayacağımdan emin ol. Söz! Jack ile karşılaşmadığımızı da üzuldüm.”

İç çektim. “Ben de. Bu bilindik bir hikâye... ikimizin de iyi bildiği türden. Jack Macmerry zaten

Edinburgh polisiyle evli,” diye ekledim buruk bir şekilde.

“Aynı babam gibi,” dedi usulca.

“Kesinlikle.”

“Yanlış bir adam seçtin, Rose. Bunu belirteyim.”

Sandalyesine yaslanmış otururken, şık altın kutudan bir sigara çıkardığında aklında yalnızca Jack değil Danny de vardı.

Sigarasını yakıp bir şeyler ararcasına bana baktı. “Bu noktaya gelene kadar Jack ile bayağı vakit geçirdin... sunağın basamaklarına gelene kadar. Ne kadardır berabersiniz?” dedi nazikçe. “Yaklaşık üç yıl, değil mi?”

Sadece başımı salladım. Vince, başımızın üzerindeki sigara dumanının oluşturduğu alelade şekli izlerken, sordu, “Bu ani kararın bir nedeni var mı?”

Ona baktım, iç çektim ve şöyle dedim, “Dünya üzerindeki en güzel şey, Vince.”

On Dokuz

O zaman her şey açığa çıktı. Sevgili Vince'e, birisine, hamile olduğumu ilk kez anlatıyordum. İlk başta çiftlik mutfağı doktor muayene odasına dönmüş gibiydi. Masanın öte tarafında, Vince parmak uçlarını birleştirip sorular sordu, bense cevap verdim.

Sonunda, iç çekti: "Hiçbir şekilde tuhaf bir hal değil bu, Rose. Aksi tuhaf olurdu, aslına bakarsan." Durdu. "Jack'in haberi var mı?"

"Tabii ki yok. Böyle olasılıkları hiç konuşmadık."

Bunları söylediğimde, Vince'in kaşları yukarı kalktı ve başını sallayarak, "Belki de bu fikir hoşuna gidecektir," dedi usulca." İfademi dikkate alarak nazikçe ekledi, "Sence de vakti..."

"Kesinlikle bilmiyorum. Jack'in kendini böyle bir zorunluluk altında hissetmesini asla istemem."

Vince gülümseyip sandalyesine yaslandı. "Rose, canım, zorunluluğun doğru kelime olduğunu hiç de sanmıyorum. Jack sana tapıyor -onunla ilk tanıştığımдан beri parmağına evlilik yüzüğünü takmak için fırsat kolluyor."

“O zaman bu onun büyük şansı,” dedim hissettiğimden daha merhametsiz bir sesle, gözlerim kıvılcım saçarak.

Vince bana sert baktı. “Söylediklerinden, onunla evlenmek istemediğini çıkarıyorum o zaman?”

“Ah, evet ilerde zamanı gelince. Bundan kesinlikle eminim.”

“Başkası yok, değil mi?”

“Tabii ki yok!” (Danny hariç diye fısıldadı vicdanım.)

Vince gülümsedi. “O zaman sorun göremiyorum. Her şey gayet yolunda görünüyor.”

“Annesi biraz huzursuzluk çıkarıyor,” dedim sessizce. “Biliyor musun burada Eildon’lulara dul olduğumu bile söylememiş. Beni Bayan Faro diye takdim ediyor,” dedim içlerimşçesine.

Vince başını salladı ve masaya yanaşıp uzanarak ellerimi tuttu. “Canlan Rose. Jack’in annesiyle aynı çatı altında yaşamak zorunda değilsin. Senden bütün beklenen arada bir onu ziyaret etmen.”

Sessizdim.

“Toparlan hadi, Rose,” dedi biraz sabırsızlıkla. “Dünyanın sonu değil bu.”

“Ah, değil mi? İyi de ben kendi dünyamın sonunda olabilirim. Kendimi delil arayıp bir taraftan da bebek arabası iterken düşünemiyorum.”

Vince kahkaha attı. Belli ki bu görüntüyü benden çok daha eğlenceli bulmuştu. “O halde Jack buna da çok sevinecektir. Her şeyden önce, polisleri suçları çözmeleri için para veriliyor.”

Ani bir istekle, Peder McQuinn'in cesedini buluşumu ve Bayan Aiden'in gizemli ölümünü anlatmaya karar verdim ona. Dikkatle dinledi, fakat tepkisi beni hayal kırıklığına uğrattı.

"İkisi de kaza tabii ki."

Hafife altıncasına omuz silkmesinden fazlasını beklediğimden, şaşırıp kalmıştım.

"Cidden de pederin öldürüldüğü apaçık ortada değil mi? -Şamdan, kan lekeleri- akabinde dikkatle ortadan kaldırılmış."

"Şamdan bir cinayet silahı olmayabilir, şamdana düşerken atılıp kendini kurtarmak için uzandı belki de. Hem onları kim öldürmek istesin Rose? Düşünsene. Çok anlamsız. Sebep nerede? Babamın sözlerini hatırla. Cinayetin sebebi olması gerekir. Sebebi ni bulursan yolu yaralamışsın demektir."

Bu doğruydı. Görünen bir sebep yoktu ancak pederin öldürüldüğünden emindim.

"Polis memuru Bruce bile haklı olabileceğimi düşünmüştü -özellikle de kâhya konusunda."

Vince kahkaha atıp başını salladı. "O zaman gizemi çözmeyi polise bırak. Bu onun işi, senin değil Rose. Birkaç gün içinde evlenmek üzere buradasın, dedektifçilik oynamak için değil. Gelin aday olarak, senin haddinden fazla meşgul olacağını düşünüyorum."

Kızgınlıkla ona baktım. Önce Jack, şimdi de Vince. Erkekler çok sinir bozucu olabiliyorlar ve bu üvey ağabeyler için de geçerli. Vince'den daha iyisini beklediğim için ona beni izleyen adamdan bahsettim. Gelmemden hemen sonra beni Manastır'ın kulesinden izleyen adamdan.

Tedirgin olacak bir şey gibi görmedi bunu. Sırıttı ve bana beni takdir edercesine baktı. “İzlenmeye değersin desene.”

İşte oradaydık yine, erkeklerin en sevdikleri iş-
nelemeye dönüp gelmiştik. Her hoş kadın, dikizcili-
ğe yakıştırmak için geçer bir sebepti.

Bunun üzerine daha söyleyecekleri vardı. Elinde başka bir açıklaması daha vardı. “Başka bir neden düşündün mü hiç? Seni özellikle izlemediği gibi, Rose. Bu kraliyet güvenliği korkusundan, altmışıncı yıl kutlamalarından dolayı belki de polis bütün arazi-
ziyi gözaltında tutuyordu hâlihazırda,” dedi yanağını tırmalayarak, ciddiyle.

Oynayacak iki kartım daha vardı: yukarıda mücevher kutumun yanında duran Danny’ye ait olduğunu sandığım Claddagh yüzüğü ve Rahibe Mary Micheal’ın aldığı ya da Danny’den aldığını düşündüğü haber. Üzülerək zannediyordum ki deneyimli üvey ağabeyim ilk seçeneği tesadüf, ikincisini de doksan yaşına gelmiş insanın allak bullak olmuş zihni olarak eleyecekti.

Ancak, o anda ayak sesleri Jack’in babasıyla annesinin beraber dönüşünü bildiriyordu. Jack’in annesi, babasına çamurlu botlarını kapının dışında çıkarmasını emretti.

Vince selamlandı. Bir-iki yudum bir şeyler içmeye davet edilmişti, hem pek bir istekle içmişti. Verney Şatosu’na yol almak üzere kalkmaya hazırlandığında arabacı çoktan atlı arabada yerini almıştı bile, geçen zamanı umursamıyor gibi bir hali vardı.

Dışarıda Vince ile yürürken, “Tanışmanı istediğim başka biri var. Eski bir arkadaş,” dedim gururla. Vince’i, onu nazik bir ilgiyle karşılayan Thane’i görmek üzere ahıra yönelttim.

Vince, tazının hayal gücümün başka bir ürünü olmadığına hiçbir zaman emin olamadığından, Jack’in babası Thane’in çarpıcı iyileşme hikâyesini anlatırken Vince’in ifadesini izlemekten memnundum ve ilk defa Thane’in artık Andrew Macmerry’ye candan bağlı olduğunu gözlemliyordum.

Andrew Macmerry’yi bayağı kıskanmıştım, çiftçinin arkadaşlığıyla çok fazla vakit harcadığından ona minnettar olmam gerekse de. Çünkü onu çıkardığım her günkü yürüyüşler iri bir tazının ihtiyaç duyduğu gezintiden ciddi anlamda çok daha sınırlıydı.

Sonunda Vince’in gitme zamanı gelmişti. Ansızın bana dönüp şöyle dedi: “Jack’in mektubunu düşünüyorum. Düğün elbisenin vaktinde gelmeyeceğinden kaygılıysan, benimle Edinburgh’a gelebilirsin –seni geri getiremem...”

“Ne müthiş fikir,” dedim heyecanla. “Akşam trenine yetişebilirim. Eildon’da duruyor.”

“Çok iyi Verney’lerden dönerken sana uğrayacağım, yaklaşık bir saat içinde.”

Hazır olacağıma söz verdim. Vince ile birkaç saat daha geçirmek ne büyük mutluluk diye düşündüm ve kısacık bir süre de olsa evimde olma şansı gerçekten çok gerekli olacaktı.

Thane’i yanıma almalı mıydım? Ona Arthur Tepesi’ndeki eski hayatına dönme şansı vermeli miydim?

Bunun merak ediyordum. Bir aileyle yaşamak onu değiştirmiş miydi? Gizemli tazımı evcil bir ev köpeğine mi dönüştürmüştük?

Aramızdaki tuhaf telepatiyle güvenmekte karar kıldım. Beni Vince ile atlı arabaya binerken gördüğündeki tepkisinin cevap olacağı umuduyla, Thane'e ona Edinburgh'a geri dönerken eşlik etme şansı verecektim.

Ama böyle olmadı. Vince benim için döndüğünde Thane ahırda değildi.

"Yine Andrew ile gitmiş olacak," dedi Jack'in annesi. Andrew üstüne düşer ve onu doğru şekilde eğitirse, o köpek, bir gün işe yarar bir hayvan olabilir."

Bu düşünceyle içimi bir korku sardı. Ne yapmıştım ben? Thane'in koyun güden sığ bir çiftlik köpeği olup çıkması, nedense utandırıcı bir düşünceydi.

Kendimi biraz şaşkın hissederek, Thane'in ortadan kaybolmasının, bana aklımdan geçenleri bildiğinin, Eildon'da kalmaktan oldukça memnun olduğunun ve dönüşümü bekleyeceğinin söyleme yolu olduğunun düşüncesiyle vicdanımı rahatlatarak, Vince'in yanına atlı arabaya bindim.

Biz ayrılmak üzereyken Jack'in annesi de dışarı fırladı.

"Buyurun bunlara ihtiyacınız olacak," dedi özenle paketlenmiş çıkınları uzatarak.

Biz şaşkın görününce, "Yolculuk için yiyecek. Yaşadığın yerde bir lokma bir şey olmayacak, Rose," dedi.

Gülümsedim. Tıpkı Bayan McQuinn gibi, ona da Solomon Kulesi'ne evim demek imkânsız değil ama zor geliyordu.

“Birkaç sandviç ve bir şeyler yaptım, böylece eve gidene kadar, gece yarısına değin hiç acıkmazsın,” diye ciddiyetle ekledi.

Sonra da Vince’e en sevimli gülümsemelerinden biriyle gülerken, gözleri gerçekten de ışıldamıştı, diye düşündüm: “Bu da sizin için delikanlı, bindiğiniz trende yiyecek bir şey olmayacak, ötedeki Balmoral Şatosu’na gidene kadar bu sizi idare eder,” dedi.

İkimiz de minnettardık, ona bol bol teşekkür ettik. “Dürüst olmak gerekirse, o gün ne Vince ne de ben yemeği düşünmüştük.”

“Kendinize iyi bakın,” dedi ve bana, ”Andrew o köpeğin doğru düzgün beslenmesiyle ilgilenecektir,” dedi sertçe.

“Ne kadar da düşünceli değil mi?” dedi Vince ve ben de Thane ile ilgili kaygılı düşüncelerimi bir kenara bıraktım; Vince’in Verney’lerle ilgili düşüncelerini dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Atlı arabada kazasız belasız hızla ilerlerken, Vince’in anlattıklarından en çok gönüllü hastası Leydi Amelia tarafından buyur edildiğini çıkardım. Doktor hasta gizliliğine saygı duyduğundan, Vince’ten beklediğim bütün bilgi buydu.

“Lort Verney çok kuruntulu bir eş. Son derece titiz ve sevgi dolu, onlar birbirlerine pek düşkün bir çift –fakat şaşkına dönmüş durumdalar!”

“Ne gibi?” diye sordum.

Vince başını salladı. “Bir şatoda yaşıyorlar, modern icatlarla, zamana ayak uydurmaya çalışıyorlar. Lort hazretleri örnek bir toprak ağası olmaktan gurur duyuyor, beni bununla etkilemeye çalıştı. Aynen

majesteleri gibi, elektriği var ve hatta örnek malikânesinin kulübelerine bile hava gazı döşenmiş.

“Şatonun kendisine gelince, genelde fazla dikkat etmem. Şatafatlı zenginliğe fazlasıyla alışkındır gözüm, yalnız dilerdim ki keşke majesteleri her ufacık boşluğu bir sanat varlığıyla doldurmasaymış.

“Verney Şatosu, sergiler hariç hiçbir yerde bu kadar çok özgün, muhteşem sanat eserleri görmemiş olmamam bakımından bir istisna. Baktığın her yerde bir servet izi var. Bu noktada da ince bir alay söz konusu. Lort hazretleri, etrafının bu kadar çok dünyevî eşyayla donanmasıyla tabiatın aciz ölümlülere bahşettiği en basit nimet olan çocuk bereketini onlardan esirgemesini şahsına bir hakaret olarak algılıyor. Pek çok kiracısının uzak durmaktan hoşnut olacağı bir nimet.”

Durup gülümsedi ve bana baktı. “Görüyorum ki şatoya henüz davet edilmemişsin...”

Başımı salladım. “Aslında davet edildim. Alexander’ın doğum günü eğlencesine özel olarak çağırıldım –ve Thane’i de getirmem buyruldu.”

Vince kakhaha attı. “Keşke orada olabilsem. Bu sayede Leydi Amelia’nın pek gürültülü fino köpekleriyle dolu şatosunda ortalığa biraz olsun hareket gelecektir.

“Alexander ile tanıştın mı?” diye sordum.

“Hayır, sadece şöyle bir görmüşlüğüm var –Leydi Amelia göstermişti bana– Bahçede mürebbiyesiyle yürürken...”

Lort hazretlerinin genç kuzeni Annette Verney. Ve bu suretle bir hikâye iliştiirdi...”

Atlı araba keskin bir dönüş yaparken çiftlik arabasıyla çarpışmaktan kıl payı kurtulduğu için Annette'in aşk hayatının bu karışık hikâyesi anlatılmadan kaldı.

"Az daha çok fena bir kaza olacaktı," dedi Vince faytoncumuz yaralanmadığımızdan emin olup, tekrar yola devam ederken. "Kaza demişken, Verney'de alet çantamın yanımda olması pek iyi oldu, Lort Verney'in yeni sekreterine ilk yardım uygulamak zorunda kaldım. Birkaç gün önce gelmiş -Dublin'den. Trene koşarken düşmüş."

Birkaç dikiş atmam gerekti ve eklemeliyim ki sırtı ve göğsünün hali, Trinity Üniversitesi'nden bir öğretim görevlisine yakıştırılabilecek huzurlu hayattan çok, hayat boyu boks ya da daha saldırgan bir spor yaptığını akla getiriyor.

"Öyle mi?"

"Öyle. Lort Verney'in eski aile belgelerini ve sanat koleksiyonunu listeleyip uzmanlığını perçinleyeceğine inanarak işe aldığı bir ilim adamına göre Doktor Finbar Blayney'nin çok ilginç yaraları var.

"Şüphelenmiş gibisin, Vince. Sorun sadece yaralar mıydı?"

Başını salladı. "Bir eski Yunan ve Batı edebiyatı alimine göre Latince bilgisi oldukça zayıf. Seviyesinin üstündeymiş gibi görünen bazı sık kullanılan tıbbî terimler geçti, meşhur Latince sözleri nasıl sevdiğimi bilirsin."

Durup özür dilercesine sırtıttı; bu meşhur Latince sözlerin, çocukluk günlerimizde kız kardeşim Emily'yle bana bıkkınlık verdiğini iyi biliyordu.

Homurdandığım zaman güldü. “*nunquam non paratus*’u hâlâ hatırlıyor musun?”

Gülümseme sırası bendeydi. “Her an hazır!” bu söz aklıma kazınmıştır.”

Vince yüzünü ekşitti. “Makul bir eğitim almış her okul çocuğunun tanıyabileceği en basit bilindik alıntıdır. Fakat eski Yunan ve Batı edebiyatı alimi Doktor Finbar Blayney için öyle değildi. Sadece kaşlarını çattı, bana boş boş baktı.”

Sonra başını sallayarak, “Bu olay doktorun, Lort Verney’in aklındaki sınıflandırma görevini yapabilecek vasıflara sahip olduğu konusunda bende bir hayli şüphe bıraktı.”

“Daha basit bir sebep olmalı, Vince.”

“Öyle mi. Bir tanesini söyle!”

Gülümsedim. “Akıllı doktorun teşhiste muvaffak olamadığı çok sıradan bir sebep. Belki de alim biraz sağırdır.”

“Hıh,” dedi hatalı duruma düşmeyi sevmeyen Vince.

Ve o noktada konuşma bitti. Atlı araba şimdi, Dalkeith yolunda iniyordu. Arthur Tepesi hâkimane ve görkemli ufuk çizgisini doğusuna almıştı.

İçimde büyüyen bir heyecan hissettim. Coffin Sokağı’na vardığımız anda, Solomon Kulesi gözükcekti hemen. Bir kez daha evimde olacaktım.

Yirmi

Atlı araba kulenin dışında durdu. Arthur Tepesi'nin, o sönmüş volkanın, bir uzantısı olarak bağımsızca geliştiği izlenimini uyandıran Kule'nin tarihî taşı belirmişti.

Vince arabacının yardımını dikkate almayarak, elimden tutup beni aşağı indirdi ve anahtarı alıp ön kapıyı açtı. Karanlık girişe bakıp, kaygıyla sordu: "İyi olacağına emin misin, Rose?"

Tabii dedim. Ciddiyetle saatine bakıp, iç çekti: "Biraz içeri girmek isterdim, ama... Ballater treni. O kadar az vaktim var ki..."

Bir öpücük, bir kucaklama ve çok yakın zamanda görüşeceğimize dair bir teselli, sonrasında Vince tekrar atlı arabaya bindi, pencereden elini çıkardı. Ben de ona el salladım, atlı arabanın yoldan aşağıya şehre doğru gözden kayboluşunu izlerken, Vince ile yine kısa bir aralıkta görüşmüş olmanın ve bu kaçınılmaz ayrılığın üzüntüsüne bir an için yenik düştüm.

Doğru, hep iyi bir moralle, hayata geçmesi çoğunlukla ne yazık ki başarısız olan erken görüşme umuduna sarılarak, bırakmaya uğraşırdı beni. Kule'ye ilerlerken, Vince düğünümü, günü gününü

tutmayan kraliçenin ve kraliyet ailesinin sürekli değişen planlarına denk getirmeyi başarabilecek miydi, şüpheliydim.

Neyse ki, iç karartıcı düşüncelerim, Eildon'dayken pek çok kez özlediğimi düşündüğüm bu ana, eve bu geçici gelişimin heyecanına yenik düştü hemen.

Fakat bütün benzeri hayaller gibi, gerçek biraz farklı oluyordu ve eve dönüş pek de hayal ettiğim gibi olmadı. Haftalardır ilk kez yalnızdım ve Kule'ye ilk girip de kapıyı kapattığımda, Kule'nin büyük boşluğunu hissettim içeride, yüksek tavan ve taşan duvarlar üzerime geliyordu.

Jack, Thane hatta Macmerry'ler olmadan birden kendimi savunmasız hissettim: Jack'in babasının sıcak güler yüzü, annesinin sıcak yemekleri. Odalar ne kadar da büyük, soğuk ve karanlık görünüyordu. İncil'den manzaralarıyla yüksek duvarlardaki kilimler her nedense tehditkârdı.

Sanki benim kısa yokluğumda, Solomon Kulesi'nin uzun kayıp tarihinin izleri eve yeniden yerleşmişti. Geçmiş, Kule'yi ele geçirmişti ve ben de onların akıllarının eremeyeceği, gelecekteki dünyadan gelen buruk bir davetsiz misafir olmuşum.

O anda Jack Macmerry'yi bulmakla ne kadar şanslı olduğumu anladım —en azından artık hiç yalnız kalmayacaktım. Görev onu çağırdığındaki kısa ayrılıklarımız bile beni çılgına çeviriyordu. O benimdi ve benim gerçeğimdi.

Soğuk yassı taşlı zeminden mutfağa doğru yürüdüm. Ayak seslerim yüksek çıkıyor ve tuhaf şekilde yankılanıyordu. Bu benim bildiğim mutfağım değildi. Yokluğumda nadir görülen bir düzen oturmuştu

buraya. Boğucu ve temiz yüzeyler, pırıl pırıl dolap raflarıyla iyi fırçalanmış bir masa ve kümelenmiş birkaç teneke hariç tamtakır bir mutfak.

Kilerin kapısını açınca, seri halde çıkan farelerin sesi geldi –yiyecek namına pek az şey kalmış olsa da.

Taştan sarmal merdivene tırmanarak odama çıktım. Oda havasızdı. Örümceklerin incecik ağlarını iterek pencereyi açtım, Uyuyan Güzel'in sarayında terk edilmişim gibi bir hisse kapıldım. Hepsinden ötesi, aşağıda bahçe, yabanî otlarla çöşmüş ve benim kısa yokluğumda, gür lakin yabanî sebzeler şirin saksı çiçeklerimi bastırıp boğmuştu.

Tam yüzümü döndüm ki döner ayna hayalet gibi bir görüntü –biraz önce önünde duran Rose McQuinn'den farklı bir "ben" yansıttı.

Çarçabuk aynanın menziline uzaklaştım. İstilacıların tahriplerinden ya da yenilenen tarzdan payına düşeni almamış; meşe palamudu levhasının üzerinde meleklerin, İncil'de geçen kişilerin oymaları olan, devasa tarihî yatağın örtüsünü düzledim. Yatağı dar sarmal merdivenden aşağı indirmek, insanın elinden gelenin ötesinde bir mesele olduğundan, yatağın zarar görmeden kalmış olmasının mantıklı açıklaması, on beş veya on altıncı yüzyılda Kule'nin içinde yapılmış olmasıydı.

Bir zamanlar güzelce işlenmiş bu yatak sayvanının altında, doğan ve ölenlerin kimler olduğu tahminlerimin çok ötesindeydi. Ne var ki, koca yatağı çok seviyordum ve derinliklerinde uyuklamak için döndüğüm zaman, evlenmiş olacaktım. Jack yanımda uyuyacak ve biz de bu uzun geçit töreninde, onun yazılmamış tarihindeki yerimizi alacaktık.

Eildon'a dönen trenin Waverly İstasyonu'ndan çıkmasına iki saatten az bir süre kalmışken, ben de hızla elbise dolabını açıp düşün elbisemi, bonelerimi, ayakkabılarımı, yeni dantel iç gömleklerimi, geceliğimi ve iç çamaşırlarımı topladım. Kapısını kapatırken birden Jack geçti aklımdan ve ona aldığım şık yeni gömlek ve kravatı tam zamanında hatırladım.

İki el bavulu düzenledim, her bir elimde birer tane taşıyacaktım, böylece güzelce dengelenmiş olacak ve ağırlık yapmayacaklardı. Waverly İstasyonu'na yürüme on beş dakikalık yolum vardı, özlemle dışarıda bahçe barakasında, terk edilmiş sahipsiz bisikletimi düşündüm. Bisikletimi Eildon'a götürebilmeyi ne kadar da isterdim.

Bütün bu kıpırdanmalar beni acıktırınca mutfığa geri döndüm. Soba veya ateş yakmadım, hiçbir zaman doğru düzgün becerememiştim, canım çok istediğinde bile bir fincan çay için sıcak su bile kaynatmam saatler alırdı. Jack'in annesine şükran duyarak içinde etli sandviçler, kekler, elmalar ve süt kabı olan incelikle hazırladığı paketi zevkle açmış yerken, birden Jack'e yazmak için ani bir istek duydum.

Hemen hemen günlük gelen mektupları, nezaketsiz ve işlerden bahseden, Glasgow ceza mahkemesinde, gelişmeler ya da olmayan gelişmeler hakkında sinir bozucu tebliğlerdi. Satır araları en yaratıcı şekilde okunsa bile, mektupları aşk mektubu sınıflandırmasına koyulamazdı.

Mektuplarını hiç cevaplamadım. Doğrusu, hep ertesi gün gelmesini bekledim. Şu an o kadar da meşgul ya da başka meselelerden bezmiş durumda olmayıp da irtibatı koparmış olmamdan endişe ediyorsa

diye şefkat dolu bir mektup yazarak vicdanımı yatıştırdım. Ona onu ne kadar çok özlediğimi ve düğün kıyafetlerini almak üzere yaptığım yolculuğumu anlattım; Edinburgh'dan giden postanın ertesi gün Glasgow'a varacağını memnuniyetiyle mektubu mühürledim.

Tren istasyonuna giderken yolum Pleasance'a çıkacağı için rahibelerin manastırının civarından geçerken, yaşlı rahibenin, Danny'nin ona yazdığından emin olmasının, yaşlılığın verdiği kafa karışıklığından kaynaklandığına bir kez daha ikna olmak için, keşke Rahibe Angela'yı ziyaret edecek kadar vaktim olsaydı diye düşündüm.

Ona yazmaya karar verdim. Kapıda bir an için tereddüt ettim, fakat sonra notumu posta kutusuna sokuşturuverdim ve hızla yol aldım.

Eildon'un taze havasından sonra, şehir merkezine vardığımda keskin kokunun farkındaydım. Edinburgh, Robert Burns'ün ihtiyar Reekie yakıştırmasını hak etmişti. Yaz akşamının erken saatlerinde bile, akşam yemeği pişiren binlerce evin bacasının, fırınların ve çamaşırhanelerin yanı sıra, küçük fabrikaların çıkardığı dumanlar güneş ışığını örtüyordu.

Hep doğal karşıladığım Border'ın sakin taşra havasının yerini, tek atlı arabalar, atlı arabalar ve North Bridge'e doğru gürültüyle tangırdayan otobüslerle dolu yoğun şehir caddeleri almıştı şimdi.

Bisikletler, zillerini çalmayı harika bir muziplik olarak gören genç delikanlılarca, çok rastlanan bir görüntü olup çıkmıştı. Fakat bu taşıma şekli her nedense genç bayanlar için hâlâ biraz yakışsız ya da

bir gazetenin de tanımladığı gibi: “Utanmadan son uzuvlarına kadar teşhir” olarak görünüyordu.

“Atsız arabaya” gelince, Orkney’de geçen yıl çı-
ğır açan bir olgu olarak karşıladığım Benz motorlu
araba, Edinburgh’a da çok geçmeden yayılmıştı.
Motorlu araba, acı mavi dumanını havaya püskürte-
rek ok gibi fırladı, şoförler pilot gözlükleriyle hava
atarlarken, kornaya davranıp yayaları kaçırmıyorlardı.

Bu davranış, böyle çirkinlik örnekleri fuzulî bir
tasarım diyerek kendilerini avutan eski nesilden
yumruk savuranların yanı sıra, sık sık kızgın bağırış-
lar ve öfke de doğuruyordu.

“Atsız araba hiçbir zaman uzun ömürlü olmaz,
zamanın zorluklarına karşı koyamaz.”

Ben, tren istasyonuna girerken, bu kez de siyah
duman ve kir tabakasıyla hava boğucu bir haldeydi.
Londra’dan gelen tren istasyona yeni varmıştı ve
inen yolcular kalabalık alana akın ediyorlardı.

Edinburgh, özellikle de yanındaki kumsal Porto-
bello, uzun zamandır İskoç ailelerinin beğendiği bir
tatil mekânı olmanın keyfini sürüyordu. Son zaman-
larda kraliçenin sayesinde, Highlands’deki kasabalar
ve köyler, özellikle de Deeside’dakiler şu an trenle
rahatlıkla ulaşılabiliyorlardı ve tatil konaklamasında
yaşanan patlamanın keyfini çıkarıyorlardı.

Bu durum, Border’ın güneyindeki şivelerden de
belli oluyordu. Bezgin anne babalar çocukları ve
yükleri toplamış, trenlerin birbirine bağlandığı yön-
lere koşturup, kapıcılara bağınıyorlardı.

Geç gelip hemen kalkan ve şu an da boşalan trende,
kendime bir kompartıman bulmayı başardım. Holyrood

Sarayı'nın virane manastırını buhar çıkararak geçtiğimizde, Eildon yolundaki o öteki yolculuğu, şu an Annette Verney olarak tanıdığım yol arkadaşım genç rahibeyi hatırladım.

O kısacık zaman aralığında çok şey yaşanmıştı. İki ölüm: Peder McQuinn'in 'kalp krizi' ki bunun cinayet olduğuna emindim; kâhyası Bayan Aiden'a gelince, düşmesinin kaza olmadığına, bir şekilde papazın ölümlüyle bağlantısı olduğuna kesinlikle emindim.

Pencereden dışarı bakarken kendimi Bayan Fraser'ın o ölümcül gecede arkadaşını ziyarete gitmesi hakkındaki sözlerini, yeni ölmüş papaz tabutunda uzanırken; Bayan Fraser'ın, Bayan Aiden'ın yanında yoldaş isteyebileceğinden endişelendiğini, sesler; biri bir adama ait olan sesler duyunca, varlığını hissettirmeden nasıl da eve döndüğünü hatırladım.

Şu an bu adamın muhtemelen her ikisini de öldürdüğünden emindim. Fakat hafta sonundan önce, beraberinde kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yıl kutlamalarından önce, katillerini adalete teslim etmekte ya da iki ölüme bir çözüm bulmakta fazla umut olmadığının gayet de bilincindeydim. Jack ve ben İskoç kilisesinde evliliğimizi kutluyor olacaktık.

Sabırsızca iç çektim, seyir defterime eklenecek iki çözülmemiş sır, Gizlilik Garantili Bayan Dedektif olarak kesinlikle duyurmadan kabullenilecek iki yenilgi.

Dışarıda, tarlalara altın rengi bir ışıltı düşürerek batıyordu güneş. Batıya, uzaklara doğru, Firth of Forth ışıldıyordu ve Fife bölgesindeki tepeler uykuya dalıyordu. Musselburgh, Dunbar da dâhil, birkaç tane daha yolcu aldığımız bölgesel istasyonlar boyunca hoş, olaysız bir yolculuk.

Sonunda duman çıkararak, Berwick'ten çıktık, istasyonun etrafındaki kale kalıntıları kötü günlerin hatırlatıcısıydı. Milattan sonra birinci yüzyılda Romalılar tarafından inşa edilen duvarlar, hâlâ ayakta-
taydı. Berwick hasım Orta Çağ İngiliz krallarının sürekli hedefi olduğunda, güneyden gelen istilacılar kaleyle çok ilgilenmedikleri ve onu önemsemediklerinden, gözle görünür şekilde, her şeye rağmen varlıklarını korumuşlardı duvarlar.

Birazdan küçük uğrak yeri, Eildon'da olacaktık. Jack'in ne haberleri vardı, merak ediyordum.

Aniden tren ileriye atılıp olduğu yere çöktü. Kapılar açıldı ve Bayan Fraser'ın kocası olduğunu sandığım bekçi, pist boyunca koştu.

Yolcular kapıyı açtılar, pencereden sarktılar. "Neler oluyor? Birisi mi yaralandı?" bağırırları duyuldu.

Pencereden sarkarak meraklılara ben de katıldım.

Yandaki kompartımda, sıkıntılı bir yolcu beni gördü ve hüznle başını salladı: "Olmaz, bu başka bir intihar olmalı –biliyor musunuz, geçen hafta gazetelerdeydi hep."

Yirmi Bir

Trenin önünde ne olduğuna bakmak için boynumu uzattığımda, Jack'in babasının, Berwick'in hemen ötesindeki demiryolunun toprak setine ölümüne atlayış yapan bir adam hakkında okuduğu makaleyi hatırladım.

Bu da başka bir intihar mıydı?

Dumandan hiçbir şey görünmüyordu.

Dakikalar geçti, sonunda, bekçi, ısrarla neler olduğunu, bu ertelemenin ne için olduğunu bilmek isteyen yolcuların endişeli haykırılarıyla karşılaşınca, hat boyunca hızla geri döndü.

"Ciddi bir şey yok," dedi. Kimse yaralanmadı. "Yolda ölü bir inek var –arkada ötedeki tarlanın kırık çitinden geçmiş, kaymış ve rayın üzerine düşmüş."

Rahatlamayla birlikte oh çekişler ve hayvan severlerden gelen "Zavallı Hayvan" mırıltıları derken bekçi devam etti, "İneği kaldırdık, şimdi yolumuza devam ediyoruz. Daha fazla beklemeyeceğiz, umarım," diye keyifle ekledi ve düdüğünü çalmasıyla beraber, tren buhar toplayıp demiryolundan aşağıya doğru yavaşça harekete geçti.

On dakika sonra Eildon'a vardık. Ben kompartımandan aşağı inerken, Fraser da Edinburgh'un kuzeyine yol alan Londra treninden ayrılan, sonra da tren tekrar güneye giderken yolculuğuna yeniden katılan bekçiyle; görevi devredeceği kişiyle konuşuyordu.

Ben yanlarından geçerken, trenin gecikme nedenini tartışıyorlardı. Çıkış kapısına vardığımda, Fraser bana yetişti, selamlayıp, "Bayan Faro, değil mi? Karım Ina, bana sizden bahsetti" dedi; ellerini uzatarak, "Bırakın çantaları taşıyayım sizin için, bayan. Oldukça ağır görünüyorlar."

Teşekkür ederek, çiftliğe doğru indiğimiz on dakikalık yürüyüşte çantaları onun ellerine bıraktım memnuniyetle.

Fraser'ın yüzü gülmeye hazırды. "Umarım, buraya dönerken trenin gecikmesi çok canınızı sıkmadı bayan," dedi özür dilercesine. "Sanırım nişanlınızın ailesi sizi merak ediyordur."

Edinburgh'da günü birlik bulunduğumu anlattım, yoldaki kazanın bu kez ciddi bir şey olmadığına memnun olduğumu söyledim. "İtiraf etmeliyim ki oldukça tedirgindim -başka bir intihar olmamasını umdum."

"Evet, bayan. Aynı düşünce benim aklımdan da geçti. Öyleyse kendini atan zavallı delikanlıdan haberiniz var. O gece ben trendeydim." Başını salladı. "Tuhaf bir durum, tuhaftı, gerçekten de."

"Adamın kimliğini belirlediler mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır, bayan. Fakat gazetelerde yansıtılmayan tuhaf bir şey var. Polis, atlamadan önce ceketini ve gömleğini neden çıkardığının üzerinde duruyor."

Bu durum, merak uyandırıcı görünüyordu. Bir adamın hayatına son vermeye karar vermeden önce, o dakikalarda ne yaptığını bilemez, akli karışmış hali, genelde sadece kendisince değil herkesçe izah edilemeyen bir haldir.

“Zannedersenem giysileri de kompartımda bulunmuştur.”

“Onlardan hiçbir iz yok, bayan. Giysileri ortadan kaybolmuş. Bu korkunç kararı alırken yalnız olduğundan, sorabileceğimiz kimse de yoktu.”

“Bundan emin misiniz?”

Bekçi şaşırılmış görünüyordu. “Tabii ki, bayan, yoksa birisi onu alıkoymak ister ya da bize bundan bahsederdi.”

“O zaman imdat frenini çekip treni durduran kim?”

Başını salladı. “Kompartımdan geçerken, kapının açık kaldığını gören birisi olmalı.” Bir süre düşündü. “O gece Edinburgh’dan ayrıldığımızda, tren çok kalabalıktı. Kompartımda başka iki yolcu daha vardı. Birisi Alnmouth biletli, diğeri de Newcastle –daha sonra kaza olunca tanıştım Newcastle yolcusuyla, genel soruşturma yapıyorduk.

“Biraz tartışma yaşandı, anladığım kadarıyla. Newcastle’a giden beyefendi ona başka bir kompartıman bulmamı rica etti. Kompartımanından çıktığını söyledi, çünkü Alnmouth’a giden yolcu hastaymış ve pipo dumanından rahatsız oluyormuş. Onu hatırladım; köşede oturuyordu, dişi ağrıyormuş gibi gözüne kadar sargılıydı.”

“Newcastle yolcunuz düşen adamla ilgili bir şey söyledi mi? Tuhaf davranıyor muymuş? Sıkıntılı görünüyor muymuş?”

Fraser başını salladı. “Hayır, hiç de değil. Çok tuhaf olan da bu. Newcastle yolcusu çok üzgündü; görünürde trenden atlayan adam sadece orada oturmuş kitap okuyormuş, kendi halindeymiş. Hasta Alnmouth yolcusu pipo dumanından yakınıırken, trenden atlayan adam umurunda değildi ve gördük ki Alnmouth yolcusu, biz kazadan sonra durduğumuzda Berwick’te inmişti.

“Bu kesinlikle tuhaf değil mi?”

Fraser omuz silktilti, şaşırmış görünmüyordu. “Söylediği gibi hastaysa, belki de yolculuğuna devam etmemeye karar vermiş ve Edinburgh’a giden bir sonraki trene binmiştir.”

“Aklım şu kayıp ceket ve gömleğe takıldı –adam bunları neden çıkardı hiçbir zaman bilemeyeceğiz, fakat arkasında bıraktıysa kompartımandan nasıl yok oldu bunlar? Hem tabii ki başka eşyaları da olmalı?”

Fraser başını salladı. “Hiçbir şey bulunmadı. Polis aradı, fakat kompartıman boştu.”

Bilhassa bu çok tuhaftı. Tren yolcuları kısa süreli yolculuklarda bile bazı eşyalar taşır.

“Edinburgh treninden indi. Peki ya bileti?” diye konuşurken, ‘*bayan müfettişin*’ işe el attığını hissedebiliyordum.

“Gidiş dönüş biletinin dönüş kısmıydı, Inverness’ten York’a...”

“Öyleyse York’a geri dönüyordu?”

Fraser başını salladı. “Evet, mümkün. Fakat asla emin olamazsanız –gidiş dönüş biletleri üç ay için geçerli. Küçük tüccarlar, artık geri dönmeyeceğini anladıklarında, arada sırada başkasına verirler bileti

ya da ucuza satarlar. Tren yolu şirketi yardımcı olmaya çalışır ancak biletini Inverness İstasyonu'ndan almayıp da yalnızca trene oradan bindiği için polise fazla bir şey söyleyemiyorlar.”

“Peki ya bavulu? Bavul olmaması da endişelendirdi beni. Tabii ki bavulunda kimliğiyle ilgili bazı bilgiler olacaktı.”

“Hiçbir şey bulunamadı, söylediğim gibi. Yük vagonunda bavulu olması gerek tabii, fakat bavulların hepsi Londra'ya gidiyormuş gibi hesaba alınırlar.

“Bavulunu Inverness'te trene koymuş olmalı.”

Fraser başını salladı. “Kapıcı vardı, genç bir çocuk, yüklenen bir bavul hatırlayamıyor. Kalabalık bir trendi ve kapıcı çocuk polisin verdiği eşkalden, zavallı yolcuyu çıkaramıyor. Edinburgh'a gelince, yine aynı hikâye. Korkarım kapıcılar sadece cömert bahşişler veren yolcuları hatırlıyorlar.”

“Eminim el bavulu taşıyordu, bir valiz, belki de?” diye üsteledim.

Elinde kahverengi küçük ateşe çantalarından, beyefendilerin toplantılara giderken taşıdıklarından vardı. Fakat büyük ihtimalle onunla beraber düşmüştür. Aldığım tek şey –koltuğun altına düşen– zavallı adamcağızın okuduğu kitap.”

“İçinde isim yazıyor muydu?”

“Hayır, yeni görünüyordu ve yabancı bir dilde yazılmıştı. Kraliçenin İngilizcesinden başka dil konuşmam. Gittiğim okulda hiç öğrenmedim, yabancı dil sadece zengin zümreler içindir, işçiler için değil.”

“Polis ne dedi?”

Başını salladı. "Kitabı bulduğuma çok sevindiler, fakat ölü adamı tanımlamada fazla faydası olmadı."

Beynim şu ana kadar ki kanıtlar üzerinde hızla işliyordu. Ölü adamın tartışan iki yolcuyla ilgilenmesiyle ilgili başka bir sebep bulduğumu düşündüm.

Adamın yabancı olması mümkün müydü? Keşke bekçi kitabın yazıldığı dili çıkarabilseydi.

Çiftlik yoluna varmıştık ve Ned Fraser'dan pek gönülsüzce ayrıldım, Jack'in annesinin açık kapıda olduğuna hayıflandım; sormak istediğim tüm sorular için hiç zaman kalmamıştı.

Fraser onu selamladı, el bavullarımı teslim etti ve Ina'ya beni gördüğünü ve bana eşlik etmenin büyük bir zevk olduğunu anlatacağını söyledi.

Ona teşekkür ederek, karşılaşmamızın büyük bir zevkten daha fazlası olduğunu düşündüm, biraz da zamanım olsaydı. İşte şimdi severek çözeceğim karmaşık bir sır vardı.

Yirmi İki

Andrew Macmerry, ahır avlusunun olduğu taraftan göründü ve Thane de beni karşılamak için ileri atıldı. Thane'in bu taşkın karşılaması, huzur verici bir teselli idi. Ben Edinburgh'a yola çıkarken ahırdaki yokluğu biraz tedirgin edici olmuştu.

"Hemen yukarıdaki tarladaydık —o trende olduğunuzu biliyor olmalı ki son yarım saattir bana bir dakika rahat vermedi." Soluklanmak için durup, "Nefesim tükendi. Buraya, eve kadar geri koşturdu beni. Ne köpek... nasıl da bir arkadaş olup çıktı," diye ekledi.

Çoban köpeği sürekli Bay Andrew'nun ayağının dibinde olduğundan, "Rex Thane'in varlığına ne tepki gösteriyor?" diye merakla sordum.

Andrew omuz silkti. "Bundan birazcık endişelenmiştim ben de, biliyorsunuz. Ancak Rex onu umursamıyor, varlığının farkında gibi görünmüyor."

Thane'in kulaklarını okşayarak, kaşlarını çatı. "Rex hep sahiplenilen bir hayvandı, yanıma yaklaşan diğer bütün köpekleri püskürtür ve hırıldardı. Ama Thane'e böyle yapmıyor. Onu, Edinburgh'a geri götürdüğünüzde çok üzüleceğim."

“Aslında, Rex’in memnun olacağını zannediyorum.”

Başını sallayıp şapkasını geri itti ve şu şaşkınlık anlatan hususî hareketle alnını kaşıdı, dikkatle bana baktı. “Sanki –nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum– sanki Thane yok gibi.”

Bense düşündüm ki belki de –Rex için yoktur!

Jess Macmerry kapıya geldi ve iki labrador bu te-laşla bezginliklerinden sıyrıldılar ve bunun yemek anlamına geldiğini umarak, Bayan Macmerry’nin bacaklarının arasından biraz küstahça Thane’in olduğu tarafa gözlerini dikip baktılar. Jess, kollarını kavuşturmuştu ve ifadesi *o köpeğin* kutsal mekân olan mutfağa girmesinin hâlâ yasak olduğunu söylüyordu.

Onu ahıra geri götüreceğimi söyledim.

Bana kavuştuğuna memnundu. Etrafımda küçük daireler çizerek koşturduğunda, pek de rastlanmayan taşkınlığıyla, sevinçten inliyordu ve itiraf etmiyim ki, bu zevk karşılıklıydı.

Yanına oturdum, ona Edinburgh’a dair ve bekçinin intihar hikâyesi ile ilgili her şeyi anlattım. Normal insanlara köpeklerle sır paylaşmanın çok tuhaf geldiğinin farkındayım. Fakat Thane benim için tazım olmaktan öteydi, arkadaşımı ve yemin ederim ki söylediğim her kelimeyi anlıyordu. Başı yanda dikkatle dinliyor, arada sırada o mucizevî kaşlarını şaşkın bir ifadeyle kaldırıyordu.

Tepesinden öptüm onu. “Keşke konuşabilseydin, Thane –ne olurdu benimle konuşabilseydin. Eminim ne söylediğimi biliyorsun ve bana öğüt verecek kadar akıllısın.”

Andrew, yemeğin hazır olduğunu söylemek üzere kapıda göründü.

Eve doğru yürürken ona, Londra'dan gelen trenden, Berwick'te atlayıp intihara teşebbüs eden adamın hikâyesinin olduğu gazete duruyor mu diye sordum.

Andrew başını salladı. "Eski gazeteleri hiç saklamayız, küçük hanım. Jess onları yumurtaları sarmak için kullanır ya da soba yakmak için, muhtemelen. Meraklı bir bakışla, "Neden bu kadar ilgilendiniz?" diye sordu.

Böylelikle ben de Ned Fraser'ı ve açıklamasını; intihar edenin tuhaf halini, ceketini ve gömleğini çıkarmasıyla ilgili söylediklerini anlattım.

Şu ana kadar elime geçen bunlardı. Mutfak kapısındaaydık ve büyük ihtimalle Berwick'te trenden ayrılan, sarılıp sarmalanmış Alnmouth biletli yolcunun tuhaf halinin sırrına hiç eremeyecektim.

Jack'in babası neşe ile kükreyince ben de ona ters ters baktım.

"Küçük hanımcığım, küçük hanımcığım," diye kıkırdadı. "Ned Fraser'ın ettiği tek kelimeyi ciddiye almayın. Felaket dedikoducudur, bütün hikâyelerini köydeki herkes bilir. Aslını bilmediği şeyleri, seyircisini etkilemek için uydurur." Bay Macmerry kapıdaki paspaslarda botlarını çıkarırken, bu kadar saf olduğum için öfke duydum. Fakat Andrew'nun tepkisi ne olursa olsun, bekçinin, söylediklerini ayaküstü, sadece beni etkilemek için uydurması ihtimallerin sınırlarını aşıyordu.

Mutfak kapısını açtığımızda saat onu vuruyordu. Masaya bakıp, güzel yemeklere inleyince anladım ki

hassas sindirim sistemim müthiş isyan edip bu saatte yediğim için zalimce bana acı çektirecekti.

Yine de masada yerimi almaktan başka seçeneğim yoktu, çünkü Jack'in annesinin bu çabasının bana özel olduğunu anladım.

Çiftlikte en ağır yemek günün ortasıydı. Bütün çiftçi karıları için, buna Jess de dâhil, bu bir gelenektir. Erkekleri ve çiftlik işçileri, bütün yıl boyunca, her türlü hava koşulunda altıda hatta daha erken saatlerde tarlalara akın etmeden güçlerini toplamak için, sağlam bir kahvaltı ediyorlardı.

Öğle yemeğinden sonra, saat beş-altı gibi bir ara öğün oluyor ve başka doyurucu bir yemek pişiriliyordu -kızartma ya da fırın işi. Bu öğün, giyinin süslenmiş orta sınıf bayanların ve arkadaşlarının Edinburgh'da Jenners gibi mağazalarda lezzetli kurabiyeler ve küçük kremalı pastalarla içtikleri öğleden sonra çayından büyük bir farklılık arz ediyordu.

Akşam yemeği yok gibi bir şeydi: Bir sandviç, bir parça ekmek ve reçel ya da sağlam bir başlangıçla tamamlanırdı, özellikle de her daim aç olan ve beslenmeleri Jess'in aklındaki en büyük düşünce olan Andrew ve Jack için. Öğün atlamakla umutsuzluk fevranına sürüklenirler, açlıktan ölürler, moral-leri bozulurdu sabaha kadar.

Benim onuruma, muazzam bir et çorbası, sığır eti yahnisi, elmalı turta ve bol yoğun kremanın olduğu bir sofraya önüme serilmişti.

Birinci tabakla mücadele ederken, ikinci porsiyonu yemeğe zorlanıyordum. Söylenenleri reddedince, "Sana hazırladığım birkaç sandviçten başka

bütün gün bir şey yediğini zannetmiyorum,” laflarını işitiyordum. Bu doğrudu. “O zaman acıkmış olmalısın,” diye ısrar ediyordu Andrew.

Jack’in beni yemek yerken izleyen anne babası, ziyaretinin arkadaşları arasında devamlı bir konu olması mukadder olan Vince’e büyük hayranlık duyuyorlardı.

Çocuklar nasıldı –ve de Olivia, Jess bilmek istedi. Bir de St James Sarayı’ndaki dairelerini hiç ziyaret etmiş miydin?

Ağzım doluyken, bir taraftan da başımı salladım. Bu büyük fırsatı, kraliyetin nasıl yaşadığına şöyle bir bakma şansını değerlendirmememe akli kalmış gibi görünüyordu Jess’in.

Kaşlarını kaldırdı. Şüphesiz ağabeyiniz sizi çağırmıştır. Cevabım: Evet tabii ki ve ben de bir gün gitmeyi umdum.

“Evlenmeden gitmeliydiniz. Sonrasında bir kocaya ve eve bakmakla meşgul olacaksınız,” dedi sertçe.

Sonunda arkama yaslanıp bir lokma daha, bir dilim nefis çikolatalı kek bile yiyemeyeceğim, diye derttim.

Bu iştahsızlığa gücenen Andrew, esnedi. “Pekâlâ, Edinburgh’da yoğun bir gün geçirdiniz, küçük hanım.”

Vince’in daha fazla lafı geçmeyecekti. Jess de “Hepimiz için yataklarımıza çekilme zamanı,” dedi.

O anda daha çok istediğim bir şey yoktu.

“Gitmeden,” dedi, “dügün elbiseni valizden çıkarsan güzel olur, izin ver de bir bakayım. Asılması ve ütülenmesi gerekecek,” diye ekledi. Çok da baskın

olmayan itirazımı yarıda kesip, “Ütülerimin dikkatli kullanılması gerekiyor. Ütü çok sıcak olduğunda fark etmeniz gerekir.”

“Yazık. Pek çok gömlek pek fena yandı.” Andrew’nun bu onaylaması hançer gibi bir bakışa maruz kalmasına sebep oldu.

Böylelikle, merhametsizce ezildiğimi düşünmemeye çalışarak, bana söyleneni yaptım. Ne de olsa, ev işlerinden özellikle de ütüden nefret ediyordum, bu yüzden uyarı tam yerindeydi. Zavallı Jack kendi gömlekleriyle, yakalarıyla baş etmesini öğrenmişti çaresizce, bu annesinin kulağına gitmesini hiç de istemediğim bir gerçektir.

O kadar yorulmama rağmen, o gece çok kötü uydum. Jess’in yemeğinden çok daha farklı bir şey, midemde oturmuştu.

Andrew’nun, Ned Fraser’ın hikâyesini göz ardı etmesine hâlâ inanamıyordum. Ayrıntıların üzerinden geçerken, ufak bir gerçeklik bir yerlerde gizlenmişti, biliyordum, Ned Fraser’ın uydurmadığına emin olduğum bazı gerçekler.

“Sanki dişi ağrıyormuş gibi” bütün suratı sargılı adam.

Burada bir bağlantı var mıydı? İntihar eden kimliği belirsiz adamın, Alnmouth’a bileti olan adam tarafından bir cinayet teşebbüsünün kurbanı olabileceğine dair tuhaf bir his vardı içimde, fakat Fraser’a göre Alnmouth biletli yolcu trenden yok olmuştu.

Ned’in hastalıkla ilgili sözlerini hatırladım ve kendini daha iyi hissettiğinde devam etmek üzere, Berwick’te trende ayrılmaya karar vermesini.

Ya da görevini tamamlamıştı, diye düşündüm gaddarca, imdat frenini çekerek trenin duracağından emin olduktan sonra, trenden sıvışıp ortadan kayıp mı olmuştu?

Sahne, bir bulmacanın düzene koymak için boş yere aradığım parçaları gibi, diretiyordu. Uyanık kalıp hatırlamaya devam ettim; uyuyunca rüyamda trende olduğumu gördüm, kapıdan atlayan bir adam, kimliği belirsiz biri tarafından itiliyor, yüzü gizlenmiş...

Korkuyla dikildim. Ned'in karısı Ina ile o önceki konuşmamızda önemli bir şey vardı, hatırlamam gereken bir şey.

İnledim. Jess'in elmalı pastası kendini hissettiriyordu. Mideme kurşun gibi çöktüğünden mi bu kâbusları görüyorum diye ufak bir şüpheyi kapıldım. Doktor Dalrymple'in mide ekşimesi için verdiği ilacı bir bardak suyla yutunca, yüzükoyun uzanıp yenden uyumaya çalıştım.

Ertesi sabah Ned Fraser'in intihar yorumunu Memur Bruce'a anlatacaktım. Ölümüne atlamadan önce adamın ceketini ve gömleğini çıkarmasına memurun ne sebepler öne süreceğini çok merak ediyordum.

Inverness'ten York'a gidiş dönüş bileti alıp da hiçbir bavulu olmayan bir adam. Kendisiyle beraber ortadan kaybolan küçük bir el çantasından ve kitaptan öte eşyası olmadan yapılan uzun bir yolculuk. Tren Edinburgh'dan ayrılırken koltuğun altına düşen, okurken görüldüğü bir kitap. Daha sonra Fraser tarafından bulunan ve "yabancı bir dilde" diye tanımlanan bir kitap.

Fakat sabah olunca fikrimi değiştirmiştim. Andrew'nun tepkilerinin ışığında, birine özellikle de çok

umutlandığım bir hayal kırıklığı olan ve fakat şimdi kendi ailesinin ilginç olaylar dizisine fazla dalmış görünen Polis Memuru Bruce'a, söylenmeyecek kadar inanılması zor görünüyordu çıkarımlarım.

Ned Fraser'ın hikâyesini alay konusu olarak görüp benim de fazlaca saf olduğum fikrine kapılabileceğinden rahatsızlık duyunca bütün olanlara bir ke-re daha yakından bakmaya karar verdim.

Nasıl hatırlıyorsam, Ned Fraser'ın bana anlattığı gibi, tam da öyle yazacaktım olanların hepsini. Bir suçu çözmeye çalışırken izlediğim olağan gidişatımdı bu. Çok önceleri cinayet davaları üzerinde çalışırken babamın izlediği yol buydu.

Bu şekilde, donuk duran sahnelerin ve zihindeki-lerin harekete geçtiğini sonra da ortaya çıktığını tec-rübe etmiştim. Çoğu zaman, sonuç mükemmel oluyordu. Belki bu kez de işe yarayacak ve zayıf, ele geçmez parça, iki cinayetin sebebini açığa kavuştur-an ipucu, ortaya çıkacaktı.

Fakat ben daha bir şey yazmadan, mutfak masasında beni bekleyen gecikmiş bir kahvaltı söz konusu-ydu. Bu alışılmış bir işlemdi ve ben de yulaf lapası, domuz pastırması ve yumurtayla boğuşurken, Jess masanın karşısına oturmuş, mutfaktaki işlerle uğ-raşacağı yerde sakince beni izliyordu.

Vince hakkında, bütün çocukluk hatıralarımla ilgili konuşmak istedi. Öğrenciyken nasıldı? Akıllı mıydı? Ne zaman adını söylesem birkaç kez gülüm-süyor, bu akıllı doktor için hayranlığa boğuluyordu. Polis müfettişinin dünya üzerine yükselen üvey oğlu.

Jack'in annesinin gözünde saygıda seviye atla-dığımı da fark etmiştim. Gözdeliğim birkaç adım

ilerlemişti; ünlü babaminkine göre, kraliyet bağları olan bir ünlü üvey ağabeyin açık farkla daha değerli şöhretine rağbetle beraber. Hepsini birden örtmek için, o gün ne yapacağımı sorduğunda, Verney Şatosu'na gideceğimi söyledim.

Alexander'a doğum gününe iştirak edeceğime söz vermiştim.

"Öyleyse yeni pişirdiğim pastayı ona götürmelisin," dedi, "üzerinde adı yazan dondurmali olanı."

Bunun gerçekten de ince bir düşünce olduğuna katılıyordum, Verney'deki aşçıların da bunu zaten düşünmüş olmaları gerektiği duygusuyla. Böyle bir olasılıktan bahsederek onun duygularını incitmekten kaçındım.

Alexander'ın Thane ile tanıştığını ve büyük taziyı getirmemi özellikle rica ettiğini, Thane'i de yanına alacağımı söylediğimde, korkudan gözleri fal taşı gibi açıldı.

"O büyüklükte bir hayvan, harikulade bir kalede! Yerlerinde hoş kilimler olduğunu duydum. Bizlerinki gibi, sadece muşamba ve el yapımı paçavra paspaslar değil," diye ekledi karamsarca. "O pahalı halılar üzerinde yaramazlık yapıp kargaşa çıkarmaz umarım. Bu seni çok utandırır, nereye bakacağını şaşırırsın."

Thane'in mükemmel davranacağına onu temin ettim, ancak o hâlâ şüpheliydi ve ben Thane'i bulmaya giderken, başını salladı. Bir kez daha Andrew'ya eşlik etmemişti ve ahırda beni bekliyordu.

Manastıra doğru yürüyüşe çıktık ve ben de belki bir ziyaretçi kaybetmiştir ihtimaliyle Claddagh yüzüğünü geri götürmeyi düşündüm. Beni ne kadar da

rahatlatmıştı, çünkü mücevher kutumda durması bana Danny'nin aklımdan çıkmayan bir hatırlatıcısıydı.

İki bahçivandan başka arazide kimse yoktu. Bu kez Thane'in ilgisini çeken bir şey yoktu, ahıra dönerken avluda Andrew'nun yürüdüğünü gördü Thane ve keyifle onu selamladı.

"Seninle bir yürüyüş, ha? Yapmayı beklediği de buydu, demek," dedi Andrew Thane'in başını okşayarak. "Bu sabah bana eşlik etmek istemedi. Sadece orada oturup bana baktı." Güldü. "İfadesi âdeta insan gibiydi ve yemin ederim ki Thane sanki bana yapacak daha önemli şeyleri olduğunu söylüyordu. Zannedersem, siz yokken sizi özlediğinden ve sizi gözden kaçırmamak içindi."

Belki diye düşündüm, belki de sebep buydu.

Jess yumurta topluyordu, başını kapıdan uzattı.

"Jess Thane'e aldığı güzel kaşağıyı sana gösterdi mi?" diye sordu Andrew. "Belki fikrimizi değiştirmeye ikna ediliriz de Köpek Gösterisi'ne katılırız diye almış."

Andrew ona sırtınca Bayan Macmerry rahatsızca omuz silkti. "İlgisi yok Andrew, seninle her türlü havada tarlaya geldiğinden tüylerinin fırçalanması gerekebilir diye düşündüm."

"Tüyleri iyi görünüyor. Kullandınız mı üzerinde?" diye ekledim, Thane'in böyle bir ilgiye nasıl tepki vereceğini merak ederek.

Başlar sallandı. "Hayır, senin yapman doğru olur diye düşündük, Rose, ne de olsa senin köpeğin."

"Sana bıraktık," dedi Jess.

Thane'den birtakım şükran ifadeleri beklemediğine memnundum. Andrew'ya düşkün görünse de, sanki Jess'in onu istemediğinden ve ona "O köpek" dediğinden haberdar olmuş gibi, Jess Thane'in hiç umurunda değildi.

Ancak Bayan Macmerry memnun olsun diye fırçayı aldım. Hafif bir omuz silkmeyeyle beraber Thane fırçaya göz ucuyla baktı. Her zaman pırıl pırıl görünürdü, ben de, "Üzgünüm," diye fısıldayıp, fırçayı Alexander'ın oyuncak köpeğinin yanına bıraktım.

Bayan Ward mutfağa yeni gelmiş ve bir fincan çayla oturmuş vıraklıyordu, sesi soğuktan boğuk çıkıyordu. Hapşırıkların devre aralarında Jess'e Dave'in yatağına yatırıldığını söyledi. Demesine bakılırsa durum onunkinden çok daha kötüymüş.

Kalıp evlilik hazırlıklarıyla ilgili konuşma davetlerini kestirip attım.

Yirmi Üç

Verney Şatosu'na doğru yola çıktım. Jess'in doğum günü pastasını sıkıca tutmuşken bir de ipini tutamayacağımdan Thane kayıssız salına salına yanımda yürüyordu. Alexander'a köydeki dükkândan bir de kendi hediyemi vermek istedim. On dakika sonra, pasta, şık bir kutu boya ve boyama kalemleriyle kuşanmış, yoldan aşağı iniyorduk.

Güneş bulutlarla örtülmüştü, karanlık gökyüzü yağmur geleceği tehlikesini haber veriyordu. Belki hava değişikliği, belki de bükülüp dönerek bize yaklaşıyormuş gibi görünen, muazzam çalılarla dolu yol yüzünden izleniyormuşuz gibi tuhaf bir hisse kapılmıştım. Katmerli zakkum bu yıl erken açmıştı, yaprakları esintiyle beraber yere düşüyordu. Meşum kırmızı küme küme yapraklar kan lekeleri gibi yolumuza dökülüyordu.

O yürüyüşte Thane'in tavrı da beni etkilemişti. Rahatsız görünüyordu, sanki ters bir şey olduğunu hissetmiş gibiydi; aniden durup pençesini kaldırıp tedirginlikle dinledi.

"Ne oldu?" diye fısıldadım elimi titreyen omzuna koyup.

Silkelendi, sanki tehlike geçmiş gibi, tekrar yola koyulduk. Birkaç metre sonra aynı işlem tekrarlandı. Yürüyüşümüz, uzaktaki şimşeğin gürültüsüyle ve ağaçların tepesine dayanan şiddetli bulutlarla beraber oldukça ürkütücüydü.

Şatonun görüş alanına girmiştik, ne var ki tehlikenin ilk gerçek sebebini hissettim. Siyah bir şekil üzerimize doğru yolda yuvarlanıyordu.

Vahşi köpek Billy. Durup olduğum yerde donakalma sırası bendeydi. O sarı dişlerle ve açık pençelerle yüz yüze gelmek üzereydim.

Derken tuhaf bir şey oldu. Bir metre kadar önümüzde, köpek sürüklenip durdu aniden, gerisin geri bir takla attı ve yuvarlandı. Hayretler içinde baka kaldım, çünkü sanki camdan görünmez bir engele hızla atılmış gibiydi.

O anda sahibi çalılıklardan doğru göründü ve elinde sopa sallayarak bize bağırdı, "Bayan, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Buraya köpek giremez."

Şimdi de sırtarak, ciddiyetle Billy'yi işaret etti, sanki köpeğe harekete geçmesini ve bizi araziden yollamasını söyler gibiydi. Fakat Billy'nin kılı kıpırdamadı, köpek büzüldü, iki büklüm oldu, mızırdandı ve kuyruğu bacakları arasında, sahibine koştu.

Hayvan bekçisi belli ki içerlemişti ve ben de yüreklilikle ilerleme ve konuşma fırsatını kapmıştım, "Yanıyorsunuz. Biz Efendi Alexander'ın doğum gününe davet edildik."

Gözü hâlâ köpeğin üzerinde, izinsiz ziyaretçileri korkutmakta pek güvenilir olan bu vahşi köpeğin hakkından neyin geldiğini merak ederek, başını salladı, "Siz bayan. Köpeğiniz değil," dedi.

“Yanılıyorsunuz,” diye tekrarladım. “Efendi Alexander’a sorun isterseniz. Tazımı özellikle davet etti.”

“Davet etti, öyle mi. Peki, bakacağız, bayan.” Bize gerisin geri ürkek bir bakış atan Billy’yi çağırıp hızla ilerledi.

Birkaç gün önceden de gördüğüm çadırı ve kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yıl kutlamaları için dikilmiş tezgâhları geçip rahat adımlarla ilerledik. Gökyüzüne tedirgince baktım; yağmurun ilk damlaları incecik çiseliyordu. Bahçede gerçekleşecek bir doğum günü eğlencesi için bu kadarı da fazlaydı.

Ön kapıya açılan basamaklarda, Billy efendisini bekliyordu. Pek de uysallaşmıştı... bütün vahşi diklenmesi uçup gitmiş, bize gücenmiş gibi bakıyordu.

Kapı açıldı ve sahibi bir kez daha ortaya çıktı. Ağzı sımsıkı kapalı, köpeğini ayağının dibine çağırırken, başı havada tek kelime etmeden ve bize bakmadan bahçelere doğru yanımızdan geçip gitti. Yenilgiye uğramıştı.

Ben bir uşak beklerken, bizi içeriye tıknaz, kel ve otuzlarında bir adam buyur etti. Üst seviye bir hizmetçi olacak kadar iyi giyinmişti.

“Burada biraz beklerseniz, bayan. Erken geldiniz. Diğer misafirler henüz burada değiller. Geldiğinizi Efendi Alexander’a söyleyeceğim.”

Kalın İrlanda kundurası, kimliğine dair bir ipucu veriyordu. Bu, Lort Verney’in yeni sekreteri Doktor Finbar Blayney olmalıydı.

Üstünkörü bir açıklamayla pastayı ona uzattım. Başını salladı, usulca öne eğildi, ilaç kokusu Vince’in reçetesinin kalıntılarını akla getiriyordu.

“Yukarıda bayağı bir sorun söz konusu,” diye fışıldadı mermerle döşenmiş devasa salonun ortasındaki büyük meşeden merdiveni işaret ederek. “Leydi hazretleri genç efendiyi doğum günü eğlencesine en uygun kıyafet olarak düşündüğü, pek de haklı, hoş bir kadife-takıma ikna etmekte zorluk yaşıyorlar. Bu fikir Efendi Alexander’ın hiç de umurunda değil, misafirlerini içeri almak da öyle –kendileri dışarıdaki çadırda olmayı arzu ediyorlar.”

Blayney, sağdaki odaya doğru gözden kaybolurken ben de etrafımı baştan sona inceleme fırsatı buldum. Verney Şatosu bir hayal kırıklığıydı. Ün salmış şatoların, tarihî, görkemli ve romantik olduğunu kurardım aklımda, ama bu bina uçsuz bucaksız, kare ve oldukça çirkin çağdaş bir konaktı.

Verney Şatosu’nun, balo salonunun tamamen yutabileceği Solomon Kule’mden, her yönüyle daha az cezp edici olmasından gurur duydum.

Çocukların heyecanlı cıvıltılarını ve dışarıdaki taşlıktan gelen ayak seslerini duydum. Kapı zili çaldı ve Doktor Blayney yeniden göründü, özür dilercesine bana gülümsedi ve eşikte bir öte bir beri itişip kakışan, yeni gelenlere kapıyı açtı.

Bir sürü yavrucak, bunlar Alexander’ın misafirleriydi, bazıları uzun bazıları kısa fakat hepsi de sekiz dokuz yaşlarında kızlar ve oğlanlar. Sessiz olmaları gerektiği talimatını hiç de umursamayan, onları salona güden Peder Boyle tarafından belli ki dikkatle seçilmiş olan çocuklar. Doktor Blayney, “Efendi Alexander şimdi size bakacaklar,” dedi ve bizi şık bir koridora yönlendirdi, oradan da kocaman bir

odaya. Odanın duvarı gelmiş geçmiş Verney'lerle sıklıkla fotoğraflanmış ve aralara da oldukça kasvetli manzaralar serpiştirilmişti.

Antikaya verilen tavizin de gösterdiği gibi, burası bir balo salonuydu. Devasa kubbesinin altında minderli koltukta, hükümdar edasıyla, mutsuz Alexander oturuyordu.

Nadiren daha yalnız, daha mutsuz minik bir beden gördüğümden, onun için içim gitti. Dantel yakalı kol ağızlarından ince bileklerinin çıktığı mavi kadife takımdan ötürü, gözyaşlarıyla lekelenmiş, utançından kızarmış yüzü sıkıntılı ve üzgün görünüyordu. Giysi ona biraz küçük gelmişti, belli ki geçen seneki kutlamaya aitti ve bahçe kıyafeti giymek için havanın sert olduğu anlaşılnca alelacele ortaya çıkarılmıştı.

Bu karar korkarım ki pek de düşünülmeden verilmişti. Kadife takım Alexander'ın canlı doğasına en haksız seçimdi ve "Peki babanı en son ne zaman gördün?" görüntülerini birden akıllara getiriyordu. Kral I. Charles'ın mutsuz küçük prensinin Cumhuriyetçilerce sorgulandığı resim, W.F. Yeams tarafından 1878'de resmedilmiş ve çok büyük üne kavuşmuştu. Ülkedeki bütün sanat dükkânlarında ve evlerde ucuz taklitleri vardı. Resmin ani başarısının kraliyet ile ilintili olan kadife takımları eğlencede şart tutan anne babaların küçük oğullarına çektiydikleri acıyla da ilgisi olabileceğini düşündüm. Fakat balo salonundaki portrelere göz atınca, anladım ki Verney'ler daha dikkatli davranmalıydılar ve kendi aile portrelerinde titiz bir inceleme yaparak daha çok ustalık göstermeliydiler.

Alexander'ın yanında elleri özenle kavuşturulmuş, mavi kuşaklı hoş müslin bir elbise içinde, Annette demir gibi dimdik duruyordu. Tam anlamıyla mutlu görünüyordu, beni fark edince heyecanla gözleri ışıldadı. Heyecan! Sonradan öğrenecektim ki, eğilip Alexander'a misafirlerin ellerini sık diyorken, bu heyecanın genç emanetinin doğum günü eğlencesiyle pek de ilgisi yokmuş.

Papaz tarafından yapılan bir işaretle, askerî düzenle yaptıkları müstakim hattı bozup kaynaştılar. Utangaç olanlar Peder Boyle tarafından hafifçe ileri itildiler, açıkça hepsinin adını hatırlamakta güçlük çekmesine rağmen, peder çocukları teker teker tanıştırdı.

Ne var ki Alexander, sınıfının doğuştan getirdiği davranış tarzını hatırlayarak oğlanlara başını eğip kızları da eğilerek selamladı.

Thane ve ben çizgide beklerken, küçük çocuk topluluğuna baktım. Erkek çocuklar manşetli en güzel takımlarını giymişlerdi ve yüzleri tertemiz yıkanmıştı; babalarının ya da ağabeylerinin saç yağları yatıştırıyordu zapt edilmez buklelerini. Kızlar kaskatı kolalanmış eğlence elbiseleri giymişlerdi, başlarındaki sarsak, kocaman fiyonk kurdeleler buklelerinin tepesinde mutsuz kelekler gibi sendeliyordu. Bu alışılmadık ortamda, yüksek tavanlı, iyi cıalanmış zeminde gergin ve ürkmüşlerdi, zannediyordum ki dışarıda koşturmaktan çok daha fazla mutlu olabilirlerdi.

Hepsinin ortak bir bağı vardı. Alexander'ın arkadaşları değildiler. Aslında bazıları onunla hiç el sıkışmamış veya daha önceden kendisiyle tanışmamışlardı.

Bütün irtibatları, Alexander, anne babasının atlı arabasında geçip giderken ya da Annette ile gezinti yaptığı mürebbiye arabasında malikânedeki kapılarının önünden geçerken mesafeli bir bakıştı.

O an anladım ki meseledeki hazin gerçek, Alexander'ın kendi yaşıtı ya da herhangi bir yaşta arkadaşı olmamasıydı. Bu çocuk grubu, aynı yaştan olup, Efendi Verney'in doğum günü eğlencesine uyum sağlamak için gerekli özelliklere sahip uygun kiracılar arasından seçilmişti.

Bu korkunçtu. Böyle ölümcül bir sahneyi yaratmaktan kim sorumluydu, diye meraklandım. Tabii ki ailesi değildi ya da onu tanıyan biri.

O anda Alexander'ın bakışları bize çevrildi. Yüzü katıksız bir neşe ve heyecan ifadesiyle bambaşka bir hal aldı. Üstümüze atıldı ve beni eğilerek selamlayıp, kollarını Thane'in boynuna doladı. Thane de ona yüzünü yalayıp karşılık verdi.

Sehpaya koyduğum hediyemle hiç de ilgilenmedi. Köpekle çocuğun arasındaki bu sahneyi izlerken nedenini tam olarak anlayamadım, çünkü huyum değildir, ancak bir de baktım ki gözyaşlarımı tutamıyorum.

Başlangıcı geçtiğimize göre, Peder Boyle çocukları yeniden sıraya koyarken Alexander'ın anne babasının içeri alınması için kapı bir kez daha açıldığında, çizgide kalmalarını ve uslu olmalarını buyurdu.

Sanki kraliyet üyesi gibi, çizgiden aşağı kol kola yürüdüler. Oğlanlar başlarıyla, kızlar dizlerini bükerek selamladı Alexander'ın anne babasını; çocuklar incelenirlerken sürekli bir asil el uzanıp altın bukleye vuruyordu ya da oğlanların omuzlarına. İncelemenin

sonunda Alexander'ın anne babası kenara çekildi ve lort hazretleri de misafir olmaları mümkün görünmeyen misafirlere genç efendinin doğum günü eğlencesine geldikleri için teşekkür etti.

Sıra Leydi Verney'deydi. Anneye yakışır gülüşünü öne çıkararak, küçük topluluğa hemen yakında yiyecek çok güzel şeyler alacaklarının yanı sıra, giderken herkesin kendisine birer hediye verileceğini söyledi. Ne kadar şirin değil mi?

Bu beklenti karşısında yüzler aydınlandı, Peder Boyle üç kadeh kaldırmayı buyurdu, lort ve leydi hazretleri için. İlerlerlerken Leydi Verney'in gözü Thane'e takıldı.

Donakaldı ve tedirgin bir sesle, "Bu köpeği kim içeri aldı, Tanrı aşkına?" dedi.

Annette öne çıkıp kulaklarına bir şeyler fısıldadı, iki asil yüz, benim olduğum tarafa çevrildi ciddiyle.

Dizlerimi büküp selamlamaya hiç niyetim yoktu onları, ama ben daha ağzımı açmadan, "Lütfen anne, o benim misafirim Thane, Bayan Rose'un ve çok iyi huylu bir köpek," dedi Alexander.

Alexander'ın söylediklerini nazik tanışmalar takip etti, fakat Leydi Verney şüpheyle bakmaya devam etti. Bunun kocaman vahşi bir köpek olduğunu zannediordu ve küçük kucak köpeklerinin muhtemel kaderinden, talihsiz bir karşılaşma yaşanacağından endişe duyuyordu.

Annette tarafından Bayan Rose Faro diye takdim edildim ve Lort Verney'in bugün bir Orta Çağ şövalyesine benzerliğiyle ilgili ilk izlenimlerime göre farklılık gösterdiğini ve daha çok iri, kırmızı suratlı

bir toprak ağasına benzediğini gördüm. Gülümserken ve şunu söylerken hayal kırıklığı yaşadım:

“Ah, evet, ziyaretinizden memnun olduk, bayan...”

Kaşlarını çatarak, adımı söylemekte zorluk çekince Bayan Verney’e döndü, mecbur kalan Bayan Verney, “Doktor Vince Beaumarcher Laurie, canım. Bayan Faro’nun üvey ağabeyi oluyor,” dedi.

“Gerçekten mi?” Lort hazretleri buna bayağı neselenmişti.

“Bayan Faro Jack Macmerry ile evlenecek... bu haftanın sonunda, değil mi?”

Başımı salladım ve Lort Verney, “Macmerry... hmm. Kiracılarımızdan biri,” dedi. Sonra elimi tutarak ekledi, “Mutluluklar, Bayan Faro. Yeni ikametgâhınızda umarım mutlu olursunuz. Eildon’da olduğu gibi, değil mi?”

“Gayet tabii,” diye cevapladım benden beklendiği şekilde. Edinburgh’u ikamet yerimiz olarak öne sürmeyi pek uygun bulmadım.

“Fevkalade, fevkalade!” Lort Verney başını hafifçe öne eğdi ve Alexander’ı yabancı çocuklarla dolu bir odada kaderine terk ederek, kraliyete yaraşır bir tavırla kol kola ilerlediler.

Yirmi Dört

Verney Şatosu hayal kırıklığı olmuştu, şatonun asil sahipleri de. Alexander'ın anne babasından hiç de etkilenmemiştim. Kadınların oy kullanma hakkını savunan dürtülerimin, bana kaybolan bir soy olarak küçümsemeyi öğrettiği soylular sınıfının sıradan evlatlarıydılar.

Her şeyden önce çocuklara nasıl davranacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Onları dünyaya getirdikten sonra, görevlerinin bittiğini düşünüyorlardı. Bütün dertleri bir vâris sahibi olmaktı, isimlerini devredecekleri ve ezelî soylarının sürüp gitmesini sağlayacak bir erkek evlat. Vince ile konuşmalarından çıkardığım kadarıyla, Alexander'ın anne babasının küçük yaştayken erkek evlatlarıyla ilişkileri, vârisleri mülkten ayırt edemeyen ve bu değerli varlıkları insan olarak görmeyi başaramayan kraliyet ailesinin ilişkileri gibiydi.

Alexander'a içim acıdı, sıcaklık ve şefkat –ve de ona meşhur olduğunu hissettirmek üzere eğlencesine çağrılmış arka plan karakterler olmayan arkadaşlar– isteyen küçük bir çocuk.

Yanına oturttuğu, saygılı ve gözü pek çocukların sürekli üzerine atlamasına sessizce katlanan Thane'e

kavuşmak, onun için ne kadar önemliydi şimdi anlamıştım.

Alexander'ın kiracıları olan, Eildon'un fakir halkının çocuklarının, Efendi Verney'i kıskanmak için hiçbir sebepleri yoktu. Sevgi dolu bir anne baba ve kendi candan kardeşleri olması için Alexander onların en yoksullarıyla bile her an yer değiştirebilirdi. Daha derin düşünülürse, pislik içindeki Edinburgh varoşlarındaki en yoksul çocukların bile, daha iyi hayatları vardı.

“Şüphesiz Lort Verney daha fazla çocuğu olacağından umutsuzdu, özellikle de solgun, zayıf karısına bakınca... Kadın cam elyafı gibiydi, rüzgâr onu uçuracak gibi bir hali vardı,” diye sonradan anlatacaktım Jack'in annesine, şatoya ziyaretimle ilgili her şeyi duymak için beklerken.

Şansıma eğlencenin zaman sınırlaması vardı. Misafirler iki buçukta geldiler ve Peder Boyle'un hayal gücünün sınırları olan Müzikli Sandalye, Körebe ve Asil York Dükü gibi birkaç çocuk oyunundan sonra saat dört olur olmaz, misafirlerin ayrılmaları beklenmekteydi.

Şenliğin hâkimi olarak tayin edilen Alexander'ın maharetleri yetersiz kalınca, sonrasında tepsiyle limonata ve pasta taşıyan hizmetçi kızları içeriye almak için açılan kapıların görüntüsü, küçük misafirler arasında sıkıntılı yürekler ve sinir harbi doğurdu.

Alexander'ın bu parti oyunlarından hemen bezdiği dokunaklı bir şekilde apaçıktı. Tek istediği Thane ile birlikte olmaktı. Annette'in “sen de katıl” diye yanından fısıldamasına da yenik düşünce, müzikli sandalyelerde son boş oturağı kurnazca kaptıran,

Körebe'de ilk "yakalanan" ve "çıkan" olarak pek de isteksizce katıldı oyunlara.

Doktor Blayney gereğinden fazla göz atıyordu odaya, belki de lort hazretlerinin göz kulak olma talimatı üzerineydi bu. Doktor Blayney'yi piyanonun etrafında dolanırken gördüm, Annette oyunlara müzik çalarken, bir şey keşfettim. Vince'i etkilemeyi başaramayan Dublin'li öğretim görevlisi, yazık ki elinden geleni yapmasına rağmen piyanisti etkilemeyi de becerememişti; nota yapraklarını çevirmeyi teklif etmiş ama Annette oldukça tahammülsüzce gerek yok diye karşılık vermişti. Aklını Annette ile tamamen bozmuş, parlayan kel kafası ve geniş, parlak kırmızı kulaklarıyla bu gösterişsiz adamın hali böyle dokunaklı olmasaydı, bunu komik bulabilirdim. Annette piyano çalarken, Blayney gözlerini bir saniye bile üzerinden ayırmıyordu ve bu hülyaya kapılmış giderken, gözünün odadaki insanları görüp görmediği meçhuldü.

Annette'e gelince, Blayney'nin varlığından bile habersizdi, ısrarla sinirini hoplatması dışında. Bela bir sineğin uyandırdığı etki gibi, bütün dikkati Annette'in üzerindeydi, Annette hemen aynı kaba tavırla onu başından savdı.

Doktor Blayney'nin ilgisine kayıtsız kalmakta Annette'in kendine göre sebepleri vardı. Ara boyunca, çocuklar limonata ve pastaya gömülmüşken, Blayney, Peder Boyle tarafından köşeye çekilmişti, ancak gözleri sürekli Annette'i arıyordu.

Annette, beni kenara çekti; pencereye doğru yürüdü. "Kocamdan haber aldım. Yarın Edinburgh'dan geliyor, burada olacak. Bu bütün dünya üzerindeki

en güzel şey, değil mi,” dedi gözleri mutlulukla ışıldayarak. “Karı koca olarak karşılanacağız –sonunda. Buna inanamıyorum. Sonunda gerçekleşen bir rüya gibi.”

Biraz tembihte bulunmanın yersiz olmayacağını hissederek, “Lort Verney’in geleceğinden haberi var mı?” diye sordum.

“Ah, evet evet. Bütün endişelerime rağmen size söylemek zorundayım, bütün vesveselerime rağmen, Kuzen Quentin çok anlayışlı yaklaştı. Tabii ki, yaşımın geldiğinin ve artık bir şey yapamayacağının da farkında. Belki de gerçeğe boyun eğmiş; hem o hem de Amelia artık durumu kabullenmeye karar vermişler.”

“Ya Alexander, gitmene ne diyecektir?”

Bana baktı, alkış tuttu. “Gitmiyorum, bu esnada, burada birkaç hafta daha mürebbiye olarak kalmayı kabul ettim.”

“Ya kocan buna ne der?”

Annette kahkaha attı. “Kuzen Quentin harika düşünmüş. Bize malikânede küçük bir kulübenin sözünü verdi, yeni tarz evlerinden biri –hava gazı ve banyosu var. Epey çağdaş. Edinburgh’da uygun bir ev bulana kadar ev bizim. Bu arada, bu bizim ilk evimiz olacağından, nasıl tasarlanıp döşeneceği üzerinde biraz zaman harcamak istiyoruz... Amelia bize koymaya yer bulamadığı birkaç şey; antika masalardan, tablolardan verme sözünü verdi, fakat tabii ki biz kendimiz seçmek isteyeceğiz.”

Her şeyden sonra mutlu sona ereceğinden Annette için mutluydum.

“Küçük kulübemizi görmenizi istiyorum,” diye ekledi. “Kocam gelir gelmez sizi davet edeceğiz.”

Şu an anladım ki, adamı şahsen tanıyacak ve kendi değerlendirmemi yapabilecektim. Beklendiği gibi çıkacağını ve yanılmış olduğumu umdum; miras avcılığı hakkındaki ciddi şüphelerimde yanılmış olmak istiyordum.

“Cumartesi gideceğim –düğünden sonra,” diye hatırlattım ona.

“Ah, beni affetmelisiniz. Unutmuşum. Çok şey olup bitiyor, hep ikinizin tanışacağını ummuştum. Birbirinizi sevmenizi isterim,” diye ekledi özlemle.

Şefkatin, sıcaklığın ve arkadaşların azca bulunduğu Verney Şatosu gibi bir evde duygusal durumu ve Annette’in çiçeği burnunda kocasının, New York’a felaketle sonuçlanan kaçıışlarından sonra, toplayabildiği bütün müttefiklere ihtiyacı olacağını tahmin edebiliyordum.

“O zaman düğünümüze gelin. Eminim Jack çok mutlu olacaktır.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz? Ah, Bayan Rose, misafiriniz olmaktan onur duyarız. Düğün, hayatımızın ilk evrelerine başlamadan önce ne kadar güzel bir başlangıç değil mi?”

Doktor Blayney yaklaşıyordu. Bu pek gizli görünen konuşma merakını uyandırmıştı.

“Çocuklar şimdi gidiyorlar,” dedi bize, fakat Annette sadece omuz silkti.

“Bayan Faro ve benim konuşacak önemli konularımız var,” dedi tersleyerek. Sırtını ona dönüp, “Gitmeden kulübernizi görmek ister misiniz, Bayan Rose?” dedi.

Böylece mutsuz adam çocukların balo salonundan ayrılmak üzere toplandığı ve Alexander ile el sıkıştıkları alana doğru uzaklaştı. Peder Boyle tarafından

dikkatle izlenerek, sıra halinde bastırılmış heyecanlarıyla ayakta dururlarken, onlar için öğleden sonranın en önemli kısmı hâlâ vuku bulmamıştı: Mutsuz ve ter döken Doktor Blayney'nin her birine ön kapıda birer hediye dağıtması.

Alexander minnettarlıkla kollarını yanında nazikçe bekleyen Thane'e dolamış, ayrılırlarken çocukları izliyordu. Hediye yarışındaki misafirleri onu çoktan unutmuştu, fakat Alexander'ın hiç umurunda değildi bu. Onun için mavi kadife takımla başlayan kötü tecrübe artık bitmek üzereydi.

Bize doğru gelip kaygıyla "Gitmeniz mi gerek, Bayan Rose, biraz daha kalamaz mısınız?"

"Bayan Rose'u yeni evimi göstermeye götürüyorum, Alexander," dedi Annette.

"Thane'i de alıyor musunuz yanınıza?" diye sordu bana ve evet dediğimde Annette'e istekle dönüp, "Lütfen ben de gelebilir miyim?"

"Tabii," diye gülümsedi. "Belki bize yolu da gösterirsin... hatırlıyorsan."

"Hemen geliyorum. Beni bekleyin," diye bağırdı ve Annette peşinden giderken, üst kata koştu. Bunun, uygunsuz kadife takımdan kurtulmak ve takımı yaşına ve bahçeye daha iyi giden bir şeyle değiştirmek için mükemmel bir fırsat olduğunu anladım.

Bir kapı açılıp ortaya ufak kitap dizili çalışma odasına benzer bir oda çıktığında, Thane ile beraber beklerken, koridor boyunca gezerek portrelere bakıyordum.

Doktor Dalrymple, Blayney ile alçak sesle konuşurken ve ona küçük bir ilaç kutusu uzatırken göründü. "Bunlar lort hazretleri için. Kendisi nasıl alacağını biliyorlar."

Blayney elini uzatıp kaygıyla sordu, "Benim için bir şeyler var mı, doktor, sorduğum gibi," dedi.

Doktor elini cebine atıp küçük bir ilaç şişesi çıkardı. "Evet, tabii ki var. Bunlar kulağınızdaki ağrı için. Faydası olacaktır. Günde üç kez birkaç damla, acıyı dindirecek ve çıban patladığı zaman da, net duyuyor olacaksınız, bütün parazit sesler geçmiş olacak, sizi temin ederim."

"İşe yarayacak mı dersiniz?" diye sordu Doktor Blayney dertlice.

"Tabii ki yarayacak, yaşlı delikanlı." İçten bir cevaptı. "Turp gibi olacaksın."

Blayney teşekkür ederek işine döndü ve kapıyı kapattı.

Doktor Blayney Thane'in ve benim geride durduğumuzu fark etti aniden.

"Eğlence güzeldi, değil mi? Bütün eğlenceyi kaçırdığım için üzgünüm, lort hazretlerinin reçetesi için uğradığımda, çoktan bitmişti. Herkes iyi vakit geçirdi mi?"

Kışkırtmaya karşı koyarak, evet dedim, Alexander dışında herkes, diye ekledim.

Doktor sırtıp, Thane'i işaret etti. "Böyle günlere ev hayvanlarının da katıldığını bilmiyordum."

"Alexander onu özellikle çağırdı."

Thane'in böyle bir planda hoşnutsuzluk teşkil edecek hareketleri olduğunu zannettiğinden, doktor söylediklerime kaşlarını kaldırdı.

Sonra da kahkaha atarak, "Oldukça müstesna bir hayvan ve umuyorum ki tahrike kapılıp küçük misafirleri ya da leydi hazretlerinin minik köpeklerini yutmamıştır."

Bu saçmalığa alışkındım. Doktor ön kapıya doğru yol alırken nazikçe gülümsedim, ancak Thane bana, insanların ahmaklığını anlatan umutsuz ifadelerinden biriyle bakıyordu.

“Sizin mutlu gününüze pek zaman kalmadı artık. Çok heyecanlı olmalısınız, dua edin de bu açık hava bozmasın. Genç Jack’e selamlarımı iletin. Düğün arifesinde meyhanede ona pek güzel bir veda partisi vereceğimizi duydum.”

Bundan haberim yoktu. Neden olmadığını da biliyordum.

“Bayanlar davetli değil. Tam anlamıyla bir erkek buluşması olacak,” diye ekledi ön kapının basamaklarından aşağıya koşarken. Bir delikanlının evin kapıları suratına kapanmadan son taşkınlık yapma fırsatı.”

Blayney çalışma odasından çıkınca son bir uyarı geldi: “Gripten uzak durmaya çalışın... burada birkaç vakamız oldu. Yılın bu vaktinde alışılmadık bir durum.”

Sekreter yukarı çıkarken ben de onun kulak ağrısını düşünüyordum. O kırmızı kulaklar ve Annette’in her kelimesini pürdikkat dinleyişi. Şayet biraz sağır-sa, Vince’in Latince alıntılarının karşısındaki şaşkınlığı rahatlıkla açıklanıyordu. Düşüncelerimin böylesine acımasız olmasına üzüldüm.

Alexander, peşinde Annette ile merdivenlerden aşağıya koşuştururken, “Zavallı Doktor Blayney, haline bakılırsa, kulağındaki çibanla çok zor günler geçiriyor,” dedim. “Korkunç acı veriyor olmalı,” diye ekledim, bu malumat, belki biraz şefkat uyandırır da Blayney’yi yok sayıyor gibi o aşağılayıcı tavır yerine, ona biraz daha nezaket gösterir ve insancıl yaklaşır diye.

Bu yöntemim pek işine yaramadı, aslında hiç de başarılı olmadı. Annette sadece omuz silkip bezginklikle, "Öyle mi?" dedi.

O esnada ön kapıdan çıkıp basamaklardan iniyorken, âdeta özür dilercesine ekledi. "Çok aptal bir adam. İnanılmaz zeki olduğunu zannedersiniz, ama iki lafı bir araya getirip konuşamıyor. Kuzen Quentin neden onu sekreter olarak seçti, yalnız Tanrı bilir."

Belki de sırf Annette'e tutkusundan dili tutuluyordur ve böyle gayet zeki adamlar genelde insan içinde utangaçlardır, konuşacak fazla bir şeyleri de olmaz diye düşünerek sessiz kaldım. Alexander ileri koşturuyordu. "Yürü, Thane," diye bağırdı ve dışarı çıkıp merdivenden aşağıya koşturdular.

"Dikkat et, Alexander," dedi Annette. "Zavallı çocuk çok yalnızdı, Thane ona değişiklik oldu. Şimdiye kadar kendi köpeği olsun diye Amelia'ya söyledim durdum, ama bunu uygun bulmadı. Amelia ufak finolarını çok seviyor ve onların Alexander'a yettiğini iddia ediyor. Erkek çocuğuna daha iri, arkadaş canlısı bir oyun arkadaşı lazım olduğunu anlamıyor."

Alexander, bahçelerin içinden sevinç naraları atıp bağırarak küçük malikâne evine giden ormanlık alanda boydan boya koştururken, biz de onları izledik.

Annette'in yeni evi resim kitaplarındaki kulübeler gibi görünüyordu, fakat bu, hepimizin yaşamında kaderin çizdiği rolü oynamayı bekleyen Grimm'in peri masallarından bir sayfa görüntüsündeydi.

Yirmi Beş

Ev bütün cazibesini bürünmüştü dışarıdan. Leydi Verney'in döşeme konusundaki coşkun çabasına rağmen, sonuçta belirsizlikle tuhaf bir hal alan bir atmosfer çıkmıştı ortaya, sanki evin kendisi, puf diye yok olacak antikalarla ve muhtelif biblolarla orta yolu bulup geçinmekte biraz zorluk çekiyordu.

Bildiğim pek ilginç bir şey vardı, yazık ki, herkesçe bilinmeyen bir şey; evlerin, içinde oturanların kişiliklerini yuttuğu. Acaba buralarda yakın zamanda ölen olmuş mudur diye meraklandım. Lort Verney'in çağdaş yeniliklerinden önce, en son kiracı son nefesini vermişti ve hazin cenaze töreninin havası dirilmiş, çepeçevre duvarlarda gizleniyordu belki de hâlâ.

Annette'in en ufak bir şeyden rahatsızlık duymadığını görünce rahatladım. Heyecanla çırpınıyor, odadan odaya atlıyordu. Utanarak adlandırdığı gibi "balayı evi" olacak ev için sınırların çok ötesinde coşkuluydu ve benden onay almak üzere, benden beklenen nazik ve coşkulu cevaplar, üretebileyim diye zaman zaman bana dönüyordu.

Thane'e sopalar fırlatan Alexander dışarıda kaldı, Thane ise bir tazıya göre biraz alçaltıcı bu eğlenceye lütfedip katılıyordu.

Pencereden onlara bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu Thane, hiç tasavvur etmediğim haliyle, başka bir Thane idi. Ona geri getirsin diye sopalar fırlatmayı hiç düşünmemiştim. Ancak bu yeni deneyimden hoşlanmış görünüyordu. Belki de bu nereden geldiği ve Arthur Tepesi'nin yüksekliklerinde nasıl yaşadığını Tanrı'nın bildiği, gizemli tazımın sıradan bir hayvan olduğunda ne denli yanıldığımı doğruluyordu.

Alexander'a epey beden büyük olan tazımı ve çocuğu izlerken, Alexander'ın vaktinin tükendiğini ve Thane ile beraber bu son birkaç günün zevkinin de geçip gideceğini üzüntüyle fark ettim.

O anda bütün kalbimle Thane'in benim olmasını, ona sahip olmayı, onu hediye olarak Alexander'a verebilmeyi, en azından Jack ve ben balayındayken uzatmalı olarak ödünç verebilmeyi diledim.

Annette ile vedalaşırken, düğünümde çiçeği burnunda kocasıyla tanışacağım için ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi tekrar. Hiç ismini anmış mıydı kocasının ve ben de kaçırmış mıydım ya da o kadar kargaşadan sonra, muhafızına –ve de herkese, “benim kocam” diye gururla bahsedip kafa tutarak yoğun tatmin mi yaşıyordu diye meraklandım.

Düşüncelerim merhametle zavallı Doktor Blaney ve kulak ağrısına kaydı –ve tabii kalp ağrısına–, ikincisi Doktor Dalrymple'in şişesindeki damlalarla iyileştirilemez, ancak Annette'in günbegün varlığı ortadan kalkınca dinebilirdi.

Ormanlıklardan kestirme bir yolla, araba yoluna vardığımda, aklımın bir köşesinde yatan başka bir şey vardı, mutsuz sekreterle bağlantılı hatırlıyor olmam gereken hayati bir şey, fakat Peder Boyle'un boy göstermesiyle ortadan kalktı.

Ondan yalnızca birkaç adım öteden, katmerli zakkumların oradan boy gösterdim. Belli ki ikimiz de aynı yöne doğru, Eildon'a gidiyorduk. Alexander'ın doğum günü partisi misafirlerini malikâne arazisindeki saygın evlerine geri götürmüştü tahminimce. Başını öne eğmiş yürüyordu, belli ki ya dua ediyordu ya da düşüncelere dalmıştı.

Düşüncelerinin kesilmesine fazla sevinmiş gibi durmuyordu. Göz ucuyla, hızla ona doğru hareketlenen Thane'e baktı.

"Köpeğinizin kayışla ya da ona benzer bir şeyle bağlı olması gerekmez mi?" Tedirgin bir sesle söyledi.

Thane çabucak yanıma geri geldi. "Çok uysaldır, sizi temin ederim," dedim. "Partide ne kadar iyi davrandığını hatırlayın."

Boyle, hoşnutsuzluk anlatan aksi bir ses çıkardı. Bizimle yürümek istemediğini hissetmiştim kesinlikle, fakat bir nebze nezaket, acele etmek için acil bir mazereti yoksa köye kadar bize eşlik etmeyi gerektiriyordu.

Kendi dinî inancından değil de nispeten yabancı olduğumdan suçluluk duyduğumdan, yalnız kalmayı yeğlediği bir sırada, hiç şüphesiz dilimi bağlayan utanç duygusuydu.

Onu oyalayacak bir konu da aklıma gelmiyordu.

“Bütün emanetleriniz sağ salim eve geldi mi?” diye başladım.

Peder sadece başını salladı, bense uslu olduklarından, ne şirin çocuklar vesaire vesaire diye yorumlarımla konuşmayı sürdürdüm. Oysa o sadece gülümsedi, biraz süratsız diye düşündüm, fikrini kendine saklarken. Hiç de zor bir iş değildi demek oluyordu bu sessizlik.

Tekrar denedim ve yeni görevinin nasıl gittiğini ve Eildon’da nasıl vakit geçirdiğini sordum.

“İdare eder,” diye cevapladı, “idare eder.”

“Yeni bir kâhya bulabildiniz mi?”

“Daha erken.” Bu konuda ağzını mühürlemişti ve belli ki daha fazla sorgu sual teşvik edilmediğine göre, diğer bir seçenek konuşmayı sonlandırıp sessizce yürümekti. Son bir çare olarak kendinden önceki papazdan bahsettim.

“Peder McQuinn iyi adamdı,” dedim.

Bu ilgisini çekti. “Gerçekten de öyleydi. Bu göreve ondan sonra gelmek zor. O zevke varamadım. Kıymetli niteliklerini çok dinledim.” Duraksadı. “Onu tanıyordunuz o zaman?”

“Eildon’a geldiğimde ayaküstü tanıdım.” Kilise de onu ölü bulduğuma ve ölümünün kaza değil de cinayet olduğuna inandığımı söyleyerek süregelen sohbet konusunu baltalamak istemedim.

“Aslına bakılırsa biz akrabayız.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, benim akrabam... evlilik yoluyla.”

Bu ilgisini çekmişti. “Buradaki ailenizin akrabası mı?”

“Hayır. Eski kocamın kuzeniydi.”

Kaşlarını çattı. “Sizin... kocanız? Sarsaklıkla gül-meyi becerebildi. “Beni affedin ancak, düğününüzün haberini almıştım... bu haftanın sonunda, değil mi?”

“Evet, ama gerçekte ben dulum. Kocam Danny McQuinn idi. Kuzeni Peder Sean, onu genç bir deli-kanlıyken İrlanda’dan getirmiş. Danny, zaman za-man kuzenini ziyaret ederdi. ”

Peder Boyle oracıkta kalakaldı ve bana sanki be-ni ilk kez görmüşçesine baktı, “Bu gerçekten de çok tuhaf. Herkes neden size evlilik isminiz Bayan McQuinn değil de Bayan Faro diye hitap ediyor?”

Açıklasam iyi olur diye karar kıldım. “Bekârlık ismim altında takdim edilmek sizi temin ederim be-nim isteğim değil. Bu benim müstakbel kayınvalide-min anlamsız kaygısı, kendince sebeplerinden ötürü, Bayan Faro olarak takdim edilmemi tercih etti. Şöy-le diyelim, bir tanecik oğlunun dul bir kadınla evlen-mesi fikrinden hoşlanmıyor.”

Peder Boyle’un, aklı buna takılmış gibi bir hali vardı. “İncil’de dulların yeniden evlenmelerine kar-şı hiçbir şey yok. Boşandıysanız ya da benzer bir halde, geçmişte yüz kızartıcı bir ilişki yaşadıysanız da. Kayınvalidenizin tepkisinin bir sebebi olmalı. Ne var ki bu apayrı bir durum.”

“Sizi temin ederim, benim için de çok rahatsız bir durum.” Müstakbel kocamın, eski kocamı aşırı derece-de kışkandığından ve bu hassas konuda annesinin tav-rını onayladığından kuşkulandığımı eklemedim.

Peder zoraki gülümsedi. Nikâhımızdan sorumlu din adamı o olsaydı, bunun ortaya çıkmasına daha fazla şaşırmayacağını anladım.

“Öyleyse siz Bayan McQuinn ve kocanız Danny Peder McQuinn’in kuzenleriydiniz,” diye tekrarladı. “Peki, peki,” diye ekledi tatsız bir gülüşle.

“Zannedersem, sırlara alışkınsınız, peder.”

“Doğal olarak.”

“O zaman bu bilgiyi saklarsanız size çok minnettar olurum. Yoksa bu müstakbel dünürlerimi hayli üzüp utandıracaktır. Hem birkaç gün içinde başka bir adım olacak: Bayan Macmerry. Bir Bayan McQuinn’in varlığını herkes unutmuş olacak.”

Köy, kraliçenin tahta çıkışının altmışıncı yılı kutlamalarına hazırlık olarak yol boyu dizilen bayraklarla süslenmiş ana cadde görünmüştü.

“Ne kadar hoş,” dedim. “Eildon hayli değişmiş.”

Papaz sadece başını salladı ve ayrıldık, karşılıklı rahatlayarak; fakat biraz vicdan azabıyla kalmıştım. Birine sırtımı açarak akılsızlık etmişim, fakat doktora ya da papaza açılmanın zararı olmazdı kesinlikle, dedim kendi kendime pederin son teselli sözlerini anımsarken:

“İstedığınız zaman bana sırlarınızı açabilirsiniz, bayan ya da Bayan McQuinn. Sırtınızı bende güven dedir.”

Çiftlik yolundan eve doğru çıkarken, Peder Boyle’un cemaatindeki kadınların, herkesçe sevilen Peder McQuinn’den oldukça farklı olan, yeni papazlarıyla ilgili ne düşündüklerini merak ettim.

Şiddetli yağmurun altında, ilk resmî görevinde, kendinden önceki papazın cenazesine önderlik ederken şifayı kaptıktan sonra, ona bakmak için cemaatinin nazik çabalarına tepkisini hatırladım. Şüphesiz

onun da kıymetli nitelikleri vardı bu sevimsiz, yabancı kisvesinin altında. Belki de Cizvitlerce büyüülmesinin ve de karşı cinsle sosyal sohbetlere yeltenmesinin bu uzun sessizliklerle bir ilgisi olabilirdi, ne var ki yeni kâhyasına hiç de imrenmemiştim.

Kayısla bağlanmasının ahırda artık bir gereklilik olmadığı düşünülen Thane'i ahıra bırakıp, avluya doğru koşturdum. Onu bütün haberleri Eildon'a salgın gibi yayan bir dedikoducu olarak aklımda canlandırmasam da sırrımı pedere açtığım için suçluluk duygusuyla hâlâ canım sıkındı.

Fakat mutfak kapısını açar açmaz, Peder Boyle'a dair bütün düşüncelerim uçup gitti.

Jack eve gelmişti.

Yirmi Altı

Jack, önünde koca bir tabak yiyecekle masada oturmuş gülüyor ve üzerine titreyen annesi tarafından şefkatle izleniyordu.

Yerinden fırlayıp kocaman bir kucaklama ve öpücükle karşıladı beni. "Nerelerdeydin, neler yapıyordun? Thane nasıl? Bana cevaplama fırsatı vermeden seri atış halinde bir dizi soru sordu. Ardı sıra öpücükler ve sarılmalar.

Annesinin "Yemeğin soğuyor, Jack," diye çıkışması, Jack'i -ve beni- kendimize getirdi. O, tabaktaki yemeği yok ederken, ben de masada karşısına oturdum. Ara sıra elimi tutmak için duruyor, sevgi dolu bakışlarıyla beni yiyip bitiriyordu. Bense burada tekrar onunla olmak ne kadar harika diye düşünüp duruyordum.

Onu ne kadar da özlemiştim. Jess, ona evlilik hazırlıklarıyla ilgili ne var ne yok her şeyi anlatmaya devam ederken, evlilik arifesinde benim için bir araya gelecek küçük topluluğun yanı sıra bir de meyhanedeki erkek gecesi deyince, önümüzdeki cumartesi Bayan Macmerry olacağım ve balayımızda Londra'ya gideceğimiz için birden keyiflendim. Andrew kapıda göründü

ve Jack'in annesi şalını kapıp, "Johnston'ları görmeye gidiyoruz. Bir iki saatliğine," dedi zarıfçe.

Andrew, "Ward'ların ikisi de şu gribe fena yakalanmışlar, görülen o ki düğünüzü kaçıracaklar," dediğinde, ben Jack ile birlikte yalnız vakit geçirme imkânı verdiği için Johnston'lara minnettardım. Bayan Ward'ın ağır soğuk algınlığı ve Doktor Dalrymple'in uyarıları aklıma gelince, Ward'ların hastalığı bulaştırmamalarını ümit ettim.

Kapı Jack'in anne babasının ardından kapanırken, Jack bana sarılıp oh çekti. "Duruşma dün gece bitti, Tanrı'ya şükür. Uzakıkça uzayınca, ben de bir an için kendi düğünüme gidememek durumunda kalacağımdan korkmuştum."

"Bana da öyle geldi," deyip onu öptüm.

"Son treni ucu ucuna kaçırınca geceyi Solomon Kulesi'nde geçirdim." Elini cebine daldırıp üç mektup çıkardı. "Bunlar seni bekliyordu."

El yazılarını gözden geçirdim. Gönderen Orkney'den Emily, Paris'ten Imogen ve babam. Zaten bildiğim şeyleri anlatan kısa mektuplar—düğünü kaçırdıkları için ne kadar üzgün oldukları filan. Emily bir hediye gönderiyordu ve babam da ihtiyacımız olan bazı şeyleri almamız için pek cömert bir banka çeki iliştirmişti.

Posta damgası olmayan mektubun biri Jack'in ilgisini çekti. "Bu kapıdan atılmış olmalı."

El yazısını tanıyamadım, fakat mektubun, notuma cevap olarak Rahibe Angela'dan olabileceğini sanıyordum. Jack'in işkillenirse ne kadar ısrarcı olabileceğini bildiğimden, mektubu cebime sokuşturarak,

“St. Leonards’taki rahibelerden olmalı, düzenleyecekleri yaz kermesiyle ilgili,” dedim rahatlıkla.

Jack’in yüzünü ekşiten kaş çatışı bana dikkatli olmamı söylüyordu. St. Leonards’taki rahibeler sözü aklına Danny McQuinn’i getiriyordu.

Bu yüzden, aniden lafı değiştirerek: “Sadece iki gün kaldı, Jack. Olayların sırasına bir göz atsak iyi olur,” dedim sertçe.

“İyi fikir. Ben yokken neler yapıyordun? Annemle aranız nasıl?” diye ekledi kaygıyla.

“Bayağı gelişme var. Bir orta yol bulduk sanki. Bana şapka yerine gelin tacı hazırlıyor.”

“Seni çok seviyor, biliyorsun. Belki sadece senin –yani, burada, Eildon’daki genç bayanlardan– biraz farklı olmandandır. Beklediği gibi değil de. Fakat annemin hakkından geldin. Bunu yapacağını biliyordum,” diye ekledi Londra’da iki haftalık balayı için eşyalarını hazırlamaya yukarı çıkarken.

Jack, ayakkabılarımla beraber düğün elbisemi ve diğer gelinlik eşyalarımı yatağa sererken beni izledi. Derin bir iç çekti. “Eski model bir bavulla idare edebiliriz.”

“Bunları beğendin mi?” diye sordum gururla, gizli saklı ona sakladığım yeni gömlek ve kravatı yatağın üzerine sererek.

“Harika! Çok pahalı duruyorlar.”

“Pahalıydılar. Şu koşullarda mevcut olanların en iyisi.”

Dolabın içine başını sokup, “Bu arada takımımı nereye koydun?” dedi.

“Takım... senin takımın mı?”

“Evet, düğün için aldığım takım. Solomon Kulesi’nden getirecektin ya.”

“Ben... ben onu görmedim, Jack.”

“Görmüş olman lazım, Rose. Yatak odamızda, giysi dolabının yanındaki dolapta.”

Olduğum yere çöktüm. Dolabı hiç açmamıştım bile.

“Jack,” diye fısıldadım korkuyla. “Takım giysi dolabında olmayınca, ben de onu Glasgow’daki duruşmada giydin sandım.”

“O zaman yanlış sanmışsın,” diyerek alev saçan gözlerle bana baktı. “Tanrı aşkına yeni takımımı neden Glasgow’da bir ceza duruşmasında giyeyim? Ayrıca giysi dolabında olmamasının sebebi de dolapta takıma yer olmamasıydı. Her santimetreyi kaplamışsın.”

Bir an öfkesi yatışıp, “Bir de Londra biletlerimiz ve evlilik yüzüklerimiz o ceketin cebindeydi,” diye hüznle ekledi.

“Ah, Jack, üzgünüm.” Bunun için suçlanmayı hiç de hak etmediğimden, tartışmaya dayanamayacaktım. Gözlerim doldu: “Ne yapacağız?”

“Ne yapacaksın demek istedin, sanırım,” dedi yine kızıp. “Tek bir çözüm var. En iyisi bu gece Edinburgh treniyle tekrar dönmek; takımı alır ve dönerim düğünden önceki gün. Allah kahretsin, Allah kahretsin!” dedi sinirle ayakkabı çiftini yere çarparak.

Gözyaşlarına boğuldum, üzgün olduğumu, hepsinin benim suçum olduğunu söyledim –öyle olduğuna

inanmasam da. Fakat bana inandı, dahası pişman olup beni kucakladı ve her şeyden önce bunun olabileceği en kötü şey olmadığını söyledi. Londra'dan Edinburgh'a giden tren, Eildon'da durduğunda onu yakalayacak, geceyi Kule'de geçirecek ve yarın da gece treniyle dönecekti. "Belki Thane'i de götürürüm," diyerek konuyu noktaladı.

Thane'in tekrar Arthur Tepesi'ne, eski cinli perili yere yeniden salınmasını düşünmemiştim. Thane'in, Eildon'daki bütün yeni arkadaşları tarafından şımartıldığını ve arkadaşlarını özleyeceği fikrine kapıldım birden. Bizsiz nasıl uyum sağlayacaktı Arthur Tepesi'ne? Onu bu dünyanın içine sokarak ebediyen mizacını mı bozmuştuk?

Jack'in anne babasının aşağıya geldiğini duyduk. Sevgili Jack Edinburgh'a gidip unuttuğu düğün takımını alması gerektiğini izah ederek gönlümü aldı. Çok nazik bir tutum diye düşündüm, Jack şöyle devam ederken:

"Thane'i de yanıma alsam diye düşündüm..."

Makul, katı bir hiddetlenme geldi Andrew'dan. "Neden öyle bir şey yapasın, o siz Londra'dan gelece kadar burada bizimle kalacaktı sanıyorduk. Burada mutlu, biliyorsunuz."

Onları kendi hallerine bıraktım. Thane'e bununla ilgili ne düşündüğünü sormak üzere ahıra gittim. Tuhaf görüldüğünün farkındayım, ancak ona söylediklerimi her zaman anladığından emindim. Beni dinledi, zekâsı gözlerinde ışıldıyordu, iki hafta sonra döneceğimizi açıkladığımda, Andrew ile burada kalmaktan memnun olacak mıydı? Yüzümü yaladı. Bu

tepkiyi bir insan verseydi, buna ancak onaylayarak gülümsedi diyebilirdim.

Onu kucakladıktan sonra, eve döndüm. Jess trene götürmesi için Jack'e onu Londra'ya götürüp ve dönüşte de Edinburgh'a geri getirecek kadar sandviç hazırlıyordu.

Onunla istasyona kadar yürümeye karar verdim ve orada öğrendik ki tren raydan çıkan eşya vagonu yüzünden Newcastle'da gecikmişti ve geç saatte kalacaktı. Eildon gibi izbe yerlerde, boş ve soğuk olsa da bekleme odası gibi yerler kışın yolcular için bir gereklilikti, yazlık yolcular bile epey minnettardılar.

Odada beklerken, Jack'e Ned Fraser'in bavul taşımayan, ceketini ve gömleğini çıkartarak intihar eden adamın olağan dışı hikâyesinden bahsettim. Tam bir çekingenklikle anlattım bunu, hikâyemin Jack'in bilindik terslemesiyle karşılaşmayı beklediğimden.

Gelgelelim belli ki Ned'in sözde şöhreti Jack'i hiç de bağlamıyordu. Sadece başını sallayıp, "Bu ayrıntılardan haberimiz var, Rose, hem polis olayı incelemeye aldı. Polis, olaya şüpheli koşullarda ölüm olarak bakıyor," dedi.

"İrlandalı milliyetçi suikastı mı?

Jack silkelendi. "Muhtemelen."

Bu çekimser yanıtı düşündüm. Jack'in ketumluğu Vince'inkinden bile daha kötüydü. Zaman zaman sus pus olurdu.

"Peder McQuinn'in de kâhyasının da öldürüldüğü konusunda benimle aynı fikirde misin?"

“Denkleme o da eklendi,” Jack’in esrarengiz cevabıydı.

“En azından uydurduğumu düşünmüyorsun,” dedim sertçe. “İntihara gelince... akıllarında bir zanlı var mı?”

Jack başını salladı. “O gece trende yolculuk eden birkaç tuhaf yolcu varmış diyelim, ölü adamın kompartımanını paylaşan. Geniş çapta araştırmalar yapılıyor, seni temin ederim.”

“Tuhaf yolcular demek...”

Ned’in tanımladığı yolcuları düşündüm. Kulağına kadar sarmalanmış adam. Sırf bir düşünceydi, belki de hiç alakası olmayan.

Fakat o esnada tren, istasyona dumanlar saçarak giriyordu. Jack bana hoşça kal öpücüğü veriyordu, artık ona söylemek için çok geçti...

“Yarın akşam görüşürüz.”

“Erkekler toplantısına vaktinde gelirsin, umarım.”

Jack sırtıttı. “Onu düşünme. Bütün gece sürecek... Kilisede görüşürüz. Hoşça kal!”

Tren hareket etti ve yedek nöbetçiyle vardiya değiştirmiş olan Ned Fraser, buharın arasından göründü.

Şu an görmek istediğim adam tam da oydu.

Birlikte köye dönerken, ondan intiharla ilgili olayları tekrar anlatmasını rica ettim. Polisin hikâyesiyle yakından ilgilendiğini teyit etti.

Ondan tam bir beyanat istenmişti. Bu ummadık beğeni hoşuna gitmiş gibi konuşuyordu.

“Bana bütün yüzü sarılı olan yolcudan bahsedin tekrar,” dedim.

“Diş ağrısı ya da buna benzer bir şeyi olduğunu sandığım yolcu, diyorsunuz bayan.”

“Evet. Kısa mıydı, uzun muydu?”

“Bunu cevaplayamayacağım bayan, kendisi oturuyordu.”

Onu çiftlik yolunda bıraktım. İntihar olayını çözdüğümünden emindim. Doktor Blayney ve kulak ağrısı aklıma gelince, Vince’i bir kez daha Verney’lere hasta ziyaretine gönderebilmeyi istedim. Özellikle de bir ilim adamına göre dikkate değer bir yığın yarısı olmasının esrarına bakmasını.

Kulaklarına kadar sarmalanmış adam Blayney miydi? Resmî olarak bilinmese de bazı sebeplerden ötürü büyük ihtimalle İrlanda milliyetçisi suikastıyla ilişkili olduğu zannedilen, ‘yabancı bir dilde bir kitap okuyan’ gerçek Doktor Blayney’ye mi saldırmıştı?

Edinburgh’dan ayrıldıktan hemen sonra, kurbanını gözüne kestirip, tam Berwick’i çıkınca doğru anı beklemiş ve bilinmeyen sebeplerden ötürü gerçek Doktor Blayney’nin ceketini ve gömleğini soyduktan sonra, onu trenden atmıştı.

Keşke araştırarak vaktim olsaydı. Keşke düğüne bir hafta daha olsaydı.

Jack’in anne babası odalarına çekilmişti. Ben de mutfak masasında oturmuş bütün keşfettiklerime dair özenli notlar tutuyordum. Eksik olan tek şey sahte Doktor Blayney’nin gerçek kimliği idi. Her çinayetin bir sebebi olduğuna göre bunun nedeni neydi?

Yazarken, o ağır İrlanda kundurasını hatırladım ve kalemimi fırlatıp, sonunda sebebini bulduğumu düşündüm.

Dublin'den gelen düzmece öğretim görevlisi, Verney Şatosu'na sızan İrlandalı bir milliyetçi teröristti. Vince'e göre, gizli bir ziyaretle gelmiş, altmışıncı yıl kutlamaları esnasında ya da civarında, kraliyet ailesinin bir üyesini öldürme planları yapıyordu.

Yarın Polis Memuru Bruce'a bunları anlatmalıydım, bu onu kesinkes miskinliğinden kurtaracaktı –işte bir terfi şansıydı bu. Eildon tarihinin sayfalarında parlama fırsatıydı.

Neredeyse uyuyamayacak kadar heyecanlıyken, Solomon Kulesi'nin kapısının altına atılan notu hatırladım. Sandığım gibi Rahibe Angela'dandı, okudum:

“Sevgili Bayan McQuinn. Son ziyaretinizde karşılaşmamamızdan müteessirim. Rahibe Mary Micheal'ın bir yanlışlık yapmış olduğundan haberdar olmak istersiniz diye düşündüm. Danny McQuinn'i Daniel McLynn'la, eskiden görüşümüz altında olan şu anda hapis cezasını çeken talihsiz bir gençle, ondan aldığı bir mesajla karıştırmış.

Umarım bu içinizi rahatlatır. Tanrıya emanet olun. Rahibe Angela.”

Aman ne güzel, diye düşündüm. Artık sonunda, Jack ile evliliğime sebep ya da engel kalmayacağına inanabiliyordum. Hem de Danny McQuinn'in ruhunun nihayet rahata eriştiğine.

Nihayet? Pek sayılmaz. İhtimallerden biri asılsız olsa ne çıkar?

Yirmi Yedi

Yarın düğün günüm olacaktı.

Doktor Blayney'yle ilgili kâbus dolu bir uykudan kalktım, Claddagh yüzüğünden kurtulmaya karar vermiş olarak. Yüzüğün mücevher kutumdaki varlığı, hatırasıyla zihnime dadanan Danny'nin simgesi idi. Jack'in yüzüğü bulacağı korkusu yanı sıra, bazı açıklamalar yapmam da gerekebilirdi.

Artık hepsi geride kalmıştı. Danny'nin hayaletinden kurtulacak, yüzüğü bugün Manastır emanetçisine götürecektim, hepsinden önce de Memur Bruce'a uğramalı ve düzmece Doktor Blayney'yi meydana çıkardığımdan bahsetmeliydim.

Thane'in bugünlerde benimle hiçbir yere gideceğine bel bağlayamayacağımın farkında olarak ahıra doğru yol aldım, -görülen o ki Thane tarlalarda Andrew'ya yoldaşlık yapmayı seçmişti. Thane'e yokluğumuzda iyi bakılacağına minnettar olmam gerektiğinin tamamen farkında olsam da ve Londra'dan döndüğümüzde bizimle Arthur Tepesi'ne geleceğini bilsem de at Charity'nin yanında ona verilen ahırdaki bölmeyi yine boş bulunca hayal kırıklığı duyduğumu itiraf etmeliyim.

Thane'in geçici misafirliğinin etkileri ile duyduğum suçluluğu üzerimden atıp, neşeyle süslenmiş köy caddesinden aşağıya doğru hızlandım.

Kapı en itici tavrını takınmış, Bayan Bruce tarafından açıldı.

"Evet, ne istiyorsunuz?"

Bu karşılık hükümsüzdü besbelli diye düşündüm, fakat en hoş gülümseyişimi takıp, "Memur Bruce evde mi?" diye sordum.

Burnunu çekti. "Evet, evde."

"Onu görebilir miyim o zaman?"

"Göremezsiniz, bayan. Neden göremeyeceğinizi de söyleyeyim. Gripten yatıyor."

"Ah, üzgünüm."

"Benim kadar üzgün olamazsınız, tek başıma evi çevirmek zorundayım."

"Çok mu ağır hasta?"

"Oldukça. Tek bir lokma yemedi, hem ateşi de yükseliyor. Elim kolum bağlandı diyebilirim."

Şu durumda, Memur Bruce'a mesaj bırakmak için Bayan Bruce'a ricada bulunmanın hiç anlamı yoktu. Çaresizce geçmiş olsun ve ona iyi dileklerimi sunun derken söylediklerimin hepsi çıkmadı ağzımdan, kapı yüzüme çarpılmadan önce.

Jack'in annesiyle, her bir kolunda birer sepet yüklü, manav dükkânından çıkarken karşılaştım. İtirazlarına rağmen, birini çiftliğe taşımakta direttim. Bu malzemeler gelinin akşam partisi içindi. Hazırlıklar hakkında uzun uzadıya tartıştık ve hiçbir konuda yardım etmeme izin vermedi.

“Bu gelinin işi değil,” dedi. “Hem hiç de uğurlu olmaz,” diye ekledi karamsarca. Birkaç çörek yapmanın ve masa kurmanın kaderin benim için hazırladıklarına nasıl müdahale ettiğini anlamayı beceremedim.

“Yapman gereken tek şey insanları karşılayıp, onlara hoş görünmek. Öyle hoş görünmek senden bir şey götürmez,” diye ekledi zoraki gülümsemesiyle.

Hayır, dükkânlardan hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Her şey hazırды. Bayan Ward’ın gelmediğine, grip-ten yatağa düşmüş olmasına acıyla hayıflansa da Bayan Johnston ve cemiyetin diğer kadınları köy salonundaki düğün kabulümüze hazırlanmamıza yardım etmekten memnuniyet duyacaklardı.

Tartışmanın gerçeği yoktu. Teslim edilmek için sabırsızlanan Claddagh yüzüğüyle Manastır’a doğru yola çıktım.

Pırıl pırıl bir gündü, yarın da bu şekilde kalmasını umuyordum. Her şeyin iyi olması ve özellikle de Jack’in bu akşam eve sağ salım gelmesi, trenin gecikmemesi için biraz dua ettim.

Emanetçi bürosu açıldı. Emanetçi, yüzüğü teslim ettiğimde şaşırdı ancak ağırbaşlılıkla bir zabıt defteri açıp, isim ve adresin yanında yüzüğün tam olarak nerede ve nasıl bulunduğunu da not düşti.

“Kayıp eşyaları üç ay kadar saklarsınız, sonrasında kimse sahip çıkmazsa, eşya bulanın malı olur.”

Ona teşekkür ettim. Claddagh yüzüğünü bir daha görmek istemiyordum. Emanetçinin, masasında bir çekmece açıp yüzüğü üzerine bir etiket yapıştırarak ağzı açık bir teneke kutuya koymasını izledim. Başka mücevher parçaları da vardı; karmakarışık geniş

bir eşya çeşidinin; eldivenlerin, mendillerin ve fularların yanı sıra, benzer şekilde etiketlenmiş tuhaf yüzük, broş, halhal ve şapka iğneleri çeşitleri.

Şaşkınlığıma gülümseyerek karşılık verdi. “Bunlar sadece küçük şeyler. Bütün dünyadan Manastır’a ziyaretçilerimiz var. Ötedeki dolapta, şemsiyeler, güneşlikler, pelerinler, şapkalar ve koltuk değnekleri gösterebilirim size. Sonbaharda yine gelin. Manastır bünyesine aktarılacak indirimli satışlarımız var,” diye ekledi teşvik edici bir şekilde.

‘Dünyanın her yerinden ziyaretçilere’ İrlanda’dan gelenler de dâhil olmalıydı pek tabii ki, yıkık kemerlerden bir kez daha parlak güneş ışığına çıktığımda ve çimlerin üzerinde geri dönerken, yatıştırıcı bir düşünceydi.

Birdenbire yeniden o tuhaf hisse, harabe kuleden izlendiğim hissine, kapıldım.

Kalbim hızla çarptı. Gizemli izleyenim hâlâ ortarlarda mıydı?

Keşke Thane yanımda olsaydı.

Bir anlık bir ürkme hali. Oradan var gücümle çıkışa koşmak arzuma karşı koydum.

“Bayan Rose! İşte orada.”

Kulenin sarmal merdivenlerinin ucunda Annette duruyordu.

Oraya doğru yürüdüm. “Çok büyük tesadüf bu. Size tanıştırmak istediğim biri var...” dedi.

Annette’in arkasında birisi belirdi.

“Bayan Rose, bu benim kocam Danny McQuinn.”

Güneş gözümü aldığından bana doğru ilerleyen adamın sadece gölgesini görebiliyordum. Şaşkınlığımdan

bayılır gibi oldum; bir karanlık girdap halinde üzerime geliyordu.

Elimi kaptı. “Bayan Rose, memnun oldum. Annette bana sizden çok bahsetti. Lütfen bana Danny deyin.”

Ona dik dik baktım. Gözlerim yerine gelmişti. Kalbim eskisi gibi normal atıyordu, çünkü bu adam benim Danny’m değildi. Yüzünde hiçbir benzerlik yoktu. Esmer hoş görüntüsü, Meksika kökenli olduğunu akla getiriyordu.

Annette sallanıp duruyor, adamın kolunu tutuyordu. Nasıl olduysa, şiddetli tepkilerim göze çarpmamıştı.

“Sizinle bu şekilde karşılaşmak çok büyük şans,” dedi Annette. “Biz de size uğrayacaktık, fakat Danny Manastır’ı bir kez daha görmek istedi. Bu civarı çok iyi biliyor.”

“Evet öyle. Hayret verici bir rastlaşmaydı New York’ta ilk karşılaşmamız,” dedi sahte Danny Annette’e gülümseyerek.

Tedirgin ve gergin bir halde başını sallamakla yetindi. Bütün o coşku, isteğinin gerçekleşmesinin keyfi neredeydi? Şüphesiz Verney Şatosu’nda geride bıraktıkları, kocasının farkında olmadığı, göze batmayan sorunlar vardı...

Hâlâ gülümseyerek, “Ailem Britanya’dan göçmeden önce, Eildon ile ilgili çok şey duymuştum. Kuzenim burada papazdı,” dedi sahte Danny.

Bu, durumun korkunç imalarının su yüzüne çıkma anıydı. İki Danny McQuinn’in varlığı nadir görülen bir durumdu, fakat imkânsız değildi; ancak Eildon’u bilen ve kuzeni merhum Peder McQuinn

olan iki Danny McQuinn olması için rastlantıdan fazlası gerekirdi.

Giriş doğru yürüyorduk. Annette hemen hemen hiç konuşmadı. Yüzümün şaşkınlıktan bembeyaz, kaskatı kesildiğini hissettim ve bunu Annette'in fark etmemesini umdum.

Ne yapacaktım? Bu sevgi dolu geline yeni kavuştuğu kocasının bir hilekâr olduğunu söyleyemezdim. Bu kalbini parçalar ve manastıra tekrar kaçarcasına kapanmasına sebep olurdu. Kişisel bakış açım göre, bir hilekâr, bir zanlı, hatta belki de aslında şüphelendiğim gibi miras avcısından da beterdi bu adam.

Verney'lerin atlı arabası gelmiş, girişte bekliyordu.

"Avukatları görmek üzere Edinburgh'a gitmesi gerek, imzalanacak evraklarım var," dedi Annette bana. "Şu anda çok meşgul olduğunuzu biliyorum, yine de lütfedip kulübemizde bir öğleden sonra çayı içmez misiniz?"

Ona baktım. Sesi bile farklı çıkıyordu; heyecanın, büyük sevincinin, kutlamanın yerini sağduyulu bir duyarlılık almıştı. "Bu düğününüzden önce görüşmek için son fırsatımız."

Sahte Danny'nin kendi ifadesi esrarengizdi ve ben de Sahte Danny her kimse ve Verney vârisiyle evlenmekteki sebebi her neyse aşkın bu sebepler arasında olmadığı hissine kapıldım.

"Alexander sizi tekrar görmek istiyor, ben de ona bu öğleden sonra geleceğinize söz verdim," dedi Annette.

"Bildiğim kadarıyla balayından döndükten sonra Edinburgh'da yaşayacaksınız," dedi yanındaki adam.

“Avukatlar bana birkaç uygun evin anahtarını söz verdiler.”

Duraksama oldu. Belki de benden Edinburgh’da ev tedarik etme konusunda yardımcı olacak tüyolar ve bilgiler vermem bekleniyordu, fakat ben bu kâbus-tan kaçmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

“Alexander hazırlık okuluna gitmeden Eildon’dan ayrılmak zorunda kalırsak, Peder Boyle, gayet nazikçe, bu öğretmenliği devralabileceğini söyledi,” dedi Annette. “Her gün Latince dersleri yapıyorlar zaten, fakat bu hafta sonu Alexander mazur görülecek.”

Danny elinden tutup onu atlı arabaya bindirirken, Annette pencereden çıktı ve tekrar nükteli bir sesle, “Lütfen geleceğinizi söyleyin, Bayan Rose. Alexander’ın hatırı için.”

Bu daveti nazikçe reddetmenin hiçbir yolu yoktu. Sırların ima edildiğine emin olmaya başlamıştım. Evliliğin aslı Annette’in sandığından belki de çok daha karmaşıktı ve zaten tahminimce sahip olduğu tek arkadaş da bendim.

Onları ziyaret etmek için daha geçerli bir sebe-bim vardı. Danny McQuinn hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

Keşke Jack buralarda olsaydı, ne yapılması gerektiğini bilirdi. Bense sonuç olarak bu bilginin, ve Rahibe Mary Micheal’ın hatasının dolambaçlı açıklamalarının, Claddagh yüzüğünün keşfinin ve şimdi de düşün arifemizdeki bu sahtekârın, evliliğimize nasıl gaddarca gölge düşüreceğini düşündüm.

Jack'i bekleyecek ve fikrini alacak vakit yoktu. Yalnız halletmem gerekiyordu, ne çıkarsa artık.

O anda bütün düşündüğüm zavallı Annette Verney'i -ya da şimdi kendisini zannettiği gibi McQuinn'i- ıstırap verici malumatın getireceklerinden, onu tamamen yıkabileceklerden kurtarmaktı.

Benim de korkunç bir tehlike içinde olabileceğim fikri aklıma gelmedi bile.

Yirmi Sekiz

Kendimi berbat hissediyordum. Çiftlik yolunda sendeleyerek güç bela yürüyordum. Başım zonkluyordu, boğazım kurumuştı ve her tarafım ağrıyordu.

Bu korkunç hastalık bütünüyle zihnimde miydi, şaşkınlığımdan mı kaynaklanıyordu?

Mutfağa doğru yürürken Jess fırınla uğraşıyordu, bana doğru baktı sadece, başını salladı ancak ters bir şey görmemişti. Bundan memnundum. Merdivenlerden yukarı sürünüp yatağa uzandığımda, istediğim son şey konuşmaktı.

Başım beynim patlayacakmış gibi ağrımasaydı keşke, belki o zaman bundan sonra ne yapacağımı sakın kafayla düşünebilirdim.

Homurdanıp açık duran, beklemedeki sandıklara göz attım. Düğün giysilerini toparlamak şöyle dursun parmağımı kaldıracak gücüm yoktu.

Yarın bu zamanlar yolun aşağısındaki kilisedeki sunakta, Jack ile karşılıklı evlilik yemini ediyor olacaktık. Jack düğünde giyeceği takım elbisesinin yerine dair talimatlarında daha net olsaydı ve ben de kendi işlerime o kadar dalmasaydım, o dolabı açmak aklıma gelebilirdi.

İşte o halde, Jack burada olur ve ne yapacağını da bilirdi.

“Çorba masanın üstünde,” diye yukarı bağırdı Jess.

Yalpaladım, kendimi çok halsiz hissediyordum. Ancak hasta olduğumu kabullenirsem, yarınki düğün yüzünden, bunun tedirginlik ve üzüntü uyandıracığının, hepten başa çıkamayacağım bir yaygara kopacağının farkındaydım.

Masa tek kişilik kurulmuştu. Jess fırını açıp bir tepsi çıkardı.

“Başlayın, küçük hanım. Ben kendiminkini önceden yedim. Andrew yanına sandviçler aldı. Yukarıdaki tepede koyunlarla işi çok bugün ve ara verecek vakti yok.”

İç çekti. İki ustamız bu gripten yataklara düştü. Umarım biz yakalanmayız –bununla ilgili çok şey söyleniyor ve bu grip yaz mevsiminde hiç normal değil.”

Andrew’nun yokluğu kötü haberd. İki saat içinde, sonrasında kendimi daha iyi hissedeceğimi umduğum biraz dinlenmeden sonra, Verney Şatosu’ndaki Annette’in kulübesine yol alacaktım. Alexander’ı sevindiririm diye Thane’i de yanıma alacağımı ummuştum.

Şimdi yalnız gitmek zorundaydım ve bundan önce de Sahte Danny ile yüzleşmenin bazı yollarını bulmam lâzımdı.

Mantıklı düşünmeye çalışarak boşa kürek çekiyordum. Çıkmaya hazırken hiç uyumamış, Danny’yi tek başına nasıl yakalarım ve zavallı Annette’i karıştırmadan işin aslını nasıl öğrenebilirim diye türlü yöntemlerin üzerinden geçmiş ve caymıştım. Aklımda her

şeyden önce ve hepsinin de üstünde gerçek Danny McQuinn'in yerini bulmak vardı.

Bir şeyden kesinkes emindim. Peder McQuinn'in cinayetinin nedeni apaçık ortadaydı. Peder ve Bayan Aiden gerçek Danny'yi tanıyorlardı ve bu aldatmacanın nedeni her neyse, salt miras avcısı olmaktan çok öte hedefler söz konusu olduğu görünüyordu.

Tekrar tekrar en gerçekçi korkuma dönüp durdum: Jack ve Vince'in her ikisinin de çıtlattığı İrlanda milliyetçiliği suikastı. Dublin'den henüz gelen bir İrlandalı adam, Verney Şatosu'ndaki güvenlik endişesiyle esaslı bir bağlantı anlamına geliyordu.

Blayney denkleme ne kadar da iyi oturuyordu. Jack'in de söylediği gibi, polisin araştırdığı kulağına kadar sarıli yolcuyu tekrar düşününce, şu an eminim ki yolcu gerçek Doktor Blayney'yi trenden atmış ve Lort Verney'in yeni sekreteri olarak yerini almıştı.

Eğer sahte Danny, Annette'in hatırı sayılır mirasına el uzatmaktan daha büyük davalara da karıştıysa, o halde ipuçları Blayney'ye suç ortaklığı yapıp İrlanda milliyetçileri için çalıştığı yönündeydi.

Peki ya, hâlâ kocam olan Danny... eski kocam, hâlâ yaşıyor muydu? Gerçi bu hayatî sorunun cevabını zaten biliyor olmaktan korkuyordum.

Halsiz bacaklarıma ve tırmanan baş ağrıma rağmen, nasıl olduysa kulübeye vardım. Annette'i orada yalnız bulmayı beklerken, konuşmasından kocasının Edinburgh'a gideceğini çıkartmıştım. Kapıyı açık bulduğuma ve sahte Danny'nin yerinden kalkıp beni selamlamasına şaşırdım.

Eğilerek selamladı beni, fakat uzattığı elini görmezden gelip ısrarla sordum, “Annette nerede?”

“Birazdan bizimle olacak. Oturmaz mısınız? Annette, Alexander’ı aşağıya getiriyor.” Güzel bir çocuk, sizce de öyle değil mi, Verney ismine layık bir vâris?

Önemsiz sohbetiyle ilgilenmedim.

Masaya oturdum, yaslanmaktan memnundum. “Siz kimsiniz?” diye sordum.

Soru onu şaşırtmış görünüyordu. Gülümsedi ve ellerini yana açtı. “Bunu bildiğinizi sanıyordum. Ben Danny McQuinn –Annette’in kocası.”

Fazla vakit olmadığının ve Annette’in her an yanında Alexander ile belirivereceğinin farkında olduğumdan, sonrasında ne olacağından en ufak bir fikrim olmadan, “Kocasını olabilirsiniz, ancak kesinlikle Eildon’u bilen ve kuzeni cemaatin papazı olan Danny değilsiniz. O Danny... benim kocamdı,” dedim.

Dik dik baktı bana, bütün cana yakınlığı yok olmuştu; şöyle dedi: “Anladığım kadarıyla o zaman, artık bana pek rahat yok, diyebilirim size.”

“Danny nerede, ona ne yaptınız?” diye haykırdım.

Omuz silkti. “Onu son gördüğümde Arizona’da derme çatma bir kulübede yatağın üzerinde uzanıyordu... Ölüyordu...”

“Nasıl ölüyordu?” diye sordum ısrarla. “Onu öldürdün mü?”

“İnsaf, hayır. Yerliler beni bu beladan kurtardı. Civar araziden birinin ona söylediği üzere ölü karısının ve bebeğinin mezarını ararken tuzağa düşmüş.”

Danny'm konuşuyordu, sanki. Gözyaşlarına boğuldum. "Ne zaman... Ne zaman oldu?"

"Üç yıl önce. Danny'yi Pinkerton günlerimden tanıyordum. Fakat ne yaparsınız, kanunun kurnaz bir tuzağına düştüm ve tekrar karşılaştığımızda iki eyalette de ismim aranıyor posterlerindeydi. Beklemeyi göze alamazdım ve Danny'nin de geceyi çıkaramayacağını görünce, rolleri değiştirmekte karar kıldım. Ölü adam ben olacaktım ben de o, böylelikle polisten kurtuldum.

"Bu şekilde nasıl kurtulmayı umuyordun?" diye sordum ısrarla.

"Tek yol, kulübeye ateş açmaktı..."

"Seni şeytan!" diye haykırdım ona vurmayı arzulayarak.

"Bekleyemedim... vakit yoktu. Polis müfrezesi tam arkamdaydı ve kızıl çöl boyunca var gücümle sürdüm gittim, New York'a kadar giden bir tren yakalayana dek. Yeni kimliğimi kullanarak, denizcilik bürosunda bir iş buldum..."

Durdu ve gülümsedi. "Gerisini biliyorsunuz. Annette Verney ile, beni çok dayanılmaz bulan bir vâris ile tanıştım, o kadar ki beni kendisiyle kaçırmaya ikna etti."

"Bir servet avcısı için ne hoş bir fırsat!" dedim.

Evet, geçici bir süre öyleydim. Fakat Annette'in, mirasından başka şu an bana devrettiği daha iyi şeyler var.

Doğruca masayı işaret etti. "Edinburgh'a götürmem üzere evraklar hazır. Epey bir süre beklemem gerekiyordu -New York'a geri döndüğümüzde yaşının

tutmadığını ve ödülüm için bekleyecek iki yılım olduğunu bilmiyordum. Britanya'ya gelmek, Verney'ler hakkında her türlü bilgiye ulaşmak akıllıca bir hamle gibi geldi. İlginç bir aile, çok köklü ve çok varlıklı..."

Durdu ve gülümsedi. "Hem de tek bir erkek evlat hepsine vâris olan."

"Alexander'ı bu işe karıştırma," dedim, yüzünde öyle bir ifade vardı ki beni böyle demeye zorladı.

Başını salladı. "Şimdi yazık olacak. Çocuk kaçırma epey bir başarılı olduğumu itiraf etmeliyim. Varlıklı anne babalar çocuklarını geri almak için her şeylerini ortaya dökerler, özellikle de tek erkek -ya da tek kız evlat için. Epey iyi gidiyordum bir zamanlar." Geçmişte olanlara öfkeyle yüzü karardı.

"Parayı almadın ve çocuğu öldürdün," dedim.

Omuz silkti. "Onun gibi bir şey. Kandırıldım -para yoktu. Bu seferki anne babalara ihbar edilmişti. O New York denizcilik bürosunda işler karışmıştı, bu yüzden Annette ile tanışıp kârlı bir işe açılmak önümde iyi bir şans gibi duruyordu."

Derken devam etmesine gerek kalmadan aniden her şey, şeytanî tasarıları netleşti.

"Annette gözden çıkarılır, ancak Verney'ler gibi bir aile tek oğullarından ve hayattaki tek vârislerinden neyi esirgeyebilirlerdi onlara tek parça halinde geri dönmesi için? Kime sorarsanız sorun, Alexander kesinlikle birkaç milyon dolar edecektir."

Bana parmak salladı.

"Boş durmadım ve Annette'in zannettiğinden daha uzun bir süredir Edinburgh'daydım. Gerekli

faydalı iş birlikleri kuracak kadar uzun bir süre. Biliyorsunuz sizin Danny'niz İrlanda milliyetçiliğine bağlı İrlanda yanlısı Amerikalıların, Caen na Gael'in üyesiydi. Vâris Verney'i kaçırıp suçu İrlanda milliyetçilerine atacağım, özellikle de kraliçenin tahta çikışının altmışıncı yıl dönümü yaklaşırken ve herkes bu kaynaktan musibet beklerken.

"Yalnız çalışmayı yeğlerim, fakat bu kez bir eş zaruriydi. Hem ondan bir aksaklık olduğunu öğrendim. Köy papazı gerçek Danny'nin akrabasıydı ve planım başarıya ulaşmadan onun ve gerçek Danny'yi bilen herkesin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

"Doktor Blayney tam da bu noktada devreye girdi."

Gözlerini açıp bir süre bana baktı, şüphesiz akıllı çıkarımlarıma şaşmıştı. Bu fikir onu eğlendirmiş görünüyordu ki güldü.

"Şans eseri, yepyeni bir adam vardı, Eildon'a gelen bir yabancı, böylece suç ortağım onunla yer değiştirdi..."

"Suç ortağın onu trenden itti ve intihar süsü verdi," dedim.

Başıyla onayladı. "İşler iyi yürümüş, değil mi?"

Konuşmasını sağlamalıydım. Bilmem gereken çok daha fazla şey vardı. Ama Annette neredeydi diye içim içimi yiyordu. Neden gelmemişti? Sahte Danny'nin kapıya doğru hiddetli bakışlarından, onun da meraklandığından şüphelendim, uzun süredir ortada olmamasından kaygılanıyordu.

Zaman kazanmak için sordum. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Bunları sır olarak saklamamı mı bekliyorsun... Annette için belki de?"

Masanın karşısındaki Meksika eşkıyası gibi suratlı adamdan alaylı bir gülümseme geldi. "Hayır. Sana bunları anlatıyorum, çünkü sordun, hem bunları bir başkasına anlatmana ya da odadan canlı çıkmana en ufak bir ihtimal yok," dedi soğukça.

Kalbim onun da duyacağı kadar gürültüyle atıyordu, fakat soluyarak konuşmaya devam ettim: "Bunu başarmayı nasıl planlıyorsun? Cinayet konusunda başarılısın belki, ama cesetten kurtulmak da oldukça farklı bir sorun..."

Omuz silkti. "Kolay bir iş olacağı söylendi bana. Buradan pek de ötede olmayan içinde derin, karanlık bir havuz olan maden ocağı var."

"Peki, beni oraya nasıl götürmeyi planlıyorsun? Yürüyecek miyim, taşıyacak mısın?"

Cevap olarak üzerime yürümeye başladı. İleri atıldım. Fakat duyduğum başka ayak sesleriydi -dışarıdan.

Annette ve Alexander. Onları ihtar etmek için çok geçti!

Kapı açıldı -ancak içeriye giren Peder Boyle idi. Kurtulmuştum.

"Peder Boyle!" diye çığlık attım.

Fakat sahte Danny bağıırıyordu.

"Bunca zamandır ne yapıyorsun burada? Hem çocuk nerede?"

Onlara dehşetle baktım.

"Elimden geleni yaptım, Hank," diye sızlandı Boyle. "Tam planladığımız gibi kolay olacağını sandım. Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Fakat Verney'ler onu görmeme dahi izin vermediler..."

“Ona Annette’in baktığını sanıyordum...”

“Bugün değil. Çocuğun annesi oradaydı ve kısmen hizmetçiler de. Hepsini temizleyip de çocuğu kaçıramazdım...”

“Sana kaçır diyen yoktu. Çocuğu her zamanki Latince dersi için alıp götürecektin.”

“Beni dinle, tamam mı? Çocuğun ateşi var gibiydi –her tarafını benekler kaplamış, o cehennem olası doğum günü partisinde... Allah’ın cezası çocuklar muhtemelen. Çocuğun yataktan çıkmasının yolu yoktu... ders ya da başka bir şey için.” Hank, sahte Danny, cinayete hazır görünüyordu.

“Kahretsin... kahretsin!”

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Boyle. Sanki beni ilk kez görmüş gibi işaret ederek, “Bunu ne yapacağız?” dedi. “Konuştuğumuz gibi ortadan kaldıracaktın hani.” Sonra da gözlerini kapıya çevirdi. “Fazla vaktimiz yok. Şunu halletmemiz lazım...”

Sırtımı masaya dayamış duruyorken, bana döndüler. Beni öldüreceklerini anlayınca, gerçeği geç öğrendiğimi bilmenin de faydası yoktu.

Doktor Blayney değil, Peder Boyle’du trendeki yolcu, kulağına kadar da sarılı adamdı gerçek papazı öldüren. Ceketini ve gömleğini çalmasının nedeni bile artık gayet açıktı. Ona papazın rahiplere özgü kıyafeti lazımdı. Ned Fraser’in kafasını karıştıran yabancı dildeki kitap da büyük ihtimalle Latince ahitti. Ve bu adam Bayan Fraser’in Bayan Aiden ile Peder McQuinn’in öldüğü akşamki konuşurlarken duyduğu adamdı. Hatırlamak için çırpındığım konuşmamızdaki hayatî ipucu elime çok geç gelmişti.

İçimden hayıflandım. Her şeyi yanlış anlamış, Peder Boyle'a Danny McQuinn'den dul kaldığımı söylediğimde de şimdi anlıyordum ki kendi ölüm fermanı-mı imzalamıştım. Peder McQuinn ve Bayan Aiden'da olduğu gibi, hayatta kalmamı göze alamazlardı.

Hank'ın şöyle dediğini duydum: "Şu an sen burada olduğuna göre bunun da çaresine bakmamız lazım. Edinburgh'a gitmem ve Annette öğrenmeden parayı toparlamam gerek. Her şey harika oturuyor. Paranın bir kısmını fidiye olarak çocuğu kaçıranlara verdiğimde bu yiğit tavrımdan Annette pek memnun olacak."

Hank bu fikre kıkırdadı, suç ortağı hırlarken, "Ben de seninle geliyorum, hissemi isterim unutma..."

"Her şey tıkırında," dedi Hank atılıp beni kavrarken. Elleri boğazıma dolanmıştı. Vaktimin olduğunu ve artık nefes alamayacağımı anladığımda sırtlarının kapıya dönük olduğunu fark ettim.

Son umutsuz bir hamle olarak, dünyanın en eski hilesini deneyecek ve nefes nefese "Annette!" diye dikkatlerini başka yöne çevirecektim.

Sanki dualarıma cevap gelmişti, çünkü arkalarındaki kapı açılmıştı ve Annette orada duruyordu.

"Durun!.. durun yoksa ikinizi de öldürürüm. Ciddiyim."

Sonra da bir tüfek kaldırdı. "Tüfek dolu..."

Hank kahkaha attı, ellerini boğazımdan çekip: "Annette... yapmazsın..." dedi.

"Ah evet, yaparım, yapacağım da."

"Hadi, tatlım. O şeyi gerçekten nasıl kullanacağını bilmiyorsun bile," diye ekledi Hank kandırma-ya çalışırcasına bir sesle.

“Deneyeyim! Muhafızım malikânede her gün atış yapıyor ve ben de tüfeği nasıl kullanacağımı öğreneli çok oldu.”

Ancak ben ikisinin de yüzünde endişe gördüm. Hakikaten de o tüfeği kullanabilecek miydi? Bu son umudumuzdu. Hank ona hâlâ inanmıyordu, fakat ona olan sevgisine güveniyordu, “Sana tapan kocanı öldürmezsin?”

“Hayır, öldürmezdim –bana tapan kocam olsaydın. Fakat sen sadece bir zanlısın, bir katil. Kuzen Verney ile konuşmak istedin. Meraklandım, bu yüzden seni ahıra kadar izledim. Seni... seni bu adamla gördüm ve her şeyi duydum.”

Bunu duyunca Hank daha fazla beklemedi, ileri atıldı. Tüfek ateşlendi ve Hank küfredip yüzünü kavrayarak sırtüstü düştü.

Annette dehşet içinde ona bakıyordu; onu öldürdüğünü sanmıştı. Ölmediğini anlayınca bir an dengesi bozuldu. Bu boşuna harcanan bir zamandı, çünkü daha suç ortağı vardı uğraşacağımız.

Sahte Boyle, yaralı Hank’e ikinci bir kez bakmadan, tüfeği Annette’in elinden almak için ileri sıçradı. Ben de Annette’in yanına koştum, fakat ona üstün gelemezdik –tek hamlede Annette’i yere düşürdü.

Şimdi sıra bendeydi. Göğüs göğse tutuştum onunla, işe yaramayacağını bile bile. Birkaç saniye içinde ölü olacaktım.

Fakat Annette’in açtığı kapı şimdi ağzına kadar dayanmıştı...

Gri bir gölge odaya atıldı.

“Thane!”

“Lanet köpek!” diye bağırdı sahte papaz ve tabancayı kaldırdı. Dumanların arasında Thane havada asılı kaldı. Kırşun onu göğsünden vurdu. Tüyleri kana bulanmıştı. Sahte Boyle sendeledi, sonra silkelendi ve yavaşça ilerlemeyi sürdürdü.

Kendimi çılgılık atarken duydum: “Hayır!”

İleri fırlayıp tüfeği zapt etmeye çalıştım, Sahte Boyle tüfeği tekrar doğrultmak için, beni sarsmaya çalışıyordu.

Bir an için, onunla sanki sonsuza dek mücadele ettiğimi sandım. Sahte Boyle, benden sıyrıldı, beni başımdan itti. Yere çarptığımda, tüfeğin patladığını duydum.

Son gördüğümde, Thane havada hareket edip yere, Boyle’un suikastçısının üstüne düştü.

Yerde öylece uzanıyordu.

Tüfek tekrar ateşlendi ve dünyam karanlığa gömüldü.

İşte bu ölümdü.

Yirmi Dokuz

Bir kez daha hatalı çıkacaktım. Hayattaydım ve gözlerimi tekrar açtığımda, çiftlikteki yatak odamdaydım.

Bunların hepsi dehşet verici rüyalarımдан biri miydi? Yüzler, çoğu da bulanık hep birden gözümün önüne üşüştüler, fakat onlarla konuşacak gücü toplayamadan, gözden kayboldular.

Jack, babası; göğsümdeki soğuk steteskobuyla Doktor Dalrymple başını üzülererek sallıyordu arkasındakilere, odadaki hayal meyal bedenlere.

Jess çok sık belirliyordu, yanan alnıma soğuk bezler koyarken.

Bir ya da iki kez Thane'i bile gördüm sandım, fakat onu çağıramayacak kadar halsizdim.

Hem Thane ölmüştü. Onu vuran kurşunu görmüştüm. Şiddetle yanmam cehennemde olduğum fikrini verse de ve Dante'nin Inferno'sunu¹⁶ aydınlık bir yaz pazarında, okul pikniğine benzetsem de belki cennetteydim, belki ikimiz de cennetteydik.

16 Inferno: Dante'nin ahiret hayatını kurguladığı şiiri, kelime anlamı cehennemdir.

Aklımdaki karaltı dağılmaya ve mantıklı düşünmeye başladığımda, acı bir küskünlük de hissettim.

Kesinlikle hasta değilim. Yataktan sendeleyerek çıkmaya karar verdiğimde banyonun yakın olmasına sevindim, çünkü garip şekilde sallanan mobilyaya tutunuyordum.

Aslında çok hastaydım. Varlığını Jack'ten iki aydan fazla bir süredir gizlediğim bebeğimi bu sarsıntılardan birinde düşük yapıp, kaybetmiştim. Vince'in telkinlerine rağmen, tek sebebi dedim kendi kendime benimle evlenmeye kendini zorunlu hissetmesini istemememdi.

Fakat zamanın sureti bozulmuştu. Bazen kilise çanlarını duyuyordum. Düğünüm için çalan çanlar? Kaybedecek bir saniye yok. Yataktan çıkmam lazım...

Bu kadarı da fazlaydı. Kafamı toparlayabilirdim, fakat bedenim itaati reddediyordu, böylece birkaç takatsiz çabadan sonra, bilinçaltının çalkantılı dünyasına yeniden sürüklendim.

Bir gün bulutlar dağıldı ve Jack çıktı ortaya.

Bana doğru gülümseyerek, ellerimi tuttu, "Merhaba, hâlâ bizimlesin!" dedi.

"Kalkmam lazım. Bugün mü evleniyoruz?" dedim.

Gülümsedi. "Bugün değil, biricik Rose. O bugün çoktan geçti gitti -ve sen de altmışıncı yıl kutlamalarını kaçırdın. Fakat hiç düşünme, sen yeniden iyileşir iyileşmez düğünümüz olacak."

Yeniden doğrulmayı denedim, fakat çabalamam fazla geldi.

"Ne kadardır buradayım?"

“Yaklaşık iki hafta. Çok hastaydın. Doktor Darylmpile bize, senin için fazla umut vermedi. Karşılaştığı –hastanın hayatta kaldığı– en zor grip vakalarından biri olduğunu söyledi.” Tekrar gülümsedi. “Bu küçük cüssede çok iş var, doktor aynen böyle dedi.”

Bir an bunun hatırasına yenik düşüp elimi kavradı. “Bu korkunçtu, Rose. Biz hepimiz öleceğini sandık. O korkunç ateşle savaşmak için çok ufak tefektin, orada küçük bir oyuncak bebek gibi uzanıyordun. Annem seni bir ya da iki saatten fazla yalnız bırakmadı.”

“Annemi hatırlıyorum. O buz baskıları harikaydı.”

Jack, örtülerle sardı beni. “Şimdi dinlen. Çok yakında yeniden ayağa kalkacaksın. Hazırlamamız gereken bir düşünümüz var.”

Çıkmak üzereyken hüznle gülümsedi. “Bebek için üzuldüm –Doktor Dalrymple bahsetti bana, bildiğimi düşünüyordu...”

“Sana söyleyecektim –yalnızca emin değildim– henüz erkendi, daha önceden de düşüklükler yapmıştım...”

Elini dudaklarımın üzerine koydu. “Hişşt! Biz hâlâ bir aradayız.”

Bir dahaki gelişinde Annette’in kulübesinde neler olduğunu bilmek istedim. Aklım çok karıştı.

Yeniden düşündüğümde, o gün olanların birçoğu şiddetli ateşin tavan yapması gibi geldi. Özellikle de Annette’in kocasına, Hank Elder’a, kendine Danny McQuinn diyen adama ait kısım. Fakat ben olayların tam sırasını istedim.

Şu an bile bu isim Jack’i ürkütüyordu.

"Çoğu başarıya ulaşmış –zengin anne babası ödeme yapmayınca, bir çocuk ölene kadar– bir dizi çocuk kaçırma davasından yargılanmak üzere, hapiste Birleşik Devletler'e iadesini bekliyor. Annette ile tanıştığında ve Verney'ler hakkında okuduğunda, şanslı olduğumu düşünmüş olmalı. Sadece vâris değil aynı zamanda geleceğe dönük bir kurban."

"Ya suç ortağı?" İrlanda milliyetçilerinin suikast planı hakkında cidden böylesine yanlış olan Doktor Blayney ile ilgili şüphelerimden bahsetmemekte karar kıldım.

"Croft? Croft asılacak. Peder Boyle cinayeti yüzünden," dedi Jack gaddarca. "Elder, Croft ailesi Verney Şatosu'nda çalıştığı için ve suç ortağının delikanlıyken manastırda bahçıvan olmasından dolayı, o noktada iyi bir seçim yaptığını düşündü. Elder'ın bilmediği ise Croft'un zaten sabıkası olduğuydu; Croft Edinburgh ve Glasgow'da bir dizi suçtan ötürü, yakın takip altındaydı."

"Cinayeti bertaraf edebilirdi ancak Peder Boyle'un ondan haber bekleyen akrabalarını hesaba katmamıştı. York'ta birden hastalığa yakalanan anne gibi –Inverness'ten biletinin dönüş kısmının ve planlarındaki son dakika değişikliğinin sebebi... Yalnızca Peder McQuinn'i görmek için uğruyordu; annesini görür görmez geri döneceğini ve annesine bakacak birini ayarlayacağını açıklamak için. Gelmeyince ve Eildon'a çekilen –Croft'un toplayıp yok ettiği telgraf-lara– cevap vermeyince, akrabaları tedirgin oldu."

Grip beni âdeta bitirmeden, pek çoğunu yanlış anlamadan, "Kulübede olduğumuzu nereden bildiniz?" dedim.

“Annemin söylediği gibi *o köpek*, ona teşekkür etmelisin. Thane huzursuzluk çıkarmaya başladığında babam Verney Şatosu’na yakın bir yerde tarlalardan birinde çalışıyordu. Eskiden de bildiğin gibi çok ısrarlı olabiliyor. Babamın onu izlemesini sağlamış. Ve babam da sürülerini toplayan çoban köpeklerinden bildiği kadarıyla, bunun önemli bir şey olduğu iletisini almış.

“Onlarla yolda karşılaştık. Thane ileri geri koşturuyordu, babamın da arkasında nefesi tükenmişti. Bekçinin, yoldaki üniformalı polislerden eli ayağına dolanmıştı ve evet dedi, günün bu saatinde muhtemelen Peder Boyle’u Alexander ile bahçede bulabileceğimizi söyledi.

“Kaybedecek tek bir saniyemiz bile olmadığını biliyorduk... Thane tüm hızıyla bir kulübeye yönelmişti, biz de onu izledik; sen bayıldıktan hemen sonra vardık.”

“Verney Şatosu’nda ne yapıyordunuz peki?”

“Trenle Peder Boyle cinayetinden ötürü Croft’u tutuklamaya geliyorduk.”

Epey utanarak gülümsedi. “O gece hakkındaki verilerin, bizi doğru yola sevk etti ve onun hakkındaki şüphelerimizi haklı çıkarttı...”

“Benimle paylaşman gerekenler,” dedim hiddetle, bilseydim Doktor Blayney’ye, yani yanlış yola, sapmayacaktım.

Jack sertçe başını salladı. “Ne pahasına olursa olsun, seni bundan uzak tutmak istedim, Rose. Tanrı aşkına, düşünsene düşeceğimiz durumu. Birkaç gün içinde evleniyorduk. Her şey ayarlanmıştı.”

“Hiç önemli değil, kesinlikle, insan hayatı söz konusuysa,” gibi iğneleyici bir cevap verdim.

“Hayatın, Rose. Şunu ilk ve son olarak anla artık. Hayatın benim için herhangi bir suçlunun adaletine teslim edildiğini görmekten daha önemli. En son istediğim şey, bayan müfettişlik görevine atılmandı...” Durdu ve omuz silkti. “Tam da bunu yaptın ve az daha yine öldürülecektin. Çiftlik kedisinden fazla canın var!”

Biraz daha halim olsaydı, onunla tartışmak isterdim, bu yüzden konuyu değiştirmek istedim.

“Annette’e ne oldu? İnanılmazdı Annette.”

“Birkaç yara bere, büyük sarsıntı geçirdi, bunun dışında zarar görmedi. Geri kalanını kendisine sorabilirsin. Her gün uğradı ve şu anda annemle aşağıda çay içiyorlar.”

Eğilip beni öptü. “Sonra görüşürüz.”

“Bir fincan çayla gel lütfen. Acıktım.”

Annette içeri girip yanıma oturdu ve iyileştigimi gördüğüne nasıl da sevindiğine ve herkese ne korkunç büyük bir sarsıntı yaşattığıma dair bildik sözler söyledi.

“Alexander sana en içten sevgilerini gönderdi.” Soruma cevap olarak şöyle dedi:

“Alexander çok iyi ve tabii ki bu korkunç düzenden haberi yok, yine de zannedersen büyüdüğünde birileri bu kaçırılma teşebbüsünü, Latince öğretmenin neden böyle çarçabuk ortadan kaybolduğunu anlatacaktır. Nedendir bilinmez, Alexander’a Peder Boyle’un gelmeyeceğini söylediğimizde, buna çok memnun

oldu. Anlaşılan ondan hiç de hoşlanmıyordu. Çocuklar bu konuda garipler, bir şekilde seziyorlar.”

Annette gülümsedi. “Büyük haberse şu, Alexander şimdi bir labrador yavrusunun sahibi olmanın gururunu yaşıyor. Israrım yanıtsız kalmadı ve Kuzen Quentin, Alexander’ın Thane’e böyle düşkün olduğunu görünce, delikanlının kendi köpeği olmasının vaktinin geldiğine karar verdi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Pek çekinerek sordum, “Senden ne haber, Annette. Ne yaptın onunla?..”

Ona Danny diyemezdin.

Başını sallayıp iç çekti. “Onu ilk gördüğümde, korkunç bir hata yaptığımı biliyordum sanırım. Çok korkunç bir hataydı, çünkü görünürde bir şey yoktu, sadece bu korkunç gerçek. Aynen eskisi gibi görünüyor, eskisi gibi konuşuyordu, ancak bu adam son iki yılda bütün hayallerimi üzerine kurduğum adam değildi. Sanırım cevabı bulmuştum; ağzından ilk çıkan mirasıma konup konmadığımı sormak olunca ve balayı evimiz olacak kulübede ilk sarılışımızda, beni hiç sevmediğini anladım.”

Acı çeker gibi göründü birden. “O geceyi onunla birlikte geçirmek için bahaneler uydurdum. Şans eseri umursuyor gibi görünmedi, fakat o gece olayların ortaya çıkma zamanıydı ve ben de onun ne olduğunu anladım. Kuzenlerimin uyarılarının yerinde olduğunun söylenmesine gerek kalmadan anladım o zaman. Benden daha iyi tanıyorlardı dünyayı, tabii miras avcılarını da. Fakat ben burnumun dikine gittim ve aklımın başından gitmesini sevgi zannettim –benden daha yaşlı, oldukça yakışıklı ve hayatı bizimkinden çok farklı bir adama, macera dolu bir hayata.

“Korkunç olan şey de bu hatamla yaşamak zorunda kalacak olmamdı. Kuzenlerime koşamazdım artık. Onunla bir süre yaşadıktan sonra, ona yeniden alışacağıma inanmak zorundaydım sadece. Belki de ona haksız davrandığımı görecektim. Bir umut!”

Bir duraksama oldu, sonra, “Peki nasıl oldu da öğrendin... Alexander’ı kaçırma planını?” diye sordum.

“Acilen muhafızımla konuşmak istedi ve muhafızımı köpeklerle ahıra yol alırken görünce arkasından gitti. Kuşkulandım. Tek başına Kuzen Quentin ile yalnız kalmasını istemiyordum. Bu yüzden onu takip ettim.

“Beni duymadılar. Sesler duydum, fakat konuştuğu kuzenim değildi. Peder Boyle ile ateşli bir tartışma içindeydi. Çocuk neredeydi? Planladıkları gibi neden onu getirmemişti? Alexander’ı kaçırmaya niyetlendiklerini duyunca hayretler içinde kaldım.”

Omuz silkti. “Benim nasıl bir aptal olduğumu boş verin, sonrasında tek bildiğim Alexander’ı korumam gerektiği idi. Şans eseri, hiçbir mazeret uydurmaya ihtiyacım yoktu, çünkü vücudunu noktalar sarmış yataktaydı Alexander —çocukların partisinden kalma belki de.

“Ardından sizinle kulübede buluşacağımızı ayarladığımı hatırladım ve sizin de tehlikede olabileceğinizi. Ne yapacağımı, kime danışacağımı bilemedim. Eve koşturacak, neler duyduğumu açıklayacak ve Kuzen Quentin’i çıldırmadığıma ikna edecek zaman yoktu.

“Fakat evlendiğim adamın bir suçlu olduğunu aklıma getirince, silah almaya karar verdim. Görmüş olduğunuz gibi, kimseyi vuracak yapıda değilim,”

diye ekledi özür dilercesine. “Fakat silah odasına koştum ve kuzenimin tüfeklerinden birini kaptım, içini doldurdum –yalnızca onları korkutmak için. Kulübeye vardığımda...”

Omuz silkti. “Gerisini biliyorsunuz.”

“Çok cesurdunuz. Şimdi ne yapacaksınız?”

“Önceden de niyetlendiğim gibi, Alexander hazırlık okuluna gidene kadar bekleyeceğim. Geleceğe gelince, hiçbir fikrim yok, fakat bir şeyler çıkacaktır. Tanrı’nın yanımda olduğundan şüphem yok.”

“Manastıra geri dönecek misin?”

“Asla! O defteri kapattım. Bir mesleğim olmadığının da bilincindeyim. Kuzenlerim çok düşüncelidirler, ben istediğim sürece her zaman yerim olduğunu söylediler ve eğitimim iyi olduğundan Doktor Blayney’ye bu muazzam görevde, kütüphanenin ve eski aile belgelerinin diziminde yardım etmemi önerdiler. Amelia bu işin kafamı dağıtacağını söyledi.”

Acı bir gülümseme. Duraksadı. “Doktor Blayney hakkında çok yanıldığımı söylemeliyim. Bu kendi halinde davetsiz misafirin altında çok nazık ve düşünceli bir adam olduğunu anladım ve belki de insanın aldanmaması gerektiğini ve de insana şık üst baştan çok daha fazlası gerektiğini çok geç öğreniyorum.”

Aşk acısı çeken Doktor Blayney’yi düşününce, “Hiç de geç değil,” dedim kaderin belki de doktor için mutlu bir son hazırladığını düşünerek.

Thane’e gelince, o hayattaydı. Yatağımın kenarındaki varlığını hayal edemezdim. Jess’in o köpeğe dair kurallarına göre kesinlikle yasak olmasına rağmen, onun üst kata gelmesine izin vermişti.

“Sizi göremediği için çok çaresizdi, küçük hanım,” diye anlattı Andrew daha sonra bana. “Merdivenlerin başına oturmuştu ve kalkmayı reddediyordu. Bugünlerde benimle dışarı çıkmayı da istemiyor, Jess bile onu evden uzak tutmanın vicdansızlık olduğunu ve onu görmenin iyileşmenizi hızlandıracağını anladı.”

Annette gittikten sonra, Jess bana bir fincan çay ve taze pişmiş yağlı çöreklerinden getirdi.

“Bir şeyler yemen gerek,” dedi azarlar bir şekilde. “Tabii düğün elbisen yine üzerine otursun istiyorsan. Çok zayıfladın, bir deri bir kemik kaldın,” diye ekledi yemeye teşvik edercesine.

Yatak odasındaki yansımanı görmeyeyim diye her ihtimalden kaçındım, kendime hâkim oldum. Soğuk kompres için ve bana böylesine iyi baktığı için Jess’e teşekkür ettim.

Utangaçlıkla başını salladı. Gelişigüzel elimi tuttu ve sözlerin bittiği yerde gözyaşlarının pek de uzakta olmadığını hissettim.

“Sizden hiçbir zaman uzaklaşmayan başka bir mahluk var burada. Onu size getireceğim.”

Jack, Thane ile içeri girdi ve annesinin söylediklerini doğruladı. “Nöbet tutuyor, seninle durabilmek için yalvarıyor.”

Böylelikle de beni neşeyle selamlayan Thane’i kucaklayabildim. Fakat Thane’e o gün ne olduğunu bilmek istiyordum. Özellikle de bana anlatamayacağı kısmını. Ona isabet eden kurşun nasıl çıkarılmıştı, bu Andrew’nun mucizelerinden biri miydi?

Bunu Jack'e söylediğimde başını salladı. "Hayal kurmuş olmalısın. Göğsüne kurşun isabet etseydi, ölmüştü."

Ama görmüştüm. Thane'i düşerken görmüştüm, fakat göğsünde hiçbir iz yoktu.

"O şekilde o kadar kısa mesafeden tüfekte vurulsaydı yaşayamazdı. Kendin bak, yara izi yok, hiçbir şey yok."

Jack üzgünce başını salladı ve beni öptü. "Hepsi yaşadığın hezeyanın bir parçası, sevgilim. O gün epey ateşlendin, hatırlasana."

Jack'in omzunun üstünden Thane'e baktım.

O da bana göz kırptı. Bizim kendi sırlarımız vardı...